SHELL SCOTT

SERİSİ POLİS ROMANLARI SERİSİ

Sıcak Ölüm

POLİS ROMANLARI SERİSİ : 9

SICAK ÖLÜM

Çeviren : Gülten Suveren

BİRİNCİ BÖLÜM

Genç kadının gözleri beni yakıyordu. Ya ludakları..... Bu etli dudaklar neredeyse aklımı ›aşımdan alacaktı. Ben, kadının vücûdüne bakmak-ansa yüzünü seyretmeyi uygun bulmuştum. Zira ›u nefis vücûde kimse dayanamazdı. Fakat kala-›alıkta sanki yiyecekmişim gibi vücûdünü gözetle-ıem doğru değildi. Allah, bu kadına her şeyi ver-ıişti doğrusu. Yalnız pek akıllı sayılmazdı o. enç kadının zekası pek parlak değildi. Hoş, bu-ı aldırdığım yoktu ya. Zira onun mevzun bacak-rı, yuvarlak kalçaları, incecik beli, elbisesini ›lecekmiş gibi duran dimdik göğüsleri, menekşe ›ngi gözleri ve kızıla çalan sarı saçları insana ›r şeyi unutturmaya kâfiydi. Üstelik bu cazip ıahlûk elini dizime dayamış, pantalonumun ütü-ünü bozmaktaydı. Açık açık soruyorum size. Bu aziyette halâ kafası elektronik beyin gibi çalışan ir kadın arar mısınız? Adınız Shell Scott olursa ›öyle bir işe kalkışmazsınız tabii.

Hususi hafiyeyim ben. Sheldon Scott De-lektif Bürosunun sahibi, sekreteri, hafiyesi, oda-›ısı, yâni her şeyi benim. Zaten bu kalabalığın rasına da iş için karışmıştım. Emin olun çalı-şıyordum.

Bu ara cinayet işlenebilir, kan dökü-ür veya korkunç bir hadise çıkabilirdi. Fakat ›ana sokulmuş oturan Doody'nin dünyadan ha-›eri yoktu.

Bir gece evvel beni kalçamdan vurmuş-

lardı. Genç kadın farkında olmadığı için yarama tazyik ediyordu. Ama bundan da şikayetim yoktu.

Doody ve ben, Hollywood Park'da at yarışlarını seyrediyorduk. Bizden başka elli bin kişi daha vardı burada. Mayısta olduğumuz için hava çok güzeldi. Yanımda da fevkalâde bir kadın vardı ama ben hayatımdan memnun değildim.

Biz, kulüp binasının ikinci katındaki hususi koltuklarda oturuyorduk. Tam altımızdaki ön localarda da bir sürü şık ve zengin kadınla erkek vardı. Fakat ben onlara bakmıyordum. Beni ilgilendiren tam sol köşedeki locada oturan serserilerdi. Sırf onları görmek için gelmiştim buraya. Axel Scalzo adındaki serseri ortadaydı. Hiç yanından ayırmadığı muhafızı Hale de arkasına yaslanmış oturuyordu. Bu namussuz adam öldürmekten de çok zevk alırdı. Üstelik işkence yaparak hoşça vakit geçirmeyi de severdi. Locadaki üçüncü şahısta tabanca ve matrak kullanmasını iyi bilen Deke adında biriydi.

Ben, Axel Scalzo ve daha yandaki locaya gelmemiş olan ahbabıyla alâkadardım. Serserilerin beni henüz görmediklerini sanıyordum. Daha doğrusu namussuzlar başlarını kaldırıp yukarıya bakmadıkları için beni farketmemişlerdi. Zira bir doksan beş boyunda, doksan sekiz kilo ağırlığında bir adamı görmemeye pek imkân yoktu. Hele yanık tenimle tezat teşkil eden beyazımsı sarı saçlarımı ve aynı renk kavisli kaşlarımın dikkati çekmemesi imkânsızdı.

Zaten, bu serseriler beni daha evvel görmüşlerdi. Bana el sürmeğe bile cesaret etmişlerdi. Onlarla dost değildik. Hâtta namussuzlar beni ilk fırsatta öldürmeğe kararlıydılar. Ama etraf kalabalıktı. Yâni bir bakıma emniyette sayılırdım.

Kırk, elli bin kişi bulunan bir yerde ci-

nayet işleneceğini ve katilin kimseye gözükmeden kaçabileceğini sanmazsınız değil mi? Gündüz vakti tabancayla birinin vurulmasını aklınız almaz her halde. Siz yine öyle sanın. Fakat iki gün evvel yâni Perşembe günü benim oturduğum yerden elli metre ileriden birini öldürmüşlerdi. Yedinci yarışın sonuna doğru olmuştu bu.

Bu işi kimin yaptığını pek bilmiyordum. Fakat beni alâkadar ediyordu bu. Hem de çok alâkadar ediyordu. Zira öldürülen adam bir hususi hafiyeydi. Benim gibi... Hem o da öldürüldüğü sırada benim gibi bir işle meşgûldü. Açıkçasını isterseniz o öldükten sonra aynı işi ben üzerime almıştım.

Doody, kıpırdanmaya başlayınca ne düşündüğümü bile unuttum. Genç kadın, "Siyah kadife," diye güldü. "Ne güzel bir isim! Ne güzel isim! "

Doody, konuşurken gözlerini süzüyor ve durmadan hareket ediyordu. Sesi biraz tizdi doğrusu. Ama müşkül pesentlik etmeğe hakkım yoktu. "Evet, yavrum, güzel bir isim. Siyah Prens'li Kadife Rü'ya'nın yavrusu o. Henüz üç yaşında." Atları iyi biliyordum doğrusu.

Genç kadın, inci gibi dişlerini göstererek tebessüm etti. "Demek bu atçıklara anneleriyle babalarının isimlerini veriyorlar."

-"Evet," dedim. "Bu atçıklar...Yâni şey cins atlara daima böyle isim konulur."

-"Bu hesaba göre atcığın adını 'Prens Rüya' da koyabilirlerdi demek. Öyle mi?"

İçimi çektim. "Öyle. Fakat..."

Ellerini çırptı. "Tamam. Ben o atcığı seçtim. 'Prens Rüya'ya oynayacağım.

-"Allah aşkına,Doody! Bu at on sekiz defa yarışa girmiş ve bir keresinde bile kazanmamış. Yaşlı beygirleri bile geçmekten aciz o. Hem ismi de Prens Rüya değil..."

-"Bana ne?"

-"İyi ama sen..."

-"Bak yine kızdın," diye bağırdı.

Sinirlendiğimi anlıyacak kadar zekası vardı. Zira kaşlarımı çatıp sesimi yükseltmiştim. Fakat menekşe rengi gözlerini yüzüme dikince hiddetim geçiverdi. "Bu atcığı beğenmemin sebebini biliyor musun? Ona bakarken seni hatırladım. Prens Rüya.... Sen de rüyalarda..."

-"Bu sefer de ata benzedik," diye homurdandım.

-"Öyle demek istemediğimi biliyorsun, Shell."

-"Ya." Surat etmeme rağmen kızmamıştım. Zira karşımda kırıtıp göz süzen bu şahane mahlûka kızmak imkânsızdı. "Pek alâ," diye söylendim. "O sütçü beygirine oyna bakalım."

-"Bana bir bilet al."

Ona iki dolarlık bir bilet aldım. Sonra yirmi dolarımı yarışı kâzanacak olan Kırmızı Palamut'a yatırdım. Tam zil çalıp yarış başladığı sırada yerime döndüm.

Yarış spikeri bağırmaya başlamıştı bile. "Gidiyorlar...Siyah Kadife önde. Kırmızı Palamut ve Şen Günler bir baş arayla onu takip ediyorlar...."

Doody, kıkır kıkır gülüp zıplıyordu. Birdenbire durup bana baktı. "Yine kızdın değil mi?"

-"Ben mi?" diye sordum. "Neden kızacakmışım? Deli misin sen?"

-"Bilmem. Yüzün kıpkırmızı olmuş. Durmadan yumruklarını sıkıyor. Sanki can çekişiyormuşsun gibi bir halin var."

Saçmaydı bu. Ben atlar hakkında geniş bilgiye sahip bir insanım. Zaten At Yarışları dergisini de takip ederim. Hem kendime has da bir sistemim vardır. İşte bu sistemime dayanarak

yarışları hangi atların kazanacaklarını da tesbit etmiştim.

-"....Siyah Kadife önde gidiyor...Siyah Kadife bir boy farkıyla....."

Doody, "Ne demek istedi bu adam?" diye mırıldandı. "Biz kazandık değil mi?"

-"Hayır sen kazandın."

-"Sen kazanmadın mı?"

-"Nasıl...." Kendimi topladım. "İkimizin birden kazanmasına imkân yoktu yavrum. Zira ayrı ayrı atlara oynadık."

-"Sen yine hiddetlendin. Numaralara filân bakmadan güzel bir isim seçtiğim için kızdın bana. Bunda ne kötülük var sanki?"

-"Hiç. Yalnız sistemli bir şey değil bu."

-"Sistem bana vız gelir." Birdenbire yumuşadı. "Kaybettiğin için çok üzüldüm, Shell." Yine pantalonumun ütüsünü bozmağa başlamıştı.

-"Benim atım ikinci geldi," dedim.

-"Hiç yoktan iyidir, değil mi?"

-"Ne demek istediğini anlıyamadım."

Doody, önce elimdeki buruşuk bilete sonra da kendi biletine bir göz attı. "Neden ikinci gelene yirmi dolar yatırdın da benim atçığıma sadece iki dolar harcadın sanki?"

Deli olacaktım. Güç belâ "Doody," diyebildim. "Sevgili Doody. İşim olduğunu biliyorsun. Adam öldürmekten çekinmeyen haydutların peşindeyim.Onun için bütün dikkatimi ip uçlarına vererek....."

Sözümü kesti. "Kaç para kazandım ben?"

Karşıdaki tahtaya bakmaya çekiniyordum. Fakat çaresiz baktım.Siyah Kadife bire, otuz üç vermişti.Can çekişen bir adam gibi, "Altmış altı dolar kazanmışsın," diye hırladım.

Neyse bir daha ağzını açmadı.İkinci yarışa girecek atları seyrediyorduk.

Altı yarış hadisesiz geçti. Beklediğim adam locasına gelmemişti. Scolzo'yla iki serseri halâ oturuyorlardı. Beni görmemişlerdi sanırım. Sadece bu arada Doody üç yüz seksen dolar kazanmıştı. Ben de üç yüz doksan dolar kaybetmiştim. Fevkalâde bir gündü doğrusu. Bir de düşüp bacağımı kırsaydım keyfime diyecek olmıyacaktı. O takdirde de sakat atlara yaptıkları gibi beni vurabilirlerdi. Biri beni vursaydı bu arada Doody de iddiaya tutuşup bir kaç dolar daha kazanırdı her halde.

Ama Doody çok neş'eli ve canlıydı. Fıkır fıkır kayniyordu o. Ondan da atçıklarından da bıkmıştım.

Genç kadın beni dikkatle süzerek, "Şekerim sen çok yoruldun," dedi. "Seni eve götürüp yemek içki veya kahve ikram edeyim."

Kaşlarımı çattım. "Allah kahvenin de yemeğin de içkinin de belâsını versin!" Aslında teklif hoşuma gitmişti ama oradan ayrılmama imkân yoktu. Bugün bir şeyler olacağını biliyordum. Belki yarışlar sırasında olmıyacaktı bu. Fakat kimse bir hadise çıkarmasa bile ben bir şeyler yapacaktım.

Yarış spikerinin sesi yükseldi. Bizlere iki kilometrelik yarışa girecek atların isimlerini ve ağırlıklarnı söylemişti.

Yedinci yarış....Benden evvelki hafiyenin yedinci yarış sırasında öldürülmüş olduğunu biliyordum. Hem altı yarışta da zarar etmiştim. Bu sefer talihim açılabilirdi. Beni bu ara öldürebilirlerdi. O takdirde tuttuğum atın yarışı kazanmasını istiyordum. Mağlûp olarak ölmek işime gelmiyecekti.

Bu arada canımı sıkar bir şey vardı. Beklediğim adam gözükmemişti. Belki de ben yanılıyordum. Belki de Doody bana yalan söylemişti. Genç kadına bakarak düşünmeğe başladım. Onunla tanışalı yirmi dört saat bile olmamıştı. Aslında nasıl bir

mahlûktu o acaba?

Asıl adının Nell Duden olduğunu söylemişti. Nell isminden hiç hoşlanmıyordu. Ona hak verip akıllılık ettiğine kâni olmuştum. Evet, işin başlangıcında onun akıllı olduğunu sanmıştım.

Her şey Doody'e rastlamamdan bir kaç saat evvel başlamıştı. Evet, Cuma günü öğleden sonra milyarder maliyeci Gabriel Rathstein'in bana telefon etmesiyle oyun başlamıştı....

İKİNCİ BÖLÜM

Cuma günü öğleden sonra Hamilton binasındaki büroma girip pencerelerden birini açarak sisli havayı ciğerlerime çektim Sonra kitaplığın üstünde duran akvaryuma yanaşıp balıklara yem attım.Yirmi beş litre su alan akvaryumdaki renk renk guppi balıkları çok hoşuma gidiyordu. Yem gören gri dişilerle pırıl pırıl renkli erkek balıklar yerlerini bırakıp hemen yükseldiler. Açlıklarını giderince de yine tankın dibine döndüler.Birbirleriyle meşgûl olmağa başladılar.

Bir gece evvel bir hayli şişman olduğunu fark ettiğim bir dişi balık çok incelmişti.Gece vakti yumurtlamıştı anlaşılan.Fakat ortalıkta bir şey göremedim. Bu şirin mahlûklara daima göz kulak olmak icap eder.Zira onlar yavrularını yemeğe bayılırlar.

Bu iş de bitince masamın başına geçip oturdum.Yapılacak hiç bir şey yoktu Üç gün evvel bir sigorta meselesini halletmiştim.Ondan beri de boş geziyordum.

Telefona uzandım. Carmen'i akşam yemeğine çağırmam hiç de fena olmıyacaktı.Carmen, bir yetmiş boyunda bir İspanyol dilberiydi. Bu kadın Lâtin memleketlerinden birinde dansetse muhakkak bir ihtilale sebebiyet verirdi.Niyetim, Carmen'le buluşup sahilde tenha bir yerde piknik yapmaktı. Bir kaç kadeh de içerdik. Ben çalışırken pek içmem. Mamafih en mühim iş sırasında bile içki içmemi icap ettirecek bir hadise çıkabilir tabii.

Ahizeyi kaldıracağım sırada telefon çaldı. Belki de iyi bir şeye delâlet ediyordu bu.Belki de Carmen, beni arıyordu.Heyecanla, "Alo!" diye bağırdım.

Neredeyse sağır olacaktım.Arayan Carmen değildi.Telefondaki şahıs sert bir sesle bağırıyordu. Birdenbire çığ altında kalmışım gibi geldi bana.Her halde bir toreador da boğanın boynuzlarını yiyince aynı şeyleri hissederdi. "Alo! Mr. Scott' Mr. Sheldon Scott!"

-"Bir dakika," dedim. "Bir dakika bekleyin de ahizeyi öbür kulağıma dayayım. Shell Scott benim.Yoksa yarı sağır bir hafiye mi tutmak istiyorsunuz?"

-"Özür dilerim!" Neyse sesi biraz alçaldı. "Acele bir işim olduğu zaman gayri ihtiyarı sesimi yükseltirim."

-"Şaka ediyorsunuz."

-"Bu ara meşgûl değilseniz fevkalâde mühim bir iş için sizi tutmak istiyorum.Gabriel Rothstein'im ben."

-"Mükemmel. Fevkalâde meseleler günlük işlerime dahildir zaten. Bu ara meşgûl değilim. Hem balıkları da doyurdum."

-"Ne dediniz?"

-"Mühim değil. Siz ne...." Birdenbire sustum. Gabriel Rothstein'in kim olduğunu hatırlamıştım. Zaten o unutulacak bir adam değildi. Fakat ben kendisinin resmini sadece bir kaç kere görmüştüm. Zira ben gazetelerdeki borsa haberlerini pek okumam.Ama yine de onun ismi gözüme çarpmıştı. Rothstein, Wall Street'in milyarderlerinden biriydi.Kendisinin muhtelif şirketleri dava ettiğini veya bazı büyük firmaların İdare Meclisi Reisliğine seçildiğini okumuştum.Ekmek peynir gibi büyük gökdelenler satın alan bu adamın benden ne istediğini anlıyamamıştım. Kendisine sordum bunu.

-"Bu hususu telefonda konuşmak istemiyorum, Mr. Scott. Hemen Beşinci Caddedeki Rothstein binasının en üst katındaki büroma gelirseniz size durumu teferruatıyla anlatırım."

Adam, 'Hemen' demişti. Sesinden acelesi olduğunu sezmiştim.Hem o boş yere konuşup vakit kaybeden bir tipe benzemiyordu.

Ben de "Kapıyı açın," diye cevap verdim. "Allaha ısmarladık."

-"Güle, güle." Telefonları kapattık.

Bürodan çıkıp Hazel'e elimi sallayarak aşağıya indim.Yandaki araba parkından yeni Cadillac'ımı çıkardım.Üstü tenteli açık mavi arabamın döşemesi beyaz deridendi.

Bürom Üçüncü ve Dördüncü Caddenin arasında kalan bloktadır.Onun için çabucak Rothstein binasının önüne geldim.Binanın kapısının altı metre ilerisinde bir yer bulup arabamı park ettim ve saate yirmi senti attım.

İçeriye girip asansöre doğru gittim. Asansörcü kapının yanında duruyordu."On ikinci kat," der demez adam hemen saygılı bir tavır takındı. Başka katlara çıkacak olan dört kişiye aldırmadan hemen 12'nin düğmesine bastı.Adamlar pis pis beni süzünce rahatsız oldum. Fakat bina Rothstein'indi. Bana kızmaya ne hakları vardı?

Asansörden inince karşıdaki kapıyı gördüm. Bunun üstündeki siyah küçük harfler dikkatimi çekti. Kapının üstünde 'G. ROTHSTEİN' yazılıydı.

Kapıyı vurunca içeriden kalın ve gür bir ses aksetti. "Girin," konuşan Rothstein'den başkası olamazdı.

İçeriye girdim. Burası basık tavanlı duvarları gül ağacıyla kaplanmış çok geniş bir odaydı. Yerde de boydan boya yumuşak bir halı vardı. Tam karşıda Beşinci Caddeye bakan büyük penceренin önünde muazzam bir masa duruyordu. Bu pı-

rıl pırıl masanın arkasında da bir adam oturmaktaydı. Ayağa kalkınca onun bir hayli uzun boylu olduğunu farkettim. Yine olanca sesiyle bağırdı. "Fevkalâde! Fevkalâde, Mr. Scott. Vakit kaybeden bir insan değilsiniz."

-"Hemen geldim," diye cevap verdim. "Belki paranız vardır diye düşündüm."

Belki de G. Rothstein, böyle laubaliliklerden hoşlanmıyan, kurumlu bir milyarderdi. Zaten ben de bunu anlamak için böyle konuşmuştum. Fakat o başını arkaya atarak gülmeğe başladı.

-"Mr. Scott. Denize girmek istemeyen kadınların incecik elbiselerini ıslatmak için yatımı bir kaç defa batırdığım olmuştur."

Bu sefer de ben güldüm. Rothstein, balıkları doyurmakla neyi kasdettiğimi sordu. Anlattım. Bir kaç dakika havadan sudan bahsettik.

Nihayet, "Size iş vermek niyetindeyim," dedi. "Yalnız işi kabul edip etmeyeceğinizi bilmiyorum. Belki sizi alâkadar eder. Kararımı hemen vermiş değilim. Dünden beri hakkınızda tahkikat yaptırıyorum. Ben biri hakkında tahkikat yaptırdım mı çok şey öğrenirim."

Hayretle, "Allah, Allah!" diye mırıldandım. Şimdiye kadar bir çok insan hakkımda tahkikat yapmaya yeltenmişti. Fakat Rothstein'in böyle bir şeye kalkıştığını fark bile etmemiştim. Zaten benim işim tahkikattır. Bir hafiye, malûmat edinebilmek için türlü türlü kaynaklara baş vurur. Hem benim gibi Los Angeles'de tanıdığı fazla olan bir insan da az bulunur. Ama buna rağmen Rothstein'e dair bir kelime bile söylenmemişti bana. Belki de yarın tanıdıklarım durumu bana bildirirlerdi. Fakat henüz kimseden ses seda çıkmamıştı.

Hayretle başımı salladım. "Çok şaştım doğrusu. Ama Carmen hakkında bir şey bilmediğinizden eminim."

Manâlı manâlı güldü. Ancak çapkınlıktan anlıyan bir erkek böyle kurtça bir tavırla gülebilirdi. Serseri! Carmen'i de biliyordu.

Oda büyük bir konser salonu kadar vardı. Onun için Rothstein'in sesi bana fazla yüksek gelmedi. Aslında adam bağırıp haykırmıyordu. Sadece sesi çok kalın ve gürdü. Hattâ mırıldandığı zaman bile gürler gibi bir ses çıkarmaktaydı. İri yarı bir adamdı o. Son derece güçlü kuvvetli olduğu da belliydi. Üstelik bir hayli de yakışıklıydı. Mecmualarda rastlanan erkek güzellerine benzemiyordu. Fakat kendisi iki asır evvel doğmuş olsaydı her halde Batının balta girmemiş ormanlarına girip Kızılderililerin kafa taslarının derisini yüzer ve ayıları boğazlarından ısırıp öldürürdü. Kısacası Herkül gibi bir adamdı o.

Zannedersem bir doksan boyunda vardı. Yüz kilodan daha hafif olmadığını tahmin etmekteydim. Siyah saçlarını çok kısa kestirmişti. Yüzü güneşten iyice esmerleşmişti. Siyah kaşları pek kavisli değildi. Koyu mavi gözlerinde soğuk bir ifade vardı. Bu adam neş'elense bile gözlerindeki ifade pek değişmiyecekti. Burnu kavisli, ağzı da büyüktü. Güldüğü zaman bembeyaz dişleri esmer cildiyle hoş bir tezat teşkil ediyordu.

Masanın karşısındaki koltuklardan birine oturdum. O da yerine geçti. Odadaki alçak masalarla sehpaların üstünde borsayla ilgili mecmualar duruyordu. Rothstein'in masasındaki Wall Street Journal dikkatimi çekti.

Rothstein, baktığımı fark etmiş olacak, "Bizim işte böyle şeylere ihtiyaç var," diye mırıldandı. "Ben para yatırırım. İşim budur. İsterseniz bana spekülâtör de diyebilirsiniz.. Borsada kazanırım. Bazen kaybettiğim de olur tabii. Daha açıkça anlatayım. Sür'atle gelişip kâr getireceğine inandığım şirketlere ortak olurum. İstediğim veya

lüzûmu olduğu kadar hisse senedi alırım. IBM, Du Pont, General Motors ve buna benzeyen bir çok şirketin büyük hissedarlarındanım ben. Son zamanlarda daha büyük kayıpları göze alarak çok büyük çapta kâr getirecek işlere giriştim." Eliyle çenesini uğuşturdu. "Borsa hakkında bir fikriniz var mı, Mr. Scott?"

-"Hayır. Sizinle açık konuşacağım, Mr. Rothstein. Ben borsadan filân anlamam. Ama Fare Hymie'nin nasıl çalıştığını bilirim. Bir kasa kırıldığı zaman bunu Hymie'nin işi olup olmadığını da anlarım. Benim işim bu. Öyle hisse senetleri şirketlerin İdare Meclisi Reisleri...."

-"Bugün bir Şirketin Genel Müdürüyle konuşacaksınız, Mr. Scott," diyerek sözümü kesti.

-"Fakat..."

Devam edemedim. "Ben ne yaptığımı biliyorum," diye gürledi. "Beni dinlerseniz daha iyi olur. Bir sene evvel Universal Electronics adında bir şirketle ilgilenmeye başladım. İstikbali çok parlak gözüküyordu bu şirketin. Hattâ heyecanlandığımı bile söyliyebilirim. İki seneden beri böyle fevkalâde bir spekülasyona girişmemiştim. Heyecanlanmamın mühim bir sebebi vardı: Universal Electronics şirketinin Araştırma ve Geliştirme müdürü Ryder Tangier adında bir dahiydi."

-"Ryder Tangier mi? Ben bu ismi..."

Elini sallıyarak beni susturdu. "O sırada hisse senetleri tahmin edilmiyecek kadar düşüktü, Mr. Scott. Kırk bin hisse senedi satın alıp şirketi inceden inceye tetkik ettirmeye başladım. Şirketin nasıl idare edildiğini, geçmişini, neler yapabileceğini tahkik ettirdim. Hisse senetlerinin tanesine sekiz dolar ödemiştim. Şirket tahmin ettiğim şekilde geliştiği takdirde hisse senetleri müthiş yükselecekti. Şirkete yatırılan paranın bir iki sene içinde bir kaç milyona yükselmesi işten bile de-

ğildi. Tahkikat ve şirketin ileri gelenleriyle yaptığım konuşmalar neticesinde Mr. Tangier'in fevkalâde buluşları sayesinde elektronik sahasında büyük ilerlemeler kaydedileceğinden emin oldum. Bunun üzerine tanesi dokuz dolardan kırk beş bin hisse senedi daha aldım.Bir kaç gün sonra da işler alt üst oldu. Şirketi kontrol eden müfettişler yetmiş altı bin dolarlık bir açık bulmuşlardı.Aslında küçük bir meblâğ bu.Fakat parayı Ryder Tangier'in çalmış olduğu sanılıyordu. Tangier'i mahkemeye verdiler tabii.Adam bir ay evvel hapse mahkûm oldu." Susup yüzüme baktı."Her halde bu davadan bahsedildiğini duymuşsunuzdur?"

-"İsmini hatırlıyorum. Galiba gazetelerde bu hususta yazılar okumuştum.Fakat bu mesele beni pek ilgilendirmediydi."

-"Zaten haberlerde de ilgi çekecek bir şey yoktu.Bu hadiseyle daha ziyade borsa dergileri alâkalandılar.Bu hadise yüzünden de şirketin hisse senetleri düşmeye başladı tabii.On doların üstünde olan hisseler birdenbire yedi dolara ondan sonra da beş dolar düştüler. UE hisselerimi vaktinde satıp zarardan kurtulmam için bana haber verilmedi. Daha doğrusu ben o sırada yatıma binip Acapulco'ya doğru yola çıkmıştım. Biraz dinlenebilmek için işle tamamiyle ilgimi kesmiştim. Onun için adamlarım bana durumu bildirmediler. Şimdi UE şirketinin seksen beş bin hissesi bana ait. Adamlarıma verdiğim ücretler ve komisyonlar hariç bu hisse senetlerine yedi yüz yirmi beş bin dolar yatırmışım. Daha da kötüsü ümid ettiğim bir, iki milyon dolar kâr da uçup gitti." Susup gülümsedi. "Her halde bu sözlerim sizi çok üzdü, Mr. Scott?"

Ben de sırıttım. "Neredeyse kederimden öleceğim, Mr. Rothstein. Fakat mantığım bana halâ o bir iki milyonu kazanmayı ümid ettiğinizi

söylüyor."

-"Şimdi o bahse geleceğim. Mr. Tangier, masum olduğunu iddia ederek hapishaneye gitti."

-"Mahkemede suçlu olmadıklarını savunanlar daima bu numaraya kalkışırlar tabii."

-"Tangier, suçlu olmadığını söylemekle kalmayıp eski arkadaşı ve şirketin kurucularından Matthew Wyndham'ın suçlu olduğunu da iddiaya kalkıştı.Zira Ryden Tangier'in mahkûm olmasına sebebiyet veren kâğıtları, çekleri ona Wyndham imzalatmış.Mr. Matthew Wyndham, Universal Electronics Şirketinin Genel Müdürüdür. Bir kaç dakika evvel göreceğinizi söylediğim şahıs oydu."

-"Bu işi kabul edersem tabii."

-"Kabul edeceğinizden eminim, Mr. Scott. Sizden, Rydar Tangier'in suçlu olup olmadığını anlamanızı istiyorum. Tangier'in suçlu olmadığına kanaat getirirseniz başkasının bu işe sebebiyet verdiği ortaya çıkacak tabii. O takdirde de suçluyu bulup yakalamanızı arzu ediyorum. Suçlu Matthew Wyndham veya şirketle yakın alâkası olan biridir belki. Sanki şirketin sahibiymişsiniz gibi hakikati ortaya çıkarana kadar uğraşmalısınız. İcap ettiği takdirde dikkatli davranarak o şahıs aleyhine harekete geçmelisiniz." Susup yine beni süzdü. "Hakkınızda epeyi malûmatım var, Mr. Scott. Sözlerimi bitirdiğim zaman bu işi almak için can atacağınızı da biliyorum."

-"Biraz yanılıyorsunuz gibi geliyor bana."

-"O halde bu işi başarmayı arzu edeceksiniz diyelim."

-"Pek alâ." Adam haklıydı. Anlattıkları şeyler beni alâkalandırmıştı. Daha oltaya takılmamıştım ama yemi takibe başlamıştım.

O sırada bir sözüyle beni yakaladı.Oltayı olduğu gibi yuttum sanırım. "Şimdi sıra Axel Scalzo'ya geldi."

Doğruldum. "Scalzo mu? O namussuzu mu kasdediyorsunuz? Bu işle ne ilgisi var onun?"

-"Belki hiç yok.Belki de bu işte mühim bir rol oynuyor o. UE hisse senetlerinin mühim bir kısmı da ona ait.Daha ben şirkete para yatırmadan evvel o hisse senetleri almış.Daha da mühimi kendisi son haftalarda bir kaç bin hisse senedi daha almış. Bu rezaletten beri hisse senetleri borsada iyice düştü. Belki de adam benim bilmediğim bir şeyin farkına vardı.O takdirde Scalzo'nun bildiklerini öğrenmem lehime olur."

-"Öyle. Scalzo gibi birinin bildiklerini öğrenmekte fayda vardır."

-"Demek Scalzo'yu tanıyorsunuz?"

Başımı salladım.O namussuzu tanıyordum tabii. Kendisiyle birbirimize ateş edecek kadar samimileşmiştik. Fakat bir kaç sene evvel büromu açtığım zaman bir tehdit hadisesiyle alâkadar olmuştum.Yakın bir dostum bana gelerek iri yarı iki serserinin kendisinden zorla para sızdırmaya kalktıklarını söylemişti. Ben de namussuzları yakalayıp tüymelerini söylemiştim. Onlar daha sonra beni bir köşeye sıkıştırıp kafama matrakla vurmuşlar ve beni epeyi tartaklıyarak iki kaburgamı içeriye çökertmişlerdi. Daha sonra ben onları teker teker yakalayıp hastahanelik etmiştim tabii. Serserilerin biri artık topallıyarak geziyordu. Kendisine bu kadarcık bir hatıra bırakmıştım.

Sözün kısası iş halledildikten sonra o iki alçağın Axel Scalzo hesabına çalıştığını öğrenmiştim. Bu hususta elime bir delil geçmemişti. Sadece bana sık sık haber veren eski sabıkalılardan Hasta Eddy Sly söylemişti bunu. Zaten şimdiye kadar hastahanelik ettiğim veya mezara gönderdiğim serserilerden ekserisinin Axel Scalzo hesabına çalıştıklarını da biliyordum. Fakat şimdiye kadar Axel Scalzo'yla karşı karşıya gelmemiştik.

Ama ikimiz de birbirimize diş biliyorduk.

-"Evet, " dedim. "Scalzo'yu tanırım."

-"Kendisi bir gangster mi? Veya onun haydut olduğunu söyliyebilir misiniz?"

-"Namussuz bir köpek olduğunu söyleyebilirim. Fakat bunu mahkemede ispat etmemi isterseniz bir şey yapamam.Daha doğrusu şu ara bir şey yapmama imkân yok. Zira elimde bir delil mevcut değil.Fakat onun kirli işlere girip çıkan aşağılık bir mahluk olduğuna inanabilirsiniz."

-"Böyle bir şahsın Universal Electronicsle ilgilenmesi beni endişelendiriyor, Mr. Shell."

-"Hisse senetlerinin mühim bir kısmı bende olsaydı her halde sizin gibi endişelenirdim, Mr. Rothstein. Ama herkes gibi onun da bir şirkete ait hisse senetlerini almaya hakkı var değil mi? Bunda kötü bir taraf göremedim."

-"Bu çok kötü olabilir, Mr. Scott. Bana inanmanızı rica edeceğim.Her senet şirkette bir hisseniz olduğunu göstermekle kalmaz. Her hisse senedi aynı zamanda sizin oy vermenizi de sağlar. Bu hisse senetlerinin sahipleri şirketin idare heyetlerini seçerler.İdare heyeti de şirketin müdürlerini seçer. Böylece şirketin takip edecekleri yol kararlaştırılmış olur.Benim için en önemli husus bir şirketin takip edeceği siyasete karar veren müdürlerin seçilmesidir.Uzun uzun başınızı ağrıtmak istemem. Fakat başa karakteri sağlam olmayan biri gelirse hissedarların vaziyeti kötüleşir tabii. Böyle bir şey binlerce hattâ milyonlarca hissedarı kötü bir duruma düşürebilir."

Kaşlarını çatarak gözlerini bana dikti."Misal olarak size Frank Coster'i gösterebilirim. Bu adam 1920 senesinde MacKesson ve Robbins Firmasından milyonlar çalmıştır.Bu yüzden de hissedarlardan ekseri intihar etmişler.Daha geçenlerde hapise girmemek için Brezilya'ya kaçan Lowell

McAfee Birrel de Swan Fich şirketinin müdürüydü. Bu adamın yolsuzlukları yüzünden hissedarlar on dört milyon dolarlık bir zarara uğradılar.. Belki Mr. Scalzo parasını yatıracak sağlam yer aradığı için UE'yi seçti. Belki de ben boşuna endişeleniyorum.Ama diğer taraftan..."

-"Durumu anlar gibi oldum," diye cevap verdim.

-"O halde işi kabul etmeniz için size bir şey daha söyliyeyim. Bir hafta evvel size teklif ettiğim işi yapması için bir dedektif tutmuştum. Bu adam biraz malûmat edinebildi.Fakat Ryder Tangier'in suçsuz olduğunu ortaya koyan bir delil ele geçiremedi.Bununla beraber durum adamın iftiraya kurban gittiğini ortaya koyuyordu. " Gülümsedi. "Suçsuz bir adamın hapiste kalmasını istemediğimi takdir edersiniz.Eğer o suçsuzsa durum anlaşıldıktan sonra hapisten çıkarak şirketteki vazifesine devam edebilir.Zaten kendisi de bunu istiyor sanırım. O vakit şirketin istikbali için endişelenmeye de lüzûm kalmaz. Aksi takdirde şirket gelişemiyecek. Zira Ryder Tangier'siz şirketin ilerleme göstermesine imkân yok."

-"Anlıyorum. Tangier, suçsuzsa sizin işiniz hemen yoluna girecek. Yalnız anlıyamadığım bir husus var. Bir hafiye tuttuğunuza göre neden beni çağırdınız? Bu iş için iki dedektife lüzûm yok sanırım."

Rothstein, "Bu işte çalışacak olan tek hafiye sizsiniz," diye cevap verdi. "Tuttuğum dedektif maalesef öldü. Kendisini dün Hollywood Park'daki yarışlardan biri sırasında öldürmüşler."

Susup beni süzdü. Birdenbire heyecanlandığımı hissettim. Lâkayıt bir tavır takınmaya çalıştım. "Her halde dedektifi bir at tepmedi."

-"Hayır, kendisini sırtından vurup öldürmüşler."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir sigara yakarak, "Bu hususta bana malûmat vermiyecek misiniz?" diye mırıldandım.

-"Dedektifin adı, John Key'di."

Yüzüm allak bullak oldu. John Key'i tanırdım. Kendisiyle dostluğum yoktu ama bir kaç defa beraber içki içmiştik. Çok tecrübeli, zeki ve çalışkan bir adamdı o. Fakat ne tecrübesi ne de zekâsı ona bu işte yardım etmişti anlaşılan.

Rothstein, "Onu neden öldürdüklerini bilmiyorum," diye devam etti."Ama bunun benim işimle bir ilgisi olduğunu sanmaktaydım. Tangier hakkında tahkikat yaptığı için ağzını kapatmış olabilirler.Veya Matthew Wyndham, Alex Scalzo gibi şahısların işlerine karışması sebep oldu buna. Bu hususta hiç bir fikrim yok.Polis de bir şey bilmiyor zaten."

-"Siz Tangier'e iftira atıldığına eminsiniz değil mi? Key de bunu öğrenmişti galiba."

-"Öyle sanıyorum.Mr. Tangier tevkif edildikten sonra kendisiyle konuştum. Bu adamın zekâsına kafasına hayran oldum.Kendisi bende çok iyi bir intiba bıraktı.Onun namussuz olduğunu da zannetmiyorum.Mr. Key'e gelince..Bu adam Çarşamba gecesi, yani öldürülmesinden bir gece evvel bana telefon etti. Mr. Tangier'in suçsuz olduğunu anladığını fakat bu inancını ispatlıyacak delil olmadığını söyledi.Bununla beraber Mr. Tangier'in kızıyla konuştuğunu ve bir iki gün içinde eline delil geçeceğini bildirdi. Tangier'in kızı ona

bir kaç ip ucu vermişti anlaşılan."

-"Demek Tangier'in kızı var."

-"Evet, Julie Tangier. Babası kadar zeki bir kız o. Üstelik bir hayli güzel.Kızıl saçlı, mütenasip vücûtlu, cazibeli bir kız.Ayrıca kafası da fevkalâde çalışıyor."

-"Peki Miss Tangier, dedektife neler anlatmış?"

-"Mr. Key, bu hususu açılmadı."

-"Genç kız Key'le konuştuğuna göre belki bana da durumu anlatır.Kendisi nerede oturuyor?"

-"Halâ Wilshire Bulvarındaki Watson Parker Otelinde kalıyor sanırım. Kendisiyle orada konuşmuştum."

-"Ne zaman konuştunuz?"

-"Bir ay önceydi sanırım. Mr. Tangier, tevkif edildiği sırada kızı Avrupa'daymış galiba. Babasının başına gelenleri çok geç haber alıp Los Angeles'e dönmüş. Mr. Tangier'le görüştükten sonra Watson Parker Oteline gittim. Babası Miss Tangier'le konuşmamı istemişti. Miss Julie Tangier, babasını temize çıkarabilecek bir şey bilmiyordu. Sadece babasının suçlu olamıyacağını iddia etti. Her ikisinin de üstümde çok iyi intiba bıraktıklarını söylemeliyim." Rothstein, susup düşünceli düşünceli çenesini uğuşturdu.

-"Demek Key, Tangier'in suçsuz olduğuna kanaat getirmişti. Peki suçlunun kim olduğunu da anlamış mıydı?"

-"Hayır. Daha doğrusu bu hususta bana bir şey söylemedi. Yalnız Mr. Tangier'in eski arkadaşı Mr. Wayndham'dan şüphelendiğini biliyorduk tabii. Bununla beraber ortada çok acaip bir durum var."

-"Ne gibi?"

-"Mr. Wayndham, milyonerdir. Neden şirketten yetmiş altı bin dolar gibi ehemmiyetsiz bir

meblâğı neden çalsın?"

-"Haklısınız. Peki Mr. Tangier'in bu parayı çalması için bir sebep var mı? Kendisi zengin değil mi?"

-"Mr. Tangier, pek parasız sayılmaz. Şirkete ait altmış bin hisse senedi var onun. Bundan gayri de iki yüz bin dolar parası olduğunu biliyorum. Yani, para çalmasını icap ettirecek bir durum yok. Mr. Wyndham'ın karısı çok zengin. Matthew on sene evvel şirket kurulurken sermayenin aşağı yukarı bütün kısmını vermiş. Mr. Tangier de bu işe dehasını yatırmış. Mr. Tangier'in kafası Universal Electonics Şirketine ve bana milyonlar kazandırabilir." Sinirli sinirli kaşlarını çekiştirdi. "Sizin suallerinize cevap verecek vaziyette değilim, Mr. Scott. Sadece bildiklerimi anlatıyorum. Zaten cevapları sizin bulmanızı istiyorum." Bana bakarak tatlı tatlı güldü. "Yapacak mısınız bunu?"

-"Cevapları öğrenmeye çalışacağım, Mr. Rothstein. Yalnız Axel Scalzo'nun hareketi dikkatimi çekti. Ben bu adamın şimdiye kadar borsa oyunlarıyla ilgilendiğini duymamıştım. Onun için böyle bir hadisede Scalzo'nun adını duyunca merak ettim tabii. Onunla Ryden Tangier arasında bir bağ var mı acaba?"

-"Hayır."

-"Peki Axel Scalzo ile Matthew Wyndham'ın arası nasıl? Yani ikisi dost mu?"

Rothstein, dudak büktü. "Bu hususu ben de merak etmiştim. Fakat Axel Scalzo'nun Mr. Matthew'yi veya Mr. Tangier'i tanıdığına dair bir şey duymadım. Görünüşe göre Mr. Scalzo, UE Şirketinin hissedarlarından biri. Kendisi büyük miktarda hisse senedi aldırtmış olabilir Bu hisse senetleri kendi adamlarının elinde olabilir. Şirket müdürü seçilirken de adamları Scalzo'nun istediği şekilde oy verirler tabii."

-"Anlıyamadım, Mr. Rothstein."

-"Şirketin yıllık hissedarlar toplantısı bu Pazartesi günü yapılacak.Yani önümüzde üç gün var.Zaten bunun için acele etmenizi istiyorum. Fakat tahkikatı hızlandırıp kendinizi tehlikeye atmanızı arzu etmem.Buna lüzûm yok. Pazartesi günkü toplantıda şirketin idare meclisi azaları seçilecek.Veya eskiler yine iş başında kalacaklar. Mr. Scalzo, doğrudan doğruya veya adamları vasıtasıyla İdare Meclisine bir kaç aza seçtirebilir." İçini çekti. "Fakat bu hususta üzülmenize lüzûm yok, Mr. Scott.Her şeyi Pazartesiye kadar halletmenize imkân olmadığını biliyorum."

-"Key, dün öldürülmüş," diye mırıldandım. "Şirketin yıllık toplantısı Pazartesi günü. Beni de bugün tuttunuz...."

-"Evet, işler çok sür'atlendi değil mi? Sizin elinizden geleni yapacağınızı biliyorum."

Rothstein, bir kaç dakika daha konuşarak sorduğum bir kaç hususu izah etti. Sonra bana üstünde sadece ismi ve iki telefon numarası bulunan bir kartını verdi. Milyarder, saat dörtten sonra bürosunda bulunmuyordu.Kartta hem bürosunun hem de evinin telefon numaraları vardı.Üstelik, bu numaraların rehberde bulmam da imkânsızdı. Kartı cüzdanıma sokup gitmek üzere ayağa kalktım.

Ücretimi de konuştuktan sonra çıkıp gidecektim.Fakat ben daha kaç para istediğimi söyliyemeden Rothstein, tuhaf tuhaf gülerek ceketinin iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarttı. Bu kâğıdı iki parmağıyla tutarak, "Öğrendiğime göre bu tip tahkikatlar için günde yüz dolar alıyor muşsunuz," dedi.

-"Evet, doğru."

Milyarder, kâğıdı bana uzattı. "Size bunu vermek niyetindeyim, Mr. Scott. Bu..Sadece bu.

Benden para alacağınızı sanmayın. Tahkikat bir gün veya bir yıl da sürse bundan başka bir şey alamıyacaksınız. Bu arada tahkikati sessiz sedasız yürüteceksiniz tabii. Kabil olursa benim adımı bu işe karıştırmayın."

Bu adam merakımı tahrik edip benim işe dört elle sarılmam için türlü türlü şeyler yapıyordu. Uzattığı yaldızlı, kalın kâğıdı açarak baktım. Bunun köşelerinde '1OOO' yazılıydı. Başımı kaldırarak milyarderi süzdüm."Ömrümde böyle bir bin dolarlık görmemiştim."

-"Bu kâğıt parçası bin dolardan çok fazla eder, Mr. Scott. Veya bin dolardan daha az. Hisse senedinin arkasına imzamı attım. Vakti gelince bunu şirkete yollayıp kendi adınıza çevirtebilirsiniz. Şu anda United Electonics Şirketinde bir hisseniz var.Yani siz de şirketin hissedarısınız artık."

Durumu anlar gibi olmuştum.

Devam etti."Şu anda elinizdeki senetin kıymeti üçbin altı yüz yirmi beş dolar.Tahkikatınız bir ay sürecek olursa alacağınız para günde yüz dolardan biraz fazlaya gelecek.Fakat işi bir haftada bitirecek olursanız, o takdirde..." Susup gülümsedi.

Ben de dayanamıyarak tebessüm ettim. "Deli gibi çalışıp bir kazaya uğramadan bu işi kırk dakika içinde halledersem, o vakit...."

Bu vaziyet Rothstein'i çok eğlendiriyordu anlaşılan."Tamam. O vakit çalışmanızın hakiki karşılığını alırsınız."

Susup bekledi.Evet, bir şey söylememi bekliyordu o. Birdenbire aklım başıma geldi. Neden öyle manâlı manâlı güldüğünü anlamıştım.Birdenbire vücûdum buz gibi olmuştu."Fakat bu hisse senedinin borsada düşme ihtimali de var.Belki de bu kâğıdın değeri yirmi dolara bile inecek."

Yine neş'eli neş'eli tebessüm etti."Tamam

doğru bildiniz. Mr. Tangier, suçluysa veya siz onun masum olduğunu ispat edemezseniz, yahut başka sebepler yüzünden şirket zarar etmeğe başlarsa hisse senetlerinin bugünkünden daha da aşağı düşmesi normaldir. Hattâ, bir gün gelip bu senedin alelâde bir kâğıt halini alması da mümkün."

Kaşlarımı çatıp onu süzerek, "Fevkalâde," diye homurdandım. "Zaten ben de böyle bir şey bekliyordum.Karşılığında para almadan kafama bir delik açmaları çok hoşuma gidecek doğrusu."

Oralı bile olmadı. "Bu işin kötü tarafı. Bir de diğer ihtimali düşünelim. Bu tatsızlıklar hallolup şirket eski haline dönebilir.Hattâ tahmin etmiş olduğum gibi UE büyük ilerlemeler kaydederek muazzam kâr edebilir.O vakit bir hisse yirmi hattâ kırk dolara kadar yükselebilir. Böyle şeyler çok olmuştur.Elinizdeki bin hisselik senedin elli bin dolara yükselmesi işten bile değil, Mr. Scott."

Bu adam insanı kandırmasını iyi biliyordu. Gözlerimin önünde binlikler uçuşmaya başladı.Bir kaç günlük çalışmaya karşılık elli bin dolar fevkalâde bir ücretti doğrusu.Bu parayı nefis kadınlarla yiyecektim tabii.Sarışınlar, esmerler, kızıl saçlı dilberler.......Dalıp gitmişim.

Milyarderin sesini duyarak kendime geldim, Adam, "Anlaştık mı, Mr. Scott?" diye soruyordu.

-"Evet, anlaştık.Siz bir canavarsınız, Mr. Rothstein. Acele etmemi istemiyorsunuz.Bunu hiç istemediğinizi yeni fark ettim!"

Kahkahalarla gülmeğe başladı.

Ben de elimdeki yaldızlı senede bakarken tuhaf bir hisse kapıldım.Bu kâğıttan istifade edebilmek için aklımı başıma toplayarak sür'atle hareket etmem gerekecekti.Yoksa hava alacaktım.Evet, aklım başıma gelmişti.Ben de Universal Electro-

nics şirketinin hissedarlarındandım. Artık şirketin işlerinin iyi veya kötü gitmesi, müdürlerin seçilmesi gibi şeyler beni de alâkadar ediyordu. Matthew Wyndham ve Tangier'le meşgul olmalıydım.Daha ikisiyle de tanışmamıştım.Belki de Scalzo, bir usulünü bulup şirketi eline geçirmek istiyordu.Birdenbire tepem attı. Bu alçak benim şirketime gözlerini dikmişti.

Rothstein'e bakarak, "Biliyor musunuz," dedim. "Siz muazzam bir iş adamısınız."

Gülümsedi. Hayatından memnundu o.

Ben de sırıttım."Anlaştık.Teklifinizi çok beğendiğimi de söylemeliyim."

Beni bürosunun kapısına kadar geçirdi. Kapı açılınca durdum."Aklıma başka bir şey geldi. İstediğim kadar vaktim olduğunu bilmiyorum.Aceleye filân lüzûm yok.Hem kendimi tehlikeye atmam da gerekmiyor.Fakat her şeyi Pazartesi gününe kadar hallettiğim takdirde benim öldürülmem bile sizi alâkadar etmiyecek.Neticeyi aldığınız için bilâkis memnun kalacaksınız."

-"Hakikatleri çabucak görebilmeniz hoşuma gitti, Mr. Scott," diye cevap verdi.

Tekrar birbirimize tebessüm ettik ve ben oradan ayrıldım.

Bir müddet Cadillac'da oturup bir sigara içerek Rosthstein'in anlattıklarını kafamdan geçirdim. Bu işi dört kısma ayırmıştım. Birincisi ve en mühimi şirketten çalınan paraydı.Universal Electronics Şirketinin bel kemiği sayılan Ryder Tangier suçsuz muydu acaba?

Tangier, suçsuz olduğu takdirde ortaya ikinci husus çıkıyordu.Şirketin parasını zimmetine

geçiren kimdi? Bu işi Matthew Wyndham mı yapmıştı? Yoksa parayı çalan şirketin memurlarından biri miydi? Sonra Axel Scalzo'nun ne istediğini de öğrenmeliydim.Bu namussuzun iyi niyetle bir işe girişmeyeceğinden emindim.Dördüncü husus da John Key'in öldürülmesiydi.

Belki bu dört husus birbiriyle ilgiliydi.Veya John Key'i eski bir düşmanı temizlemişti.

Ryder Tangier, paraları cebe atıp içeriye girmişse işim tamamdı doğrusu.O vakit hisse senedini yırtıp atmalıydım. Wyndham veya başkası hakkında tahkikat yapmaya kalkmak boşunaydı. Scalzo'nun da kirli işlerden kazandığı parayı dürüst bir işe yatırdığı anlaşılacaktı.Key'i de dediğim gibi rast gele birinin temizlediği ortaya çıkacaktı.Fakat onu şirketle ilgili biri öldürmüş olabilirdi.....Düşünmeyi bırakıp çalışmalıydım.

İlk önce Polis Müdürlüğüne giderek tahkikata başladım.John Key'i 38'lik bir tabancayla temizlemişlerdi.Katil, silâhı hafiyenin ceketine dayayıp tetiği çekmişti.Kurşun da bel kemiğini parçalamıştı.Cinayet yedinci yarışın başında veya sonuna doğru işlenmiş olacaktı.Key'i kulüp binasının kapısı önünde bulmuşlardı. Kandisi localara doğru giderken veya binadan çıkmaya çalışırken vurulmuştu. İşin tuhafı o telli kapı tam finiş hattının karşısındaydı ve bu yüzden sâhanın en kalabalık yeri de burasıydı tabii.Hele bir yarış sırasında ve sonunda orası hınca hınç olurdu. cinayet işlendiği sırada orada en az bin kişi olduğunu tahmin etmekteydim.Fakat kimse tabancanın sesini duymamış veya hadiseyi görmemişti.Polis, bir görgü şahidi bile bulamamıştı.

Polis, sadece Murphy adında birini ele geçirmişti.Bu adam yarışlar sırasında Key'le yan yana oturmuştu.Key, adama rica edip locasında oturmak istediğini bildirmişti.Murhpy de koca locada tek başına kaldığı için bu teklifi memnuniyetle kabul etmiş ve hafiyeye yanında yer vermişti. Murphy, yedinci yarış için bilet almağa gitmiş ve dönüşünde Key'in locada olmadığını görmüştü.Bir daha da Key'i görmemişti.Onun öldüğü de aklına gelmemişti tabii. Ancak polisler kendisini yakalayıp sorguya çekince durumu öğrenebilmişti.Murphy, dürüst bir insandı. Kendisi evli barklı ve işi gücü olan bir adamdı. Polisler ondan şüphelenmemişler ve kendisini hemen serbest bırakmışlardı.Key-in ölümüne dair bir ip ucu veya bir delil yoktu. Sadece Key'in sırtından bir kurşun çıkarmışlardı. Hepsi bundan ibaretti.Buna da katı bir delil denilemezdi.Zira kurşunun atıldığı silâh da ele geçmemişti.

Daha sonra Tangier meselesini inceledim Polis ve Savcı Ryder Tangier'in suçlu olduğuna inanıyorlardı.Onun için adamın hapishaneye atılmasına memnun olmuşlardı.Tangier, sadece inkâra kalkışmış ve kendisini müdafaa etmemişti . Zaten Matthew Wyndham veya Şirketteki memurlardan şüphelenmek için bir sebep yoktu.

Davanın zabıtlarını da aldım. Fakat vaktim olmadığı için buna sadece şöyle bir göz attım. Zaten Savcı yardımcılarından biri bana mühim hususları anlatmıştı. Ryden Tangier'in lehine şahadet eden de pek azdı. Yalnız Matthew Wayndham'ın sekreterinin adamın lehinde konuşmuş olduğunu duyunca epeyi şaşırdığımı saklamıyacağım. Alice Brandt, adındaki sekreter Mr. Tangier'in çok dürüst ve iyi kalpli bir insan olduğunu iddia etmişti. Fakat bir delile dayanmıyan bu sözler jüriye hiç tesir etmemişti. Mr. Wyndham'ın sekreterinin bir

hayli güzel bir sarışın olduğunu da öğrenmiştim bu arada.

Polis Merkezinden çıkınca John Key'in bürosuna gittim. John Key'in yanında altı adam çalışıyordu. Maalesef hiç biri öldürüldüğü gün Key'in ne yaptığını söyliyemedi. Zira Key, hiç bir adamına bu hadiseyi açmamıştı. Key'in Perşembe günü neden at yarışlarına gittiğini bilmiyorlardı. Yalnız hepsi de Key'in kumara düşkün olmadığında israr etmekteydiler. Demek Key at yarışlarına iş için gitmişti. Bu arada Key'in evli olmadığını da öğrendim. Yani adamın bana yardım edebilecek karısı çocuğu filân da yoktu.

Los Angeles'in en büyük Dedektif Bürolarından birine giderek Ünivarsal Electronics Şirketi müdürleri hakkında tahkikat yaptırmak istediğimi söyledim. Zira onlar hakkında kendi başıma tahkikat yapmaya kalkışmam vaktimi alacaktı. Sadece Matthew Wyndham'ı kendime ayırmıştım. Nedense bu adam beni ilgilendiriyordu. Sonra Cadillac'a atlayıp Watson Parker Oteline gittim.

Wilshire Bulvarında büyük ve lüks bir oteldi bu. Hele yemek salonu her gece tıklım tıklım dolardı.İki köfteye dört dolar vermekten çekinmeyen insanlar geceleri burada yemek yerlerdi.

Müracaat masasına giderek, Julie Tangier'i görmek istediğimi söyledim.Kısa boylu, sevimli bir adam olan otel katibi, nedense bu sözlerimden hiç memnun kalmadı. Endişeli bir tavırla, "Miss Tangier, odasında yok efendim," diye mırıldandı.

-"Ya öyle mi?" Büyük otellerde katipler içeriye girip çıkan müşterilerin yüzünü bile tanımazlardı.Onun için Julie Tangier'in odasında olmadığını söylemesi beni şaşırtmıştı.Zira katibin önce arkadaki gözlerde duran anahtarlara bakması ve ondan sonra cevap vermesi gerekirdi.Galiba böyle söylemesini ona tembih etmişlerdi.

-"Pek alâ. Bana Miss Tangier'in oda numarasını verin. Daha sonra uğrar veya kendisine telefon ederim."

Bana cevap verecek yerde omuzumun üstündeki bir noktaya bakarak başını salladı.

Bir kaç saniye sonra da bir adam yanıma sokuldu."Merhaba Scott. Ne istiyorsun?" Endişeli otel katibine bakarak ilâve etti. "Sen işine bak Mr. Scott yabancı değil."

Yanıma gelen adam McCoy adında emekli bir polisti. Kendisi şimdi Watson Parker Otelinin 'Dış Münasebetler Düzenleyicisi'ydi.Bu süslü lâflara bakmayın. Aslında otel dedektifiydi o.

-"Merhaba McCoy," dedim."Burada ne oluyor kuzum? Ben Julie Tangier'i görmek istedim."

Omuzunu silkti "Bu ayın birinci günü Miss Tangier, dairesinin bir aylık bedeli olan yediyüz elli doları vermiş.Kendisi bir iki gün burada kaldıktan sonra ortadan kaybolmuş.Nereye gittiğini bilmiyoruz."

-"Peki eşyalarını almış mı o?"

-"Hayır, ne eşyasını almış, ne de katibe otelden ayrılacağını söylemiş. Birdenbire ortadan kaybolmuş anlıyacağın. Neden o kızı arıyorsun, Scott?"

-"Kendisiyle konuşacaktım.Hem neden bu kadar meraklısın, bir kızı görmeğe gelemez miyim ben?"

-"Sinirlenme, Scott.Dediğim gibi Miss Tangier, elbiselerini, ayakkabılarını ve hattâ makyaj takımını bile dairede bırakıp kaybolmuş."

-"Onun dairesine bakmama müsaade eder misin?"

-"Tabii. Gel seni yukarıya çıkarayım."

Birlikte köşedeki dairelerden birine çıktık. Ben etrafı araştırdım.Fakat bunun bir faydası olmadı.Miss Tangier'in elbiseleri en pahalı terzi-

lerden alınmıştı. Tam on iki çift ayakkabısı vardı. Evet, genç kız her şeyini bırakmıştı. Bu dairede sadece kendisi eksikti.

Otelden ayrılırken McCoy'a teşekkür edip kız döndüğü takdirde bana bildirmesini söyledim. Gelecek sefere kendisine bir şişe viski getireceğimi de vaad ettim.

Hemen , "Johnny Walker Kırmızı Etiket olsun," diye atıldı. "Ben fazla Skoç viskilerinden hoşlanmıyorum artık."

Bir iki kelime daha konuştuktan sonra otelden çıkıp arabama atladım.

Bu arada tanıdığım sabıkalılardan altı yedisine telefon etmiştim. Sıra Hasta Eddy Sly'ı bulmağa gelmişti. Kendisi iki defa hırsızlık suçundan mahkûm olup San Quentin hapishanesine girip çıkmıştı. Dört seneden beri de dışarıdaydı. Onu ne zaman görsem, çok hasta olduğunu ve neredeyse öleceğini söylerdi. Zaten bu yüzden de arkadaşları ona 'Hasta' adını takmışlardı.

Ed, Los Angeles de oturan bütün hırsız, dolandırıcı, gangster ve haydudu tanırdı. Bir sene evvel biri bana gelip kasasından kırk bin dolar çalan hırsızı yakalamamı istemişti. Ben büromdan çıkmaya lüzûm görmeden Eddy'e telefon ederek hırsızlığı kimin yaptığını sormuştum. Polis, hırsızı yakalayıp parayı o gün geri alınca da beş yüz dolar ücretimi Eddy'e vermiştim. Bunu yapılan işe karşılık değil de ilerdeki işbirliğimizi düşünerek yapmıştım. Bu yüzden de Eddy, bana haber vermeğe bayılırdı.

Hasta'yı Gable Otelindeki odasında buldum. Saat dörde gelmesine rağmen halâ uyuyordu o. Ka-

pıyı vurunca uyanıp beni içeriye aldı. Uykulu uykulu bir şeyler mırıldanıp doğru yatağına giderek tekrar uzandı. Beyaz bir şort ve eskiyip delik deşik olmuş bir atlet giymişti. Onu gören Erkek Güzeli müsabakasına girmesini pek teklif edemezdi.

Ona, 'Hasta Eddy' derlerdi. Zira konuşmasının dörtte üçü hakiki ve hayali hastalıklarla ilgiliydi. Hastalık hastasıydı o. Zavallı 'Hastalık' derken bir gün aklını kaçıracaktı. Rengi kokmuş bir istridyeninkinden farksızdı. Gözleri de kanlıydı. Hoş ben onun gözlerinin normal olduğunu görmemiştim. Eddy, çok sıskaydı. Ne yaparsa yapsın toplamıyordu. Belki de onun iskeleti sıskaydı aslında. Gündüz vakti onu gören Draküla'nın tabutundan çıkmış dolaştığını sanırdı.

Eddy, kırk sekiz yaşındaydı.Boyu da bir altmış beş vardı.Seyrelmiş kır saçları ona daha da bitkin bir hal vermekteydi.

Yattığı yerden, "Ahhh!" diye inledi. "Ooof!" ölüyorum.Ağzımda arpacık çıkıyor galiba." Kalkıp çıplak ayaklarıyla yere basarak banyoya geçti. Kapı açık olduğu için onun hareketlerini görebiliyordum.Bir şişe viski alıp bir kaç yudum içti. Sonra bundan bir kaç yudum daha alarak gargara yaptı.Şişeyi bırakıp geri döndü.Yüzünde son derece kasvetli bir ifade belirmişti.

-"Her halde viski arpacıkları öldürmüştür."

Sesimi çıkarmadım.Ağzımı açtığım takdirde bana uzun uzun hastalıklarını anlatacağını biliyordum.

Nihayet kızarmış gözlerini bana dikti. "Sheldon, buraya neden geldin? Ne istiyorsun yine? Bu güzel günde veya gecede ne işin var?" Birdenbire durdu."Gece mi gündüz mü şimdi?"

-"Öğleden sonra dört....Kendini nasıl hissediyorsun, Eddy?" Bu suali sormak zorunda kal-

mıştım. Zira aksi takdirde beni asla affetmiyeceğini biliyordum.

Hastalıkları ona zevk verdiği için hafifçe tebessüm etti' "Ne biçim sual bu? Her zamanki gibi berbat haldeyim tabii.Halimden anlamadın mı?" Sanki. beni göremiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı "Neredesin sen?"

Yatağın baş ucundaki komodun üstünden gözlüğünü alıp uzattım. Bunu takarak bana baktı. "Gözlüğün de bir faydası yok artık. Gözlerim bir şey görmüyor. Bu yüzden gözlüğümü bile bulup takamıyorum." Uzun uzun içini çekti. "Midem şişti. Gazım var. Zaten yediğimi de hazmedemiyorum. Bu arada barsaklarım da iyi değil." Susup beni süzdü. "Ne istiyorsun, Scott."

-"Her halde John Key'in öldürüldüğünü duymuşsundur."

Eddy, başını salladı. "Evet. Hollywood Park'da temizlemişler onu. Öyle değil mi?"

-"Doğru. Eddy, bu hususta bir şey duydun mu? John Key'i kim temizledi acaba?"

-"Hayır, kulağıma bir şey gelmedi. Demek onu kimin temizlediğini merak ediyorsun sen?"

-"Hem de nasıl."

-"Bu hususta kimse bir şey söylemedi, Scott. Fakat ben hemen harekete geçerim. Bakalım bir şeyler öğrenebilecek miyim?"

-"Bir şey daha soracağım, Eddy.Borsa hakkında bir fikrin var mı?"

-"Hayır."

-"Axel Scalzo için birilerinin hisse senedi aldığını duyarsan hemen bana haber ver Bu mevzu beni çok alâkadar ediyor."

-"Hisse senedi ha? Hani makineli tüfek yapan fabrikaların hisse senetleri gibi filân mı?"

-"Hayır. UE veya Universal Electronics Şirketinin hisse senetleriyle ilgileniyorum ben."

-"Delisin sen."

-"Olabilir. Fakat o namussuz şirkete ait hisse senetlerinin peşindeymiş. Zaten bir hayli hisse senedi almış. Bu arada arkadaşları da onun namına böyle bir şey yapmışlardır belki."

-"Bu ne işe yarayacak?"

-"Orasını ben de bilmiyorum."

-"Anlaşıldı.Galiba Scalzo da büyük iş adamı olmak istiyor Peki onunla ne ilgin var?"

-"Şimdilik bunu ben de bilmiyorum.Belki de Scalzo'yla hiç ilgilenmiyeceğim.Sana bir şey daha soracağım. Ryder Tangier adında birinden bahsedildiğini duydun mu?"

-"Hiç duymadım.Kendisi Amerikalı değil galiba.Yabancı bir isime benziyor bu."

-"Julie Tangier? Matthew Wyndham?"

Eddy, 'Hayır' der gibi başını salladı.

-"Hepsi bu kadar.Çok acelem var, Eddy. Bilhassa Key bahsi mühim.Seninle nerede buluşacağız?"

-"Saat dört demiştin sanırım. Bana üç saat müsaade ver.Etrafı bir kolaçan edeyim.Yeni bir atlet giyip hazırlanırım.Malûm yerlere uğrarım.Bugün Cuma olduğuna göre de gece Scalzo'ya giderim.Her Cuma akşamı beni orada bulabilirsin. Biraz gözlerimi dinlendiriyorum orada.Seninle saat yedide Scalzo'nun barında buluşuruz."

-"Pek alâ."

Scalzo aptal bir adam değildi. Kendisi bir sürü işe girip çıkmakla kalmamış, bu arada kazandığı paraları bazı yerlere yatırmıştı.Onun üçüncü sokakta Güney denizi adında bir gece kulübü vardı Eddy'nin 'Scalzo'nun barı' dediği yer de orasıydı zaten.Bu kulüp Güney adalarına uygun şekilde dekore edilmişti güya.Fakat kartonpier palmiyeler filân buraya hoş bir hava vermemişti.Bilhassa dekor epeyi gülünçtü. Yalnız gece kulübün-

deki yemekler lezzetliydi ve haftada beş gece striptiz vardı orada.İşin daha da mühimi Cuma günleri sahneye amatör striptizciler çıkıyordu.Zaten bu moda Los Angeles de bir salgın haline gelmişti. Cuma akşamları profesyonel striptizcilere imrenmiş olan kadın ve kızlar sahneye fırlıyarak müzikle soyunuyorlardı. Böylece heveslerini alıyorlardı.İşin tuhafı amatörlerin sahneye çıktığı geceler gece kulüpleri daha kalabalık oluyordu.Hattâ heyecanlanan kadınların masalardan kalkarak sahneye fırlıyarak soyunduklarını da duymuştum.Fakat bunun ne dereceye kadar doğru olduğunu bilmiyordum.

-"Tamam," dedim, "Demek Cumaları hiç kaçırmıyorsun.Sen de Amatör Gecesine düşkünsün ha?"

Masum bir tavırla beni süzdü. "Hiç aklıma gelmediydi bu.Kulüp loş olduğu için ben de gidip orada gözlerimi dinlendiriyorum.Biraz da yemek yiyorum tabii."

Sesimi çıkarmadım.Eddy, hiç de aptal degildi. O malûmat satarak para kazanmaktan hoşlandığı için böyle yerleri tercih ediyordu.Cuma gecesi olduğu için uzun elli veya sert yumruklu müşteriler Scalzo'nun barına toplanacaklardı.Bir çoğu içkiyi fazla kaçıracağı için dillerinin bağları da çözülecekti tabii.

İşi halledince ayağa kalktım.

Eddy, hemen "Son yolladığın doktor için teşekkür ederim, Scott.Onun da hiç bir işe yaramadığını söylemeliyim."

-"Demek onun da faydası olmadı ha?"

Eddy, apartman komşum olan Doktor Paul Anson'dan bahsediyordu.Paul Anson, meşhur Hollywood yıldızlarının doktoruydu. Hasta olduklarını sanan meşhur kadın ve erkekleri tedavi etmesini çok iyi biliyordu. Hepsine pembe, sarı, yeşil haplar

vererek bu hastalık hastası zenginleri iyileştirirdi.Bu yüzden Eddy'e de aynı doktoru tavsiye etmiştim.Zira Eddy de televizyon proğramlarındaki ilânları dikkatle takip ederek bir çok ilâç ve hastalık adı öğrenmişti.Hasta'nın tıp hakkındaki bilgisi bir çok illet ve ilâç adından ibaretti zaten. Paul Anson'un Eddy'e ne dediğini bilmiyordum. İki ay evvel olmuştu bu. Fakat vaziyet Paul'un sözlerini hemen öğreneceğime delalet ediyordu.

Eddy, uzun uzun göğüs geçirdi."O doktor hastanın bileğini yakalayıp bir daha bırakmıyan cinsten.Neredeyse beni öldürecekti.Bir hastalığımı geçirmek için bana iğne yaptı.Sonra ilk iğnenin tesirini gidermek için başka bir ilâç denedi.Korkunç bir mahlûk o.Bana kalırsa Doktor Anson damarıma tahnid ilâcından zerk etti.Zira o günden beri kolum tutulup kazık gibi kesildi.Adam beni diri diri tahnid etti."

Hemen atılıp sözünü kestim."Eddy bazan tıp salgın hastalık ve deprem gibi şeyler karşısında aciz kalır.Paul Anson'un elinden geleni yapmış olduğuna kaniyim.Hem...."

-"Bu kadarı kâfi değil," diye inledi. "Açıkçasını istersen o doktorun tedavisinden sonra daha da kötü hissediyorum kendimi.Tıpkı delikli bir tuvalet kâğıdına veya eskimiş bir paspasa benzetiyorum kendimi.O doktorun elinde daha da hastalandım.Zaten günlerimin sayılı olduğunu biliyorum. Fakat o adam sayılı günlerimden bir kaçını daha çaldı."

Son derece ciddi bir tavırla cevap verdim. "Haklısın Eddy."

-"Neee?"

-"Sana inandım.Anladığıma göre vaziyetin çok tehlikeli.Ölmek üzeresin.Hattâ iyileşecek olsan bunun heyecanına dayanamayıp ölürsün."

-"Anlıyamadım."

Şaşkınlığından kurtulmasını beklemeden kapıya koştum.Bir an evvel odadan çıkmalıydım. Fakat tam kapıyı açtığım sırada kendisine geldi o. Hemen şikâyete devam etti."Bir mezarlıkta dolaşmaya korkuyorum. Bir elin uzanarak beni çekeceğini sanıyorum...."

Devam ediyordu tabii.Fakat ben koridora çıkmıştım artık. Hem hayatımdan da memnundum. Eddy'i gördüğüm zaman onun hasta hali hiç de benim maneviyatımı bozmadı.Bilakis ne zaman Hasta Eddy Sly'nin yanından ayrılsam kendimi son derece sıhhatli hissederim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arabama atladığım zaman da kendimi çok sıhhatli hissediyordum.Santa Monica Bulvarından geçerek Universal Electronics şirketine gittim. Yayvan bir binaydı bu. Ön cephesi cam tuğladandı. Yeni yapılmış olduğunu tahmin ettim. Sol taraftaki çift kapının önünde arabamı park ederek içeriye girdim.Yerler cilâlı mantarla kaplanmıştı. Bu yüzden yürürken hiç ayak sesi çıkmıyordu.

Antrenin iki tarafında da kapılar vardı. Fakat bunların hepsi kapalıydı.Birinin üstünde 'M. WYNDHAM, GENEL MÜDÜR' yazılıydı.Hemen o kapıyı açarak içeriye daldım.

Dalmamla da donup kalmam bir oldu tabii. Ben de Eddy gibi tuhaf bir ses çıkararak inledim. Benim böyle hareket etmeme de ancak bir kadın sebep olabilirdi tabii.

Evet, büyük odanın sağ tarafındaki bej rengi masanın arkasında bir kadın oturuyordu.Fevkalâde bir mahluktu o. Odanın yan tarafta bir kapısı daha olduğunu ve bunun iki yanına bir kaç dosya dolabı konulmuş bulunduğunu da görmüştüm.Fakat açıkçasını isterseniz bunlar bana vız gelmişti. Gözlerimi açmış genç kadına bakıyordum.

Kızılımsı sarı saçlı, fevkalâde bir mahlûktu o. Bu pırıl pırıl saçlar çok gürdü. Her halde ipek gibi de yumuşaktı. Gözleri, dudakları ve masanın müsaadesi nisbetinde görebildiğim kısımları enfesti. Bana bakarak gülümseyince de zil sesi duyduğumu sandım. Kafamda alarm zilleri çalı-

yordu ve zil sesi de bu afetin masasının üstündeki düofondan aksetmekteydi.

Kendimi toplıyarak yumuşak halıya basa basa genç kadına sokuldum O da gülümsiyerek beni seyrediyordu.Fakat o sırada düofondan bir erkek sesi yükseldi. "Alo..Evet, ben Matthews."

Genç kadın telâşla düofonu kapatıp bir dosya yakalıyarak ayağa kalktı.Kırıta kırıta dolaplardan birine giderken, "Hay Allah," diye mırıldandı. "Yine unuttum.Korsemi giymemişim."

Susup bana baktı.Ben şaşırmıştım tabii. Neredeyse. "Şaka mı ediyorsun," diye bağıracaktım.Hoş bu kadın tuhaf bir mahlûka benziyordu. Belki de o vakit bana korse giyip giymediğimi sorardı.

Dosyayı dolaba koyduktan sonra gelip karşımda durdu.Ben de onu süzerek tebessüm ettim. Ağzımı açıp tatlı bir şeyler söylemeyi düşünürken biri iç kapıyı iterek dışarıya fırlayıverdi.Çok hızlı yürüdüğü için de bana çarptı tabii.

Dönüp ona baktım.Kısa boylu tıknaz bir adamdı o.Üstelik bir, iki gündür traş olmadığı da belliydi.Serseri beni görünce hayretle ağzını açtı. Yüzünde de tuhaf bir ifade belirdi.Benden hoşlanmamıştı sanırım.Veya beni orada görmek işine gelmemişti.Adam, bir an tereddüt ettikten sonra koşar gibi yürüyüp kapıyı açtı ve çıktı.

Genç kadın da tekrar masasının başına oturdu.Ben gözlerimi ondan ayıramıyordum.Zira bu kadar biçimli bir vücûda çoktandır rast gelmemiştim. Eğer aklımı başıma toplamış olsaydım durumu fark edebilirdim. Fakat ben o ara işi gücü unutmuştum.

Kadın, "Size her hangi türlü bir yardımlarda bulunmamız kabil mi?" diye mırıldanınca da aklım başıma gelmedi. Halbuki bu sözleri çirkin bir mahlûk söylemiş olsaydı hemen cümlenin aca-

ipliğini fark ederdim.Ama dediğim gibi o sırada hiç kendimde değildim.

Israrla onu süzüyordum.Kadın sualini tekrarladı.Güç belâ ağzımı açtım."Bana yardım etmeniz çok iyi olur." Kafamdan türlü türlü yardım şekilleri geçiyordu. "Adım Shell Scott. Siz Miss Brandt olacaksınız her halde."

O sırada masanın üstündeki küçük plaka gözüme ilişti. Ben bunun üstünde Wydnham'ın sekreteri Alice Brandt'ın ismini göreceğimi sanırken başka ad görerek durakladım. Evet, plakada 'Miss Duden' yazılıydı.

-"Şey affedersiniz, ben sizi Miss Brandt zannettim."

Kıkır kıkır, güldü. "Ne biçim söz bu? Ben ya Miss Duden'im ya Miss Brandt. İkisi birden olmama imkan var mı?" Fevkalâde komik bir şey söylemiş gibi katılıyordu.

Onunla başa çıkamıyacağımı anlamıştım. "Bunu unutun kuzum. Adım Shell Scott. Mr. Wyndham'ı görmek istiyorum. Şimdi oldu mu?"

Dudaklarını büktü. "Peki randevunuz var mı?"

-"Hayır."

Hemen, düofonun düğmesini açıp, "Mr. Wyndham," dedi. "Shell Scott adında biri sizi görmek istiyor."

Üç, dört saniye süren bir sessizlik oldu. Nihayet bir erkek sesi yükseldi. "Pek alâ, Doody, kendisini içeriye gönder. Yalnız bir dakika kadar yalnız kalmak istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Genç kadın,düofonu kapatıp bana baktı. İnci gibi dişlerini göstere göstere gülümsedi. "Benim adım Doody."

Bunu söylemesine lüzûm yoktu tabii, Bu kadında bir acaiplik vardı. "Tahmin etmiştim zaten. "Miss Brandt ne oldu? Kendisi burada çalışmıyor

mu artık?"

-"Oh! Şey...Üç hafta evvel bir yere gitti o. Onun işini de bana verdiler.Benim asıl adım,Nell. Fakat ben bir türlü bu isme ısınamadım.Siz ne dersiniz?"

-"Şey....

-"Nefret ediyorum bu isimden.Onun için herkes beni 'Doody' diye çağırıyor."

Fikrimi değiştirmiştim.Nell akıllı bir kadının beğenebileceği bir isim değildi. Kendisine Doody adını takmakla iyi etmişti doğrusu.Evet zeki kadınlara has bir şeydi bu.

Fakat o halâ konuşuyordu. "Zaten bu yüzden Mr. Wyndham, bana 'Doody' diye hitap etti."

Bu ısrarı beni şaşırtmıştı Yine fikrimi değiştirdim.Galiba bu kadının kafası nefis vücûduna uymuyordu.Evet, Allah ona her türlü güzelliği bahşetmiş fakat kafa vermemişti.

Tam ona Miss Brandt'ın üç hfta evvel nereye gitmiş olduğunu soracağım sırada yine gülümsiyerek göz süzdü. "Her halde bir dakika olmuştur.Artık içeriye girebilirsiniz."

Suali daha sonra da sorabilirdim.Genç kadına teşekkür ederek yandaki kapıyı açtım.

Matthew Wyndham, kahverengi bir masanın başında oturuyordu. Masanın üstünde bir tek kâğıt bile yoktu.Adam pek öyle meşgul değildi galiba. Beni görünce nazik bir tavırla tebessüm etti.

-"Mr. Scott, sizinle daha evvelden tanışmamıştık değil mi?" Sesi de epeyi kalın ve tatlıydı.Dalgalı kır saçları, saf bakışlı mavi gözleri ve pembe suratı onun çok dürüst ve namuslu bir insan olduğuna işaret ediyordu. O Volkswagen al maya gelen bir müşteriye rahat rahat Cadillac satabilecek bir tipti. Ben bir çok defalar böyle dürüst tipli insanlarla karşılaşıp çok sonra onların iç yüzünü anladığım için bu sefer dikkatli

eminsiniz? Bu hususta hiç şüphe beslemiyor musunuz?"

-"Şüphe mi?" Biraz şaşırmıştı."Başlangıçta bu işe inanmadığımı söylemeliyim...Fakat sonraları...Ama Ryder'i kurtarmak için elimden geleni de yaptım Hattâ hakimle konuşup arkadaşıma biraz merhamet etmesini istedim.Cezası tecil edilseydi onu tekrar şirkete alacaktım..Şirkete yani hissedarlara ileride böyle bir hadise çıkmıyacağını söyleyip her hangi bir kaybı kesemden ödeyeceğimi söyliyecektim.Ama hakim bu teklifimi kabule yanaşmadı...Her halde siz de neticeyi biliyorsunuz."

-"Evet. Bu arada sekreteriniz de Mr. Tangier'in lehine şahadet etmiş galiba." Gülümsiyerek adamı süzdüm."Kendisini bu yüzden kovmadınız değil mi?"

Wyndham, da hafifçe tebessüm etti."Aman Yarabbi! Aklınıza neler geliyor.Onun yanımda kalmasını tercih ederdim.Fakat kendisi birdenbire işi bırakıverdi.Ne yapacağımı şaşırmıştım.O sırada Doo.....Yani Miss Duden gelip sekreterliğe talip oldu." Birdenbire gözlerinde ateşli bir ifade belirmişti.Her halde Doo....Yani Miss Duden'i düşününce heyecanlanıyordu.

Neyse bir kaç kere gözlerini kırpıştırıp kendisini topladı. Bana uzun uzun UE şirketinin istikbalini anlatmaya koyuldu.Bir sürü rakkamlar sayıp anlamadığım türlü türlü lâf etti.

Sonunda da, "Mr. Tangier, şirketimizin en kıymetli elemanlarındandı," diye ilâve etti."Fakat onu kaybetmekle büyük bir zarara uğramış değiliz. Araştırma ve Geliştirme Şubemizde çok kafalı ve kabiliyetli ilim adamları var. Zaten Mr. Tangier'in hazırlayıp bıraktığı plânları da tatbik edecek onlar. Mr. Scott, Universal Electronics Şirketini fevkalâde günlerin beklediğinden emin olmalısınız."

Bir hayli heyecanlanmıştı.Seçim nutku atarmış gibi konuşuyordu.Her halde üstünde UE Şirketi yazılı bir döviz bulsaydı bunu alarak odada tur atmağa da başlıyacaktı.Adam eğilip düfonu açarak, emir verdi. "Doo....Miss Duden lütfen bana on altı numaralı dosyayı getirin."

-"Hemen getireceğim, Mr. Wyndham."

Bir kaç saniye sonra kapı açılarak şahane mahlûk içeriye girdi.Kalçalarını kıvıra kıvıra yürümesi iradesine en hakim erkeğin bile sinirlerini bozabilirdi.Ona bakarken doğru söylemiş olduğunu anladım.Korse giymemişti o. Onun için şahane hatları iyice belli oluyordu.Kendimi zorlayarak başımı kaldırıp Wyndham'a baktım.

Adam beni unutmuştu.Gözleriyle genç kadını yiyordu. Bu gözlerde yine o ateşli bakışı gördüm.Adam mikroskopla yeni bir mikrobu inceliyen bir alim gibi kendisinden geçmişti.Doody'nin her kırıtışını, her kımıldanışını büyük bir dikkatle takip ediyordu. Bu bakışı izah etmem güç. Her halde taş devrindeki adamlar da kadının başına baltayla vurup sersemlettikten sonra onu saçlarından sürüyerek götürürken böyle bakarlardı.Bu adamın bakışlarında böyle şeyler okudum işte.

Doody dosyayı masayı bıraktıktan sonra kırıtarak döndü. "Bu akşam istediğiniz başka bir şey var mı, Mr. Wyndham?"

Adam yutkundu. "Bu gece mi? Başka bir şey mi?" Neyse güç belâ kendisini toplayıp saatine baktı."Hayır Doo...Miss Duden, artık gidebilirsiniz."

Genç kadın, kapıdan çıkınca Wyndham'ın masasında duran resme baktım.Resimde İngiliz uşaklarına benzeyen at suratlı bir kadınla iki çocuk vardı.Onlar adamın kızı, oğlu ve karısıydı her halde.

İnadıma elimle resmi işaret ettim."Aileniz

mi Mr. Wyndham?"

Gölden çıkan ıslak bir köpek gibi silkindi. "Evet, Mr. Scott. Karım Maude..ve iki çocuğum. Siz evli misiniz, Mr. Scott?"

Gülümsedim. "Hayır, halâ bekârım."

-"Hımm." Bu 'Hımm'ın manâsını anlıyamamıştım.Fakat adam bundan büyük bir zevk almışa benziyordu.Belki de bekârlık günlerini hatırlamıştı.

O düşünürken, "Bir şey daha soracağım." diye mırıldandım. "Mr. Scalzo'nun UE hisse senetleriyle ilgilenmesinin sebebi nedir?"

-"Kim? Kim dediniz?"

-"Mr. Scalzo..Alex Scalzo."

Dudak büktü. "Bu isimde birini tanıdığımı sanmıyorum.Acaba ismi yanlış mı öğrendiniz?"

-"Hayır, adamın adı Scalzo. Kendisi sizin hisse senetlerinden epeyi almış."

-"Ya, öyle mi?"

Yine gözlerini kırpıştırarak sustu.Ben de fazla konuştuğumuza karar vererek doğruldum.Bu adama durup dururken John Key'in bahsini açamazdım. Benden şüphelenebilirdi. Hem kendisi de bu bahsi açmaya yanaşmamıştı zaten. Meğer ben aldanmışım.

Ağır ağır, "Biliyor musunuz?" dedi."Sözleriniz bana bir şey hatırlattı. Çok garip bu. Scalzo'dan bahseden ikinci dedektifsiniz siz. Diğeri bir hafta evvel gelmişti bana." Kaşlarını çatarak düşünmeğe başladı. "Adı neydi? Key...Evet, evet,John Key..Mr. Scott, lütfen söyler misiniz? Scalzo denilen centilmen kim?"

Homurdandım. "Centilmen değil o. Neyse bu bahsi bırakalım. Sadece sormak istemiştim."

Adamın, John Key hakkındaki sözleri beni şaşırtmıştı. Sadece Key'in ismini ağzına almasına şaşmamıştım. Benim dedektif olduğumu nereden anlamıştı o. Zira kendisine hafiye olduğumu söy-

lememiştim.

Wyndham, karısının resmine ve ondan sonra da saatine baktı."Size yardım etmiş olduğumu umarım, Mr. Scott.Fakat artık büromdan ayrılmam lâzım." Ani hareket etmiş olduğuna kanaat getirerek arkasına yaslandı.Gülümsedi."Cuma akşamı olduğu için kulüpte yemek ve dans var.Karımı dansa götüreceğime söz verdim.Eğer yine geç kalacak olursam..." Geç kaldığı takdirde neler olacağını söylemedi.Fakat ben o takdirde Mrs. Wyndham'ın adama çok tatsız şeyler yapabileceğini anlamıştım.

Ayağa kalkıp adamın elini sıktım. "Çok teşekkür ederim, Mr Wyndham. Bana çok yardım ettiniz."

Odadan çıkıp kapıyı kapattım. Doody, köşedeki küçük dolabın önünde durmuş, krem rengi bir pardesü giyiyordu. Doğrusu yeşil örgü tayyörüyle bu pardesü çok uymuştu. O dış kapıya giderken ben de yetiştim. "İşlerinizi bitirdiniz galiba?"

-"Evet." Yanımdan geçerken burnuma nefis bir parfüm kokusu geldi. Ben de kadının peşinden yürüdüm tabii.

Bir hususu açıklamak isterim.İşim olduğu zaman güzel kadınlarla meşgul olmam. Onların kafamı karıştırmalarına müsaade etmem.Daha doğrusu her zaman etmem.Fakat bazı hallerde bir adamı konuşturamazsam onun sekreterine baş vurmayı tercih ederim tabii. Kadınların daha konuşkan olduklarını bilirsiniz. Bir sekreter de patronunu iyi tanıdığı için türlü türlü faydalı şeyler anlatabilirdi.

Doody Wyndham'ın yanına gireli sadece üç hafta olmuştu.Fakat bu üç haftada genç kadın bir sürü şey öğrenmişti belki.Hele onun önden kırıta kırıta gittiğini görünce Doody'nin bir sürü şeyler bildiğine kani oldum.Genç kadını siz de görseydiniz

bana hak verirdiniz.

Onun için hızlanıp genç kadına yetiştim. "Sizinle konuşmaya pek fırsat olmadı, Miss Duden. Size içki veya yemek ikram edebilir miyim? Hem böylece biraz oturup konuşurduk ve...."

-"Çok eğleniriz!"

Hayretle yüzüne baktım. Zira ben ona neler yapacağımızı anlatmamıştım. Eğleneceğimizi nereden biliyordu.

Yine düzgün dişlerini göstererek güldü. "Bana Miss Duden diye hitap etmeyin. Hoşuma gitmiyor bu isim. Bana 'Doody' deyin."

Ben de sırıttım. Bu kadınla samimiyeti ilerletmek hoşuma gidecekti.

Santa Monica Bulvarına çıkınca "Nereye gidelim?" diye sordum.

Gözleri parladı. "Bravo! Bu sözü çok beğendim. İnsan yarına yapacağını bugüne bırakmamalı."

Bu seferki sözleri dikkatimi çekmişti. Bunu kafamdan geçirip ne manâya geldiğini anlamaya çalışırken unuttum. Neyse böyle şeyleri düşünmenin sırası değildi. Omuz silktim. "Kokteyle başlıyabileceğimiz bir yer biliyorum."

-"İnsan her yerde kokteyl içebilir. İşte Matador da orada."

-"Ne? Ne?"

Eliyle işaret etti. "Matador." Caddenin karşı tarafında ön cephesi cam ve siyah mermerden yapılmış bir kokteyl salonu vardı. Tam kapının üstündeki ışıklar dikkatimi çekti. Elindeki pelerini sallayan neon ışıklı boğa güreşçisi kazık gibi duruyordu. Hakikaten boğa güreşine çıksaydı, iki dakikada karnına boynuzları yerdi o.

-"Mükemmel," diye mırıldanarak, Doody'i kolundan tuttum ve karşı tarafa geçirdim.

İçeriye girince bir bölmede kimsenin olma-

olmaya karar vermiştim. Ayağa kalkarak elimi sıkınca boyunun bir yetmiş beşten fazla olmadığını anladım. Üstelik kendisi bir hayli şişmandı. On beş kilo zayıfladığı takdirde normal hale gelebilirdi. Yaşı da elliyi geçmişti sanırım.

Ben de gülümsedim. "Hayır, tanışmıyoruz, Mr. Wyndham. Sadece hissedarlarınızdan birini temsil ediyorum. Şirketinize mühim mikdarda para yatırmak isteyen biri o...."

-"Ya? Kendisinin adı nedir?"

-"Bunu açıklamamayı tercih ederim, Mr. Wyndham. Kendisi şirketin istikbaliyle ilgileniyor. Geçen yılki raporunuzda belirttiğiniz hususların yerine getirilip getirilmiyeceğini merak ediyor. Bilhassa Ultrasonik cihazları bu sene piyasaya çıkarıp çıkarmayacağınızı soruyor." Daha buna benzer bir sürü teknik şey saydım. Bunları Gabriel Rothstein öğretmişti bana. Numara yapmam için bazı şeyleri bilmem gerektiğini söyliyerek bu isimleri bana ezberletmişti. Her şeyi sayıp döktükten sonra. "Tabii," diye ilâve ettim. "Müşterim Ryder Tangier'in hırsızlığının şirketi sarsıp sarsmıyacağını da öğrenmemi istedi. Bilirsiniz bir şirketin adı kötüye çıktı mı, hemen piyasa durumu bozulur."

Wyndham, sabırlı sabırlı beni dinledi.. Sustuğumu görünce de başını salladı. "Evet, haklısınız. Ryder'in.. Yani Mr. Tangier'in zimmetine para geçirmesi hepimiz için korkunç bir darbe oldu. Bu işe en fazla ben üzüldüm. Zira hesaplar kontrol edilmeden bir ay evvel Mr Tangier'in çok sinirli ve telâşlı olduğunu fark ettim. Fakat onun işlerini düşünerek yorulduğuna kanaat getirdim..." İçini çekti. "Neyse bunları unutalım. Olan oldu. Ama bundan sonra böyle bir hadiseyle karşılaşmıyacağımıza inanabilirsiniz."

-"Demek Mr. Tangier'in suçlu olduğundan

dığını fark ettim. Hemen geçip oraya oturduk. Neyse garson da geldi. Ben her zaman olduğu gibi buzlu viski ısmarladım. Doody de sadece kadınların içtiği tatlı kokteylerden birini istedi. Üstü beyaz köpüklü -yeşil bir şeydi bu. Daha ziyade bir yılan tarafından ısırılıp zehirlenen bir mah'lûku andırmaktaydı. Duvardaki resimlere bir göz attım. Her taraf boğalar ve toreadorlarla doluydu.

Kadehimi kaldırarak, bildiğim bir kaç İspanyolca ata sözünden birini söyledim. "Salud y amor y pesetas."

Gülümsedi. "O!...Parlez vous Espanol? Bakın bende sizin gibi İspanyolca biliyorum." Bu Fransızca sözlerle İspanyolcanın münasebetini anlıyamamıştım doğrusu.Galiba bu kız sandığımdan daha da aptaldı.

Çaresiz bahsi değiştirdim. "Şerefinize."

-"İçkileri yuvarlıyalım bakalım," diye güldü. Sesi de bir hayli tizdi.Neyse o yeşil şeyden bir yudum aldı.Ben de kendi içkimi yarıladım.

Bir iki dakika konuştuk.Daha doğrusu ben Doody'nin anlattıklarını dinleyip ne demek istediğini anlamaya çalıştım.Doody'nin dünyadaki en akıllı kadın olmadığına karar vermiştim. Ama umurumda bile değildi bu.

Son derece canlı ve neş'eli bir mahlûktu o. Menekşe rengi gözleri pırıl pırıl parlıyor, gülerken biçimli dudaklarının uçları yukarıya doğru kıvrılıyordu. Sesi biraz tiz ve ahenksizdi.Çirkin bir kadın böyle konuşsaydı tahammül edemezdim fakat Doody'e bakınca onun sesi bile bana son derece tatlı geliyordu.Hele arada sırada derin nefes alması aklımı başımdan çıkaracak gibiydi.O vakit göğüsleri yeşil örgü ceketi yırtacakmış gibi geriliyordu.

Ona bakarken kaç sigara içtiğimi bilmiyordum. Bir ara yine elimi pakede attım.Fakat sigara

kalmamıştı.Bunun üzerine Doody'den özür dileyip kalkarak köşedeki sigara makinesine doğru yürüdüm. Tam para atıp sigarayı aldığım sırada köşedeki telefon kulübesindeki adamı gördüm.

Wyndham'ın bürosundan çıkarken telaşla bana çarpan kısa boylu adamdı o. Merakla onun numaraları çevirmesini takip ettim.Galiba 988-4584'ü çevirmişti o. Ahizeyi kulağına dayayıp dışarıya bakınca beni gördü.Birdenbire ağzı açık kaldı. Beni her görüşünde şaşırıyordu o.Telefonda konuşmaktan vaz geçerek ahizeyi yerine bıraktı.

Dışarıya çıkıp sanki takma dişlerinin düşmesinden korkuyormuş gibi dudaklarını büze büze bana gülümsemeğe çalıştı."Telefon meşgul." Bu sözlerini yutacağımı sanmıştı.

Ben de kulübeye girip kendi büromun numarasını çevirdim.Telefon bir kaç kere çaldıktan sonra ahizeyi yerine asıp çıktım. "Kimse yok."

Yerime dönünce Doody'e,"Büroya geldiğim zaman Mr. Wyndham'ın odasından çıkan adamı hatırlıyor musunuz?" diye sordum.

-"Evet."

-"Kimdi o?"

-"Adının 'Foster' olduğunu söyledi."

-"Şimdiye kadar Mr. Wyndham'ı görmeğe geldi mi o?"

-"Hayır. Onu ilk defa bugün gördüm. Daha evvel görmüş olduğumu sanmıyorum. Neden sordunuz?"

-"Sadece merak ettim. Wyndham'ın yanında fazla kaldı mı o?"

-"Hayır. Siz gelmeden bir kaç dakika evvel uğradı. Çok acelesi varmış gibi hareket ediyordu, değil mi?"

-"Evet." Bunun sebebini merak etmiştim doğrusu."Neden bu adam beni görünce şaşırıyordu öyle?"

Adam yine telefon kulübesine girmişti. Bana veya Doody'e bakarak birisiyle konuşuyordu. Kulübeden çıkınca barda durup bir içki içti. Sonra hemen yürüyüp gitti.

Genç kadına "Wyndham'ın telefon numarasını biliyor musunuz?" diye sordum. Bir şey söyledi fakat bu biraz evvelki numaraya uymuyordu.

Numarayı tekrarlayıp fikrini almak istedim ama böyle bir numara bilmediğini söyledi. "Neden numarayı çevirip kime ait olduğunu anlamıyorsunuz sanki?"

Arada sırada bu kadının aklı başına geliyordu galiba. Gidip o numarayı çevirdim fakat ses seda çıkmadı. Doody'nın yanına döndüm.

Genç kadın acıkmıştı. Ben öğle yemeği yemeğe vakit bulamamıştım. Onun için hemen yemek ısmarladık. Ben kalın ve kanlı bir biftek istedim. Doody de istakoz söyledi.

Yemeklerimizi yerken ben bahsi UE Şirketine getirdim. Ona patronunu sormaya başladım. Genç kadın herkesi methediyordu. Bu da hoşuma gitmemişti tabii. Zira ben kötü sözler duymak istiyordum.

Doody, bana ne iş yaptığımı sordu. Nasıl olsa Wyndham, bunu bildiği için saklamaya lüzum görmedim. Dedektif olduğumu söyledim. Bunun üzerine suallerime cevap verecek yerde benimle ilgilenmeye başladı. İşim hakkında akla hayale gelmiyecek şeyler soruyordu.

Nihayet bir fırsatını bularak, "Ryder Tangier hakkında bir şey biliyor musun." dedim. Vakit ilerledikçe ben de samimiyeti arttırmıştım. Zaten Doody'nin de bundan şikayet ettiği yoktu. "Bu adam sen şirkete girmeden evvel zimmetine para geçirip hapse girmiş."

-"Evet, evet, hatırladım. O adam para çalmış."

-"Öyle söyleniyor."

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Onun parayı zimmetine geçirdiğini iddia etmişler. Aslında böyle olup olmadığını bilmiyoruz."

-"Hapse girdiğine göre parayı çalmış olmalı.Yoksa onu deliğe tıkmazlardı."

-"Haklısn belki."

-"Ben o adamı tanımıyorum.Bu söylediğin şeyler Miss Brandt'ın zamanında olmuş."

-"Ya...Sen Miss Brandt'ın işi bırakıp bir yere gittiğini söylemiştin, değil mi? Nereye gitti o?"

-"Pek bilmiyorum...Biz, iki seneden beri arkadaştık.Sunset'deki Lanai Apartmanında kalıyorduk. Zaten orada karşılaştık.Neyse Alice, işini bırakıp Doğuya döneceğini söyledi.Ailesi New York'da oturuyor galiba."

-"New York'un neresinde?"

-"Ne bileyim ben. Kendisi öyle dedi.Alice, müracaat ettiğim takdirde Mr. Wyndham'ın beni sekreter alabileceğini söyledi. 'Wayndham'ı bilirim seni hemen işe alır' dedi. Bu sözlerle ne demek istedi acaba?"

Miss Brandt'ın ne demek istediğini anlamıştım tabii. Zira Wyndham'ın genç kadına nasıl baktığını görmüştüm.

Doody, devam etti. "Onun üzerine sekreterliğe talip oldum.İşi bana verdiler. Ne kadar şaştığımı bilemezsiniz.Evet, daktiloda yazı yazmasını filân bilirim ama böyle elektronlardan anlamıyorum. Mr. Wyndham bunların o kadar mühim olmadığını söyledi. Ne kadar komik değil mi?"

Doğrusu ben Doody'e alıcı gözüyle bakıp Mr. Wyndham'ın niyetini de anladıktan sonra bunu hiç de komik bulmamıştım. "Alice Brandt, güzel bir kadın mıydı?"

-"Evet, çok güzeldir o. Ama biraz yaşlı. Otuzunda var sanırım."

Bu lâfa sinirlendim tabii. Kuru bir sesle, "Ben de otuzundayım," diye mırıldandım. "Hem bu.. "

Aldırış bile etmedi. "Otuzunda olmasına rağmen kendisini iyi muhafaza etmiş. Biraz bana benzer o. Ama benden çok yaşlı tabii. Yalnız sarışın alması bir de vücût biçimi yüzünden beni andırıyor. Öyle sıska filân değildir. Alice..."

Bu kadın otuzundakileri neredeyse mezara sokmağa kalkışacaktı. Yalnız Doody'nin sözlerinden Alice Brandt'ın iyice güzel bir kadın olduğunu anlamıştım.Hem o da sarışındı. Gözlerimin önünde Mrs. Wyndham'ın resmi belirdi. Galiba onun saçları kahverengiydi.Acaba Mr. Wayndham sarışınlara mı düşkündü. Bu bir ip ucu olabilir miydi?

Böyle düşünürken aklıma bir şey geldi. Ryder Tangier, bir ay evvel San Quentin hapishanesine gönderilmişti. Bundan bir hafta sonra da Wyndham'ın sekreteri işini bırakıp sessiz sedasız doğuya gitmişti.Julie Tangier de aynı zamanda Watson Parker Otelinden çıkıp ortadan kaybolmuştu. Bunların ne manâya geldiğini bilmiyordum fakat sebebini anlıyamadığım bir endişeye kapılmıştım.Hem John Key'in de bir gün evvel öldürüldüğünü düşündükçe endişem de artmaktaydı.

-"Doody, sen Wyndham'ı ziyarete gelenleri görüyorsun değil mi? Yani ziyaretçiler patronunun yanına girmeden evvel seninle konuşuyorlar sanırım."

Başını salladı. "Evet, zaten Mr. Waydham beni asıl bu iş için tuttu. Odaya giren herkesin adını alırım ben."

-"Mr. Wayndham'ı ziyaret eden John Key

adında birini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. Yüzünün ifadesinden düşünmeğe çalıştığını anlamıştım.Düşünmek Doody'e çok zor geliyordu sanırım.

Ona yardıma çalıştım. "Kendisi dedektifti. Belki bunu sana söylememiştir.Elli yaşlarında.."

Birdenbire gözleri parladı. "Onu mu sordun? Demek öbür dedektifi kasdettin.Evet, şimdi onu hatırladım. Kendisi Mr. Wayndham'ı görmeğe gelmişti.Önce Perşembe veya Cuma günü geldi sanırım.Sonra bu Çarşamba günü geldi."

Çarşamba! Key'i Perşembe günü öldürmüşlerdi.Acaba Key'in adamı ziyaret etmesi bir tesadüften mi ibaretti?"

-"Bir şey daha soracağım yavrum.Axel Scalzo kaç defa Mr. Wyndham'ı görmeğe geldi."

-"Kim?"

-"Axel Scalzo. O da sık sık patronunu görmeğe geliyor değil mi?"

Dudak büktü. "Hayır, böyle bir şey hatırlamıyorum.Bu ismi hiç işitmemiştim."

Doody'nin kaşları yine çatılmıştı.Muhakkak düşünüyordu o.Nihayet şüpheli bir tavırla beni süzerek,"Neden bana bu kadar sual soruyorsun?" diye çıkıştı."O dedektifi, Mr. Wyndham'ı ve Alice-i neden sordun? Bana içki ikram etmek istediğini sanmıştım. Romantik bir gün geçireceğimizi ümid etmekteydim." Sesi git gide yükselmekteydi."Bana zorla içki içirip patronuma ihanet ettireceğini sanıyorsan yanılıyorsun. İhanet ha...."

Telâşla atıldım. "Sana topu topu bir içki ikram ettim.Zaten onun içinde bir şey yoktu. Sadece yeşil bir.. "

-"İstakoz yedirerek beni kandıracağını zannettin demek? Bunu asla unutacak değilim! Benim gibi...."

-"Doody," diye yalvardım. "Rica ederim

sakin ol. İstiyorsan bu bahsi kapatırım.Başka şeylerden bahsederiz.Rica ederim sinirlenme. Dikkati çekeceğiz."

Neyse biraz sakinleşti. "Pek, alâ Yalnız o sualleri neden sorduğunu anlat bana."

-"Şey...Yavrum...Şey...Ben şirketin hissedarlarından birini temsil ediyorum."' Matthew Wyndham'a söylediklerimin büyük bir kısmını tekrarladım.Nihayet, "Neyse artık bunları bırakalım," diye ilâve ettim."Senden bahsedelim. Bizi bekleyen fevkalâde günleri konuşalım."

-"Ne? Demek beni yemeğe çağırmanın sebebi buydu.Bana bolca içki içirerek...."

-"Allah kahretsin! Doody...."

-"Öyle değil mi? Bana hakikati söyle."

Neden beni bu müşkül duruma sokmuştu sanki.Derin bir nefes alıp onun kısılmış gözlerine baktım."Evet, doğru."

Uzun bir sessizlik oldu.Yüzünde acaip bir ifade belirmişti.Galiba bana kırılmıştı.Hemen atıldım. "Ama başka sebepler de var.Sebeplerden biri de sensin.Her halde ne demek istediğimi anlıyorsun. Eğer bunu da anlıyamazsan yapabileceğim bir şey yok. Zira bildiğim kelimeler sana bu durumu anlatmaya kâfi gelmez."

Gözlerinde bir pırıltı belirdi. Yanakları pembeleşti.Manâlı manâlı gülerek beni süzdü."O halde geleceği unutalım."

-"Mükemmel, Doody...Ne...Ne dedin?" Her halde yine lâfı karıştırmıştı.

Bağırmama aldırmadan devam etti."Biliyor musun, büroya girdiğin zaman seni çok beğendim. Kendi kendime, 'Ne kadar iri yarı bir erkek' dedim.Sen en az yüz kilo varsın sanırım.Hem öyle çok mükemmel bir adama da benzemiyorsun zaten."

-"Ya öyle mi?" Bu sefer de bana hakaret etmeğe mi başlamıştı? Lâfı düşündükçe sinirlen-

diğimin farkındaydım.

-"Sanki oda seninmiş gibi rahat rahat içeriye girdin. Etrafı yıkacakmışsın gibi hareket ediyordun.Hem sende çok yaşamış bir adam hali vardı. Fazla yaşamış bir adam."

Genç kadının gözlerini süzerek söylediği sözlerden kendime bir iltifat payı çıkarmaya çalışıyordum.Onun iltifat ettiğinin farkındaydım. Fakat bu sözleri nasıl kabul edersem edeyim hiç de hoş bir manâ çıkmıyordu.Doody neş'eli neş'eli konuşmaktaydı. Biraz daha düşününce bu kadınla uğraşmanın imkânsız olduğunu anladım.

-"Shell, bazı kadınlar yakışıklı erkekleri severler.Fakat ben enkazları tercih ederim.Sen de tam manâsıyla enkazsın."

Kendimi güç tutuyordum. Cary Grant gibi yakışıklı olmadığımı biliyordum.Rip Cord gibi genç kızların sevgilisi olmam da kabil değildi.Burnumun iki kere kırıldıktan sonra hafifçe eğri kaldığının kulağımın üstünden küçük bir parçanın uçtuğunun farkındaydım tabii.Şimdiye kadar bir çok defa tartaklanmıştım.Vücûdumda da epeyi yara izi vardı. Fakat bunların hiç biri gözükmüyordu.Daha doğrusu bir kokteyl salonunda benimle oturan bir kadının bu yara izlerini görmesi imkânsızdı.Büyük iddialarım yoktu.Fakat bana çirkin denilemezdi.Hem daha enkaz haline gelecek yaşta da değildim.Gitgide tepem atıyordu doğrusu.

Bir ara başımı kaldırınca Doody'nin güldüğünü gördüm.O vakit aklım başıma geldi.Genç kadın benimle alay ediyordu.Tiz bir sesle, "Yüzündeki ifade o kadar hoştu ki!" diye bağırdı. "Fena halde somurtuyordun."

-"Ben, hiddetle cevap verdim. "Yüzümün ifadesi seni alâkadar etmez."

Kıkır kıkır gülüyordu."Eyvah, rimellerim akıyor!" Kâğıt peçeteyi alıp gözlerini sildi.

Sesimi çıkarmadım.

Nihayet "Oh, Shell," diye mırıldandı."Shell, beni baştan çıkaramazsın. Böylece zorla içki içirip beni sarhoş ederek ağzımdan lâf alamıyacağını anladın sanırım."

Galiba sandığım kadar aptal değildi o. Her ne olursa olsun kendimi müdafaa etmek zorundaydım. "Senin ağzını aramaya kalkmadım, Doody, hele sarhoş etmeğe gelince... Bu tamamiyle ayrı bir hikâye. Hem seni baştan çıkarmaya çalıştığım nereden aklına geldi? Ne demek istiyorsun? Kasdın nedir?"

-"Ne demek istediğimi biliyorsun.Bütün erkeklerin kafası aynı şekilde işliyor zaten.Güzellik aslında bir şey ifade etmez.Mühim olan bu değil."

-"Benim için mühim yavrum.

-"Yok, yok aklımı karıştırma.Bir kadın altmış beş sentlik pudra ve rujdan daha fazla eder.Yani kimyagerlerin sözlerine bakma sen."

-"Şey..Ben..Doody kuzum ne demek istiyorsun?" Bu altmış beş sent işini de anlıyamamıştım. "Doody, ne olur baştan başlıyalım. Şöyle doğru dürüst konuşalım."

Bir kahkaha atarak hiç anlamadığım bir lâf etti.Böylece konuşma uzadı.Yemeğimizi bitirip kahvelerimizi içtik. Nihayet ayağa kalktık.Doody, "Çok teşekkür ederim, Shell," dedi. "Yaptıklarını affetmeğe karar verdim. Artık gitmem lâzım."

Mantığımı kullanmak için elimden geleni yapmıştım.Fakat Doody mantıktan anlıyan bir mahlûk değildi. Kafamı karıştırmış beni şaşkına çevirmişti. Zaten onu seyretmekten doğru dürüst düşünmeye fırsat da bulamamıştım ya."Asıl teşekkür etmesi gereken biri varsa o benim, yavrum.Evet. Tekrar buluşalım. Bu yaptıklarımızı tekrarlıyalım. Hattâ bu gece çalışmam gerekmeseydi tekrar bulu-

şurduk. Hattâ işimi bitirirsem...."

-"Olmaz," diye mırıldandı. "Bu gece randevum var.Sana söylemedim mi? Yoksa bana sitem mi ediyorsun?" Birdenbire güldü. "Söylediğim şeylere inanma. Seni kızdırmak için yaptım." Elini uzatarak hafifçe yanağımı okşadı. "Hem ne derlerse desinler sen çok hoş bir enkazsın."

Bir şey söylememe meydan bırakmadan uzaklaştı.

Ben kala kaldım. Neyse güç belâ kendimi toplayarak yerime oturmağa muvaffak oldum.İyice aptallaşmıştım.Bu vaziyette sokağa çıkıp dolaşmam doğru olmazdı.Başıma bir belâ gelebilirdi.

Garsona seslenip bir içki istedim.Her şeyden evvel kendime gelmeliydim. Doody'le konuşmakla elime ne geçmişti sanki? Ben onun ağzını aramaya çalışmış fakat bir şey öğrenememiştim.Bilâkis galiba o benim ağzımı arayarak daha fazla lâf almıştı.

Yalnız bu konuşn a pek faydasız sayılmazdı. Bir kere Doody'nin kafalı olmamakla beraber erkekleri iyi tanıyan bir kadın olduğunu anlamıştım. Hem onun serin parmakları yanağımı yakmıştı adeta.Evet, bu kadın hayatı ve erkekleri iyi biliyordu.Bir de çok güzel ve cazibeli olduğunun farkındaydı.

İçkimi bitirince biraz kendime gelir gibi oldum.Artık kokteyl salonundan çıkıp işime bakabilirdim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Saat yediye doğru arabamı Güney Denizi gece kulübünün civarında park ettim.Koltuk altımdaki tabancamı bir yokladıktan sonra Cadillac'dan indim.

Hasta Eddy'nin fazla bir şey öğrenmiş olabileceğini sanmıyordum.Fakat son derece zekiydi o. Hem kimlere baş vurup ağızlarından lâf alması gerektiğini de iyi bilirdi o. Her halde bu arada bir şeyler duymuştu.Bana bir ip ucu verebilseydi mesele kalmıyacaktı.

Tabancamı yoklamamın sebebi Eddy'le buluşmaya gitmem değildi.Sadece Axel Scalzo'nun sahip olduğu bir gece kulübüne girerken dikkatli davranmam gerekiyordu.

Bu arada başımın belâya gireceğini pek sanmıyordum.Zira Scalzo ve Wyndham arasında bir münasebet kuramamıştım. Mamafih her şeye rağmen ihtiyatlı davranmak yerinde olurdu.

Kulübe girdiğim zaman Axel Scalzo'dan başka bir sürü tatsız serseri göreceğimden de emindim.Mamafih yanlış anlamanızı istemem.Bu kulübe dürüst insanlar da geliyordu.Burada kadınlı erkekli guruplara sık sık rastlanırdı.

Bilhassa Cuma akşamları şehrin çapkınları bu kulübe gelmeği adet edinmişlerdi.

Bu arada Scalzo'yu da küçümsemeğe gelmiyecekti tabii.Size adamla hiç de iyi geçinmediğimizi söylemiştim.Şimdiye kadar birbirimizi öldürmeğe kalkışmamış veya yumruk yumruğa gel-

memiştik. Fakat ne zaman karşılaşsak, birbirimizle bir kelime konuşmadığımız takdirde dahi, civardakilerin geri geri gittiklerini görmüştüm. Bu Kowboy filmlerinde haydutla şerif karşılaştığı zaman tozlu sokaklarda korkuyla gerileyen figüranları hatırlatmıştı bana.Adamlar tatsız bir şeyler olacağını hissediyorlardı galiba.Veya er geç bizim çatışacağımızın farkındaydılar.

Scalzo, kulüpteyse onu görmememe imkân yoktu.Kendi benim boyumdaydı..Aşağı yukarı benim kilomdaydı sanırım.Onun çok geniş bir alnı vardı. Kaşlarının üstünden başlıyan alnı ensesinde nihayet buluyordu. Yani anlıyacağınız kabaktı.Kaşları da pembemsi bir sarıydı.Bir zamanlar kızıl saçlı bir adammış. Gri gözleri biraz patlaktı.Uzun sivri çenesi de konuşurken kopup düşecekmiş gibi gelirdi bana.Hele dudakları hep tükürecekmiş gibi duruyordu. Ağzını açtığı zaman salyalarının akacağını sanırdım.Açıkçası bu adam tiksinti verecek bir tipti.

Bütün bunlara rağmen sesi çok yumuşak ve tatlıydı.Ama ben bu tatlı sese kanacak bir tip değildim.Zira istediği zaman tatlı tatlı konuşan serserinin göz kırptırmadan adam temizlettiğini de biliyordum.Los Angeles'de altı, yedi kişinin ölümüne sebep olmuştu o.Evet, tetiği kendisi çekmemişti ama adamları kendi kiralık katillerine öldürtmüştü. Yalnız onu deliğe tıkacak veya elektrikli sandalyeye götürecek delil bulunmamıştı.Bunlardan başka serseri türlü hileli yollara saparak kanunu çiğnemişti.

Scalzo hakkında kat'i bir şey bilmiyordum. O diğer gangsterlerden daha akıllı ve dikkatliydi sanırım. Zira ben sadece rivayetleri duymuştum Bu adamın bir suç işlediğini gören olmamıştı. Sadece gençliğinde bir otomobil çalarak kısa bir zaman hapiste yatmıştı.Dört sene evvel bir ya-

rışta hile yaptığı için kendisi tevkif edilmiş, fakat delil bulunmadığı için serbest bırakılmıştı

Scalzo'nun gangster tanıdıkları olduğu gibi dürüst insanlarla da ahbaplık ederdi. En iyi yerlerde yer ve içerdi. Namussuzun şehirde bir hayli emlâki vardı.

Kimse onun gangster olduğunu bilmiyordu. Daha doğrusu benim gibi bir kaç kişi ve polis durumdan haberdardı. Yalnız ahbap olduğu büyük iş adamları, muhtelif siyasi partilerin ileri gelenleri onun iç yüzünü bilmiyorlardı. Sadece kiralık katiller, dolandırıcılar, hırsızlar ve buna benzer serseriler arasında zaman zaman Scalzo'ya dair bazı lâflar dolaşıyordu.Zaten ben de malûmatın büyük kısmını böyle tiplerden almıştım.

Kulüp köşedeydi.Yeşil bir tentenin altından geçip tam köşedeki kapıya geliyordunuz. Bu kapıdan iki yolu da görmek kabildi.Kulüp binasının etrafına bodur muz ağaçları dikilmişti.

İçeriye girince gözlerimi karanlığa alıştırmak için kapatıp biraz durdum.Sonra kulübün sol tarafını boydan boya kaplayan Amerikan bara doğru yürüdüm.Dans pisti salonun gerisinde kalıyordu. Orkestra henüz hafif bir parça çalıyordu. Mamafih salondaki küçük masaların bir kısmı dolmuştu.

Saat yedide Güney Denizi gece kulübünde pek canlılık olmazdı. Programın dokuzda başladığını biliyordum. Etrafıma bakındımsa da Eddy'i göremedim.

Barmen karşımda durunca bir duble viski ısmarladım. Aslında canım pek içki istemiyordu. Fakat Eddy, gelene kadar biraz oyalanmam lâzımdı. On beş dakika sonra içkim bitmişti.Fakat Hasta Eddy, ortalıkta yoktu. Buna bir manâ verememiştim doğrusu.

Eddy, sağlam karekterli bir insan değildi. Yapmaması gereken bir çok işe kalkışmış bir sabı-

kalıydı o.Yalnız onun bir tarafını takdir ediyordum.Söz verdiği şeyi yapardı. Daha doğrusu şimdiye kadar bana verdiği sözleri tutmuştu.Bana yedide bulaşacağımızı söylediğine göre tam saatinde barda olması gerekirdi.

Demek Eddy'i geciktirecek bir şey olmuştu.Hoş belki de o odasından çıkmağa muvaffak olamamıştı.Belki de ben odadan çıkar çıkmaz yine uyuya kalmıştı.O takdirde kendini nasıl uyandıracağımı biliyordum.

Bardan ayrılıp salondan çıktım.Cadillac'ıma atladım.İki dakika sonra da Gable Otelinin önünde indim. Merdivenleri üçer beşer çıkarak üçüncü kata geldim.Eddy, 304 numaralı odada kalıyordu.Kapının önünde durup elimi kaldırdım. Tam kapıya vuracağım sırada kulağıma boğuk bir ses geldi.Bunu başka sesler takip etti.Sonra bir şaklama oldu. Birine tokat atmışlardı galiba.

Sinirlerim birdenbire gerilivermişti.Koltuk altımdan 38'liği çekip usulca kapının tokmağını çevirdim.Fakat kapı kilitliydi.Birdenbire sesler kesildi. Biri tokmağın oynadığını görmüştü anlaşılan.

İçerdekiler kapının önünde biri olduğunu biliyorlardı. Ne yaptığımı düşünmeden harekete geçtim.Hemen kapıya vurarak geri çekilip, "Eddy orada mısın?" diye seslendim.İleriye atılarak ayağımla kilide vurdum.Neredeyse bacağım çıkacaktı. Fakat kapı açıldı.Muvazenemi kaybederek odanın ortasına kadar gittim.Neyse orada kendimi topladım.Odada fazla hareket vardı sanırım.Önce bir şeyi göremedim.Fakat doğrulur doğrulmaz durumu farkettim.

Hasta Eddy, yatakta yatıyordu. Yüzü şişmiş ve kan içinde kalmıştı.Güç belâ başını kaldırarak bana baktı.Burnundan akan kanlar çenesini ve boynunu kızıla boyamıştı.Yatağın yanında kısa

boylu bir adam vardı.Uzun boylu olan ikinci adam da pencereden atlamış yangın merdiveninde duruyordu. Serseri yangın merdiveninden inip kaçacaktı.Ona mani olamazdım ama sivri bir burnu kalın kaşları kalın dudakları ve yanağında bir yara izi olduğunu gördüm.Sağ elinde de 45'lik bir oyuncak vardı.Namussuz hem bunu yukarıya kaldırmıştı.

Bana ateş edeceğini sezdiğim için kendimi yere attım.O anda da tabancanın sesi odada yankılar yaptı.Bir şeyin kalçama vurduğunu hissettim. Sonra çenem göğsüm yere vurdu.Güç belâ sağ elimi kaldırıp pencereye doğru iki el ateş ettim.Fakat ne pencereye ne de kaçan adama isabet ettirememiştim.Yerde yuvarlanarak doğruldum.

Yatağın yanındaki serseri de öne doğru eğilmişti.Elini kalçasından çekince tabancası ışıkta pırıl pırıl parladı.Namussuz aklı sıra beni temizliyecekti. Doğrusu çabuk tabanca çekmesini biliyordu o. Fakat istediğim kadar sür'atli değildi.Namussuzu olduğu yerde zımbalayıverdim.

Üç el arka arkava ateş ettim.Serserinin sol kulağının koptuğunu gördüm. Sonra sol yanağında bir delik açıldı.Namussuzun başı geriye gitti.Üçüncü kurşunum da çenesinin altındaki yumuşak ete gömülüp beynini parçalayarak kafa tasına saplandı.Serseri sanki uçacakmış gibi yerden beş altı santim havalandı.

Sanki bir çengele takılmış gibi bir an öyle havada kaldı.Ben tekrar pencereye dönüp ateş ettim.Zira artık iyi nişan alıyordum.Fakat dışarıda kimse yoktu.Madeni merdivenden akseden ayak seslerini duydum.Tıknaz adam da bu arada yere düştü.Artık ortalığa derin bir sessizlik çökmüştü.

Eddy, gözlerini bana dikmişti.Elini kaldırarak ağzını yokladığını gördüm. Tekrar pencereden baktım.Namussuz, merdivenden inmiş koşuyordu. Bej ceketli, kahverengi pantalonlu iri yarı bir

mahlûktu o. Avlunun yanına bırakılmış bir arabaya doğru gidiyordu.Silâhımı kaldırıp nişan alarak tetiği çektim. Fakat bir şey olmadı. Zira kurşunum bitmişti.

Namussuz gri Chrysler'e atlayıp sür'atle oradan uzaklaştı.Arabanın numarasını bile alamamıştım.Bu adamı ilk defa görmüştüm.Fakat bir daha karşılaştığımız takdirde kendini tanıyacağımdan emindim.

Başımı içeriye çekip tabancamı kolumun altındaki kılıfa soktum.Yatağa yaklaştım.Eddy, doğrulup oturmuştu.Gri bir elbise beyaz gömlek giymiş ve mavi bir kravat takmıştı.Fakat kravatı da gömleği de kan içinde kalmıştı. "Ahhh!" diye uzun uzun inledi.

Sol eli kucağındaydı. İki parmağı bükülmüştü. Bunların kırılmış oldukları belliydi. ikinci parmağın beyaz kemiği deriyi parçalamıştı.Bu kemiğe bakarken nedense rahatsız oldum.

-"Eddy," dedim. "Nasılsın?"

Sağlam eliyle, tekrar ağzını muayene etti. Bu arada kanlar eline de bulaştı tabii.Sonra kaşlarını çatıp dik dik yüzüme baktı."Ne biçim sual bu?"

Dayanamıyarak güldüm. Bu ara böyle bir şey yapmam doğru değildi. Fakat Eddy'nin sözlerini duyunca sinirlerim birdenbire gevşeyiverdi. Eddy'nin her zaman söylediği sözleri duymak beni ferahlatmıştı.

Eddy, "Aman ne feci haldeyim," diye devam etti."Aman ne kadar hastayım! Serseriler canıma okudular.Bana uzun uzun işkence ettiler. İç uzuvlarımın parçalandığından eminim. Dalağımdan sıcak sıcak bir şeyler akıyor.Evet, evet dalağımı parçalamışlar...."

Konuşmasına müsaade ettim. Eddy, kendisini öldürecek yaralardan bahsettiğine göre böyle

bir şeyi yok demekti.Şikayet ettiği müddetçe onun bir illeti olmadığını biliyordum.Dönüp yerde yatan adama bir göz attım.

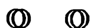
Durum çok acaipti. Pencereden kaçan adamı tanımıyordum.Fakat kafatasının bir kısmını parçaladığım adamı tanımıştım.Onun kulağını koparmış, yanağına bir delik açmış ve beynini parçalamıştım.Bütün bunlara rağmen yine de tanımıştım onu.

Doody'nin 'Foster' dediği adamdı o.

Onu ilk defa Matthew Wyndham'ın odasından çıkarken görmüştüm.

Çok tuhaftı doğrusu.Bu adama üç defa rastlamıştım. Her üçünde de ağzını açıp şaşkın şaşkın yüzüme bakmıştı.Wyndham'ın bürosundan çıktığı zaman, telefon kulübesindeyken ve nihayet Eddy'nin odasında beni görünce afallamıştı.Karşılaşmamızdan ölümüne kadar adam beni gördükçe şaşırmış ve endişelenmişti. Belki de öleceği ona malûm olmuştu.

Ben adamın haline bir manâ verememiştim. Fakat artık durumu sezer gibi olmuştum.

ALTINCI BÖLÜM

Telefonu açıp Polis Merkezini aradım ve Cinayet Şubesindeki memurlardan biriyle konuşarak durumu anlattım.Gable Oteline bir can kurtaran göndermelerini istedim.Polis gri Chrysler'i aramaya başlamıştı. Fakat onu bulabileceklerini sanmıyordum.

Bu arada Eddy de yüzünü yıkamıştı.Zavallının dudağı patlamış, burnu şişmişti.Kafasında da bir kaç yumru vardı.İki de parmağı kırılmıştı ama o her zamankinden farklı değildi.

Onu yatağa oturtup, bir kadeh viski içirdim ve, "Ne oldu, Eddy?" diye sordum. "İşin başından başlıyarak her şeyi anlat bakalım.En küçük teferruatı bile ihmal etmemelisin."

-"Saat yediye çeyrek kala buraya döndüm, Scott.Güney Denizine gitmeden evvel yeni elbisemi giyecektim.Fakat bu iki alçak beni bekliyorlarmış."

-"Onları tanıyor muydun Eddy?"

Yerdeki cesedi işaret ederek, "Bu namussuzu tanımıyorum," diye homurdandı. "Fakat öbürü Scalzo ve adamlarıyla dolaşan bir kasaptır. Son bir kaç aydır hep Scalzo'nun yanında görüyorum, Yalnız ismini bilmiyorum domuzun."

-"Scalzo ha? Çok enteresan. Peki senden ne istiyorlarmış? Neden seninle uğraştılar böyle?"

-"Duysan şaşarsın. Serseriler senin ne istediğini öğrenmeğe çalışıyorlardı."

Buna hayret ettim."Peki, seninle konuştuğumu nereden almışlar, Eddy? Yoksa bugün ah-

baplarınla konuşurken ağzından bir şeyler mi kaçırdın sen."

Bu lâfıma fena halde kızdı. "Sen deli misin, Scott? Şimdiye kadar benim böyle budalalık yaptığımı duydun mu? Sen çıktıktan sonra ben de kalkıp giyindim. Önce Casey'in barına gittim.Orada çocuklarla bir müddet çene çaldık.Fakat bu arada senin adını ağzıma bile almadım." Eliyle dudağına dokundu. Sonra vücûdunun muhtelif kısımlarını muayeneye başladı. Yüzünü buruşturup acı acı inliyordu.

-"Pek ala, sana inandım.Olanları anlat."

-"Dediğim gibi bir kaç yer dolaşıp odama döndüm.Bu köpekler beni yakalıyarak sorguya çektiler.Önce tabancalarının kabzasıyla kafama bir kaç defa vurdular. Bana ilk ne sordular biliyor musun? Kimin hesabına çılıştığını öğrenmek istediler.Gabriel Rothstein'le bir ilgin olup olmadığını anlamaya çalıştılar.Halbuki ben bu ismi ilk defa işitiyordum. Onun için bir cevap veremedim tabii. Fakat beni iyice hırpaladılar.O vakit bildiklerimi anlattım.Hattâ bir sürü de yalan uydurdum.Zira namussuzlar beni kolay kolay bırakmak niyetinde değillerdi. Konuştuğum müddetçe bana ellerini sürmüyorlardı. Onun için durmadan bir şeyler anlatmam gerekiyordu.Artık bu serserilerden gizli bir şeyimiz kalmadı.Daha doğrusu kaçan domuzdan bir şeyi gizliyemedim.Bu alçak öldüğü için nasıl olsa öğrendikleri işine yaramaz.Kusura bakma, dilimi tutamadım."

-"Ziyanı yok, Eddy. Sen geri kalanları anlat."

-"Bu arada beni tartaklayarak saframı, karaciğerimi, böbreklerimi parça parça ettiler.İçimden bir şeylerin aktığını duyuyorum. Evet, iç organlarım berbat halde.Neyse bir taraftan da bana sual sormaktaydılar.En sonunda biri 'Scott, Ardis

Ames hakkında bir şey söyledi mi? Diye homurdandı."

-"Kim?"

-"Ben de öyle söyledim zaten. 'Kim?' diye sordum. 'Allah belânı versin, sıska horoz! Ardis Ames'i sorduk!' diye haykırdılar. Bir sürü küfürü arka arkaya sıraladılar . Ben, 'Kuzum bana ilişmeyin,' diye yalvardım. 'Zaten bahsettiğiniz kadını da tanımıyorum.' Onun üzerine kadını sormaktan vaz geçtiler.Ama nedense beni bırakmayı istemiyorlardı.İki parmağımı kırıp işkenceye devam ettiler.Bütün kemiklerimi kıracaklarını anlamıştım. Dehşetle onlara bakarken kapı kırıldı ve sen uçarak odaya girdin." Gözlerini kapatıp inlemeye başladı."İçim çekiliyor, Scott. Artık ölüyorum ben.Scott gitmek üzereyim..Zaten günlerim sayılıydı.Serseriler dalağımı patlattılar, gidiyorum...Gidiyorum...."

-"Biraz dayan Eddy," diye mırıldandım. "Can kurtaranın düdüğünü duyuyorum. Biraz sabret."

Eddy'nin gözleri açıldı."Hastahaneye gitmem lâzım değil mi?" Buna çok sevindiği belliydi.

-"Gideceksin, tabii. Hiç olmazsa o parmaklarını alçıya koyarlar."

-"Buraya bak, Scott.'Hiç olmazsa' dan kastın nedir? Deli misin sen! Beni ameliyat edeceklerinden eminim.Hem en azından üç dört ameliyat geçirmem lâzım.Zaten her ne zaman hastahaneye gitsem, doktorlar başlarını sallayıp 'Ameliyat yapmamız gerekir' diyorlar. Bir parçamı kesip çıkarmazlarsa rahat edemiyecekmiş gibi bir halleri var." Acı acı içini çekti. "Hoş fazla kesilecek bir şey de yok.Bu namussuzlar bütün iç organlarımı deştiler.İçimi tamamiyle boşalttılar.Biliyor musun, doktorun biri benim

nefesimi bile kesmeğe kalktı.Düşün bir kere..."

Söz uzayacağa benziyordu.Hemen atıldım. "Eddy, adamların bütün anlattıkları bu kadar mı?"

-"Evet, hepsini sana naklettim."

-"Peki, bugün gittiğin yerlerde bir şey duydun mu?"

-"Hayır,"

-"Mükemmel. Foster'le arkadaşı sana ilişmeseydi ben durumu anlıyamıyacaktım.Bu serseriler farkına varmadan bana iyilik ettiler. Onun için ölene de sağ kalana da teşekkür borçluyum."

-"Mükemmel ha! İşte buna sevindim.Senin memnun kalman için bari gidip kendimi öldürteyim."

-"Ne demek istediğimi biliyorsun, Eddy. Çektiğin sıkıntıları telâfi etmeğe çalışacağım tabii"

Ben de yatağın ayak ucuna ilişmiştim.Ayağa kalkınca birdenbire kalçama korkunç bir ağrı saplandı. Buna bir manâ verememiştim doğrusu. Elimi kalçama attım. Bir de ne göreyim! Elim kan içinde kalmamış mı!

Eddy'le konuşurken can acısı duymamıştım. Fakat birdenbire aklım başıma geldi. Penceredeki serseri bana ateş ettiği zaman kalçamdan vurmuştu.Buna fena halde içerledim doğrusu.

Eddy, gülmeğe başladı. "Odaya dalmakla hayatını tehlikeye attın, Scott. Fakat serseri seni kafandan vuracak yerde kalçandan zımbalamış."

O sırada dışarıdan ayak sesleri aksetti. Siren sesi biraz evvel kesilmişti.Her halde polislerle sıhhıye memurları gelmiş olacaktı.

Eddy'nin bahsettiği yara pek mühim bir şey değildi. Fakat namussuz beni tam oturduğum yerden vurmuştu. Utanılacak bir şeydi bu doğrusu.Ama o iri yarı kasabı yakalayınca pişman edecektim. Utanma sırası ona da gelecekti tabii.

Kapıyı açarak polislerle, doktoru ve sıhhiye

memurlarını içeriye aldım.

Neyse sorgu çabuk bitti. Beni utandıran yaramı temizleyip sardılar. Eddy'i de Central Hastahanesine götürmek üzere sedyeye yatırdılar. Tam, onu kapıdan çıkartacakları sırada, yanına yaklaştım. "Tekrar teşekkür ederim, Eddy. Daha sonra seni ararım. Ciddi söyle kendini nasıl hissediyorsun? İyileşebilecek misin?"

Eddy, uzun uzun düşünüp vücûdunu yokladıktan sonra yüzüme baktı. "Galiba yaşayacağım, Scott. Zira insan ölene kadar yaşayabilir. Ben de ölmek üzere olmama rağmen daha bir kaç gün yaşayacağımdan eminim."

Gülümsedim,"Sen çok iyimser bir insansın, Eddy. Böyle düşünmeğe devam et."

Ben de otelden çıkarak arabama atladım. Bu sefer Beverly Kulübüne gitmek niyetindeydim. Kalçamdaki yarayı düşündükçe hiddetleniyordum. Artık harekete geçmeli ve biraz da hesap sormalıydım. Önce apartmanıma uğradım. Sonra Los Angeles'den çıkarak Beverly Bulvarına saptım. Kulüp meşhur rejisörlerle yıldızların malikanelerinin bulunduğu Beverly Hills'deydi. Bu kulübe sadece milyoner ve milyarderleri kabul ediyorlardı. Hem öyle kolay kolay aza olmaya da imkân yoktu. Aza olmak isteyen şahsı kulübe mensup üç kişinin desteklemesi lâzımdı. Ondan sonra da giriş parası olarak dört bin dolar alıyorlardı. Bundan başka senede de beş yüz dolarcık bir aidat istiyorlardı. Açıkçasını isterseniz ben bu kulübün kapısından bile bakmış değildim.

Kulübün önünde bir kaç dönümlük bir çimenlik vardı. Yandaki çakıllı araba yoluna sapıp yüz

metre kadar gittikten sonra son derece modern bir binanın önünde durdum. Bu tek katlı yayvan binayı her halde çok meşhur bir mimar yapmıştı.

Doody'le konuşurken Wyndham'ın Beverly Kulübüne aza olduğunu öğrenmiştim. Genç kadın Wyndham'ın gece kulübe gideceğinden de bahsetmişti. Adamın at suratlı karısını getireceği kulübün de bu olduğunu anlamıştım.

Cadillac'ı kulüp kapıcısına bırakıp, iki tarafına çiçek saksıları dizilmiş merdiveni çıktım. Üstünde B harfi bulunan çift kanatlı camlı kapıdan geçerek antreye girdim.Uzaktan bir müzik sesi aksediyordu.Yerdeki sünger gibi yumuşacık ve kalın halı ayak seslerine mani olmaktaydı.Tam karşıda küçük bir koridor vardı. İlerleyince kendimi büyük bir salonda buldum.

Fevkalâde döşenmiş bir yerdi doğrusu. Sol taraftaki kristalli bar kıvrılarak gözden kayboluyordu. Her halde L biçimindeki salonun iki duvarını kaplıyordu bu.Dans pisti sağdaydı. Tuvaletli kadınlarla smokinli erkekler dans ediyorlardı. Orkestra 'Sen ne dersin?' adlı parçayı çalmaktaydı. Hoş bu kulübü gördükten sonra benim bir şey diyeceğim yoktu.

Evet , apartmanıma uğrayıp yırtık pantalonumu çıkarmıştım. Duş yapıp siyah elbisemi beyaz gömleğimi giymiş`gümüş rengi siyah kravatımı takmıştım.Fakat ne satenli yakam ne de siyah papyonum vardı. Belki de kılığımı görerek beni buradan atarlardı.

Sağ tarafta açık pembe örtüleri olan yemek masalarını da fark etmiştim bunların ekserisi doluydu. Azalar ve misafirleri yiyip içerek hayatın tadını çıkarıyorlardı.Kulüpte en az yüz kişi vardı sanırım. Mamafih salonun ileride kalan kısmını göremiyordum.Etrafıma bakındımsa da Matthew Wyndham'ı bulamadım.Acaba adam gelmemiş miy-

di?

Kırmızı ceketli bir garson gümüş bir tepsiye dizilmiş sıska tavukları bir yere götürüyordu. Hemen onu durdurup "Mr. Wyndham'ı nerede bulabilirim?" diye sordum.

-"Mr. Matthew Wyndham'ı mı sordunuz?" Küçümser bir tavırla iki yüz dolarlık adi elbiseme bakıyordu. Kılığımı beğenmemişti anlaşılan. "Kendisi Mrs. Wyndham'la havuzun kenarındaki masalardan birinde oturuyor."

Konuşmamız bitmesine rağmen karşımda gözlerini süzmüş bekliyordu.Galiba kendisine yüz dolar bahşiş vereceğimi tahmin etmekdeydi. Ama ben para verecek yerde dostça bir tavırla sırıttım. "Tepsideki küçük tavuklar pek lezzetliye benziyor."

Birdenbire sinirleniverdi. Soğuk bir sesle, "Bunlar Malaya piliçleri, " diye mırıldandı. "Hem içlerine de baharatlı pilav doldurulmuş."

Buna şaşırmıştım işte. "Demek piliçler hakikaten Malaya'dan geldiler.Epeyi yol doğrusu."

Yüzünde buz gibi bir ifade belirmişti.Serseriyi orada bırakıp ilerledim.Ben hafiye olduğum için havuza bakan masaları ancak beş dakika aradıktan sonra bulabildim. Bir kere havuz içeride değil bahçedeydi.Kristal fiskiyeden renk renk sular fışkırıyordu. Fakat havuzun etrafında hiç masa yoktu. Nihayet büyük camlı pencerelerin önündeki altı masayı fark ettim.Bunlar havuza bakıyordu. Demek Mr. Wyndham, bunlardan birinde oturuyordu. Masaların ekserisinde sert suratlı kadınlar vardı. Yalnız bir masadaki kadın tek başına kalmıştı. Onun Mrs. Wyndham olduğunu hemen anladım. Zira şiddetli hazımsızlıktan şikâyet eden bir İngiliz uşağını andırıyordu o. Ama yine de emin olmadığım için bir garsona sordum Zira, etrafta İngiliz garsonuna benzeyen başka mahlûk-

lar da görmüştüm.

Masaya yaklaşarak, en kibar tavrımı takınmaya çalışıp, "Mrs. Wyndham," dedim.

Başını kaldırıp gözlerini yüzüme dikti. Bu gözlerdeki ifadeyi size anlatmama imkân yok. Bakışların soğukluğundan donup kaldım.Kadın beni iyice süzdükten sonra başını daha da havaya kaldırdı. Bu sefer burun delikleriyle beni tetkik ediyordu anlaşılan.

-"Evet, Mrs. Wyndham, karşınızda," Kadın lüzûmundan fazla konuşmuş gibi geldi bana. Bu mahlûkun bir kelimesi bile insana ağır gelirdi.

-"Şey..." diye kekeledim. "Siz her halde Sheldon Scott adını hiç işitmemişsinizdir.Fakat ben o adamım işte. Sheldon Scott. Kocanız Mr. Wyndham'la görüşmeyi arzu ediyorum." Bundan daha kibar bir tavırla konuşulamazdı doğrusu. Gördüğüm filmlerdeki İngiliz uşaklarını hatırlıyarak böyle hitap etmiştim kadına.

Hem muvaffak olduğumu da sanıyordum. Fakat kadın oralı bile olmadı. "Kim?"

-"Mr. Wyndham, kendisi buralarda mı?"

Bana cevap verecek yerde. "Allah, Allah!" dedi.

Bu kadınla aynı lisanı konuşmuyorduk galiba Beklemeğe başladım.Nasıl olsa bir netice alacaktım.Hiç bir şey olmasa böyle bekleyip kadının aşınmasını bekliyecektim.Zira o ihtiyarlıyacak bir tip değildi.Olsa olsa bir kaya gibi aşınabilirdi.Orkestra, 'Laura'yı bitirip 'Benimle Alay et' adlı parçaya başladı.

Nihayet, kadın "Kocam cehenneme gitti," der gibi bir tavırla söylendi. "Kocam barda," Birdenbire burun kanatları sinirli sinirli oynadı. "Şu çok acaip elbiseli uzun boylu centilmenin yanında...."

Başımı çevirince barın bir ucunda oturan Wyndham'ı gördüm.Kadının 'Çok acaip' dediği elbise siyahtı. Adam bir de gümüş rengi şık kravat takmıştı.Hangi gece kulübüne olursa olsun bu kılıkta gidilebilirdi.

Dayanamadım. "Teşekkür ederim, Mrs. Wyndham.O spor elbiseli adam kim?"

Dudak büktü. "Hiç bir fikrim yok. Kendisini ilk defa görüyorum. Mr Wyndham'la konuşacaksanız hemen masaya dönmesini söyleyin."

-"Emredersiniz," diyerek oradan uzaklaştım. Bara doğru gittim.

Wyndham'la uzun boylu ince bir adam hararetli hararetli konuşmaya dalmışlardı.Wyndham-ın arkası bana dönüktü. fakat diğer adam benim yaklaştığımı görerek mırıldandı. "Sakin ol Matt."

Wyndham, dönüp beni görünce az kalsın boğulacaktı.Dudaklarının arasından hırıltıya benzer bir ses çıktı.

Ben tebessüm ettim tabii. "Merhaba, Mr. Wyndham."

-"Ah..Oh..Şey..Kim..Nasıl girdiniz buraya?"

Lâkayıt bir tavırla omuz silktim."Buraya girmek insana dörtbin beş yüz dolara mal oluyor. Bu kadar mühim mi yani?"

-"Aza mısınız siz?" Fena halde sinirlenmişti.Benim gibi bir adamın kulübe girebilmesini aklı almıyordu.

-"Hayır, aza değilim.Açıkçasını isterseniz içeriye usulca girdim.Kapıda kimsecikler yoktu. Emniyet tedbirleri alınmamış sanırım.Zaten sizinle de bu hususu konuşmak istiyordum." Dönüp dik dik uzun boylu adama baktım. "Nasılsınız?" Bunu inadıma söylemiştim.

Adam, afalladı. Benden böyle bir samimiyet beklememişti anlaşılan. Endişeli endişeli

Wyndham'ı süzdü. Zaten Wyndham'ın da sesi çıkmıyordu. Nihayet "Sonra görüşürüz, Matt," diyerek dönmeğe kalktı. Aklı sıra hemen oradan uzaklaşacaktı.

Fakat ona musallat olmayı aklıma koymuştum bir kere. Karşısına dikilip sağ elini kaparak sallamağa başladım. "Nasılsınız efendim. Matt'ın arkadaşı benim de dostum sayılır...." Sustum. Zaten serserinin de sesi çıkmıyordu.

Uzun, boylu, ince ve şık bir adamdı o. Yüzü de çirkin sayılmazdı fakat bende karaktersiz bir insanmış gibi bir intiba bırakmıştı. Uzun siyah kirpikli mavi gözleri, incecik bıyığı, iyice briyantinlenip arkaya taranmış olân siyah dalgalı saçları ona jigolomsu bir hava vermişti. Ama belki de ben yanılıyordum. Adam bana gülümsedi. Benimle ahbaplık etmemeğe kararlı olduğu belliydi.

Fakat Wyndham şaşırmıştı. Onun için, "Özür dilerim, Mr. Scott," diye mırıldandı. "Sizi tanıştırmayı unuttum. Doktor Noble....Doktor Fleming Noble. Doktor, Mr. Sheldon Scott."

Adamın elini bırakarak hayretle bağırdım. "Doktor ha! En düşkün olduğum insanlar doktorlardır. Belki yakında size gelir beynimden kurşun çıkarmanızı filân isterim."

Soğuk bir tavırla beni süzerek geri çekildi. "Korkarım size bir faydam dokunmıyacak Mr. Scott." Susup tereddütle Wyndham'a bakarak devam etti. "Ben jinekolokum. Onun için bir daha birbirimizi göreceğimizi sanmıyorum. Müsaadenizle."

-"Olabilir doktor. Sizinle tanıştığıma yine de memnun oldum."

Dönüp yürüdü. Benimle tanıştığına memnun olduğunu söylemeye lüzûm görmemişti. Wyndham da önünde duran viski bardağına sarılıp içkiyi bir nefeste yarıladı. Sonra bana dönerek düzgün diş-

lerini göstererek yalandan gülümsedi. "Sizi burada gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim, Mr. Scott. Kulüpte karşılaşacağımız aklıma gelmemişti."

-"Şaşıracağınızı tahmin etmiştim zaten." Yanımızdaki sandalyeler boştu. Onun için rahat rahat konuşabilirdik.

-"Siz kulübe misafir olarak mı geldiniz yoksa...."

Hemen hücuma geçtim. "Buraya sizi görmek için geldim, Mr. Wyndham. Yalnız önce karınızın arzusunu yerine getireyim. Kendisi hemen masaya dönmenizi istiyor."

Gözlerini kırpıştırarak dönüp, karısının masasına baktı ve içini çekti. İçimden ona hak veriyordum.

-"Mr. Wyndham, karınızın yanına gitmeden evvel sizinle Foster'den bahsedelim."

-"Foster mi?" Kuruyan dudaklarını yaladı. "Foster de kim?"

Manâlı manâlı güldüm. "Kimi kasdettiğimi biliyorsunuz. Onun için birbirimizi aldatmayalım."

-"Şey, kimi kasdettiğinizi anlıyamadım. Ama bugün öğleden sonra büroma 'Foster' adında biri uğradı. Bahsettiğiniz şahıs o mu acaba? Fakat ben....."

Sözünü kestim. "Ta kendisi. Ben o serseriyi biraz evvel temizledim."

Yüzüme baka kaldı. "Temizlediniz mi?"

-"Evet, üç kurşunla hesabını gördüm. Yani öldürdüm."

Pembe yüzü birdenbire kâğıt gibi beyaz oldu. Hafif bir sesle, "Aman Yarabbi!" dedi. Aslında bu haberime pek şaşırmışa benzemiyordu o. Yalnız beni karşısında görmek hoşuna gitmemişti. Nedense benimle konuşmak onu endişelendiriyordu. Mamafih ben de onun endişelenmesini hattâ korkmasını arzu etmekteydim.

Konuşmasına meydan vermeden atıldım. "Her şeyden evvel size durumu anlatayım.Bu sahneyi gözlerinizin önünde canlandırmanızı istiyorum. Sizi görmeğe gelmeden evvel gidip Eddy Sly adında biriyle konuştum.Eddy'e tekrar uğradığım zaman Foster ve başka birini onun odasında buldum.Daha doğrusu Foster'le arkadaşı Eddy'i tartaklıyorlardı.Bu hesaba göre onlar Eddy'i görmüş olduğumu biliyorlardı. Fakat Eddy'nin odasını gözetliyerek benim farkıma varmamıştı onlar. Serseriler benim peşime takılarak Eddy'nin odasına kadar gelmişlerdi. Anladınız mı?"

Yutkundu, "Bu anlattıklarınızın benimle ne ilgisi olduğunu anlıyamadım, Mr. Scott."

-"Şimdi izah edeceğim, Mr. Wyndham. Eddy Sly'le ilk konuşmamdan sonra sizin büronuza uğradım. Tam ben sekreterinizle konuşurken .sizin odanızın kapısı açılarak Foster telâşla dışarıya fırladı ve bana çarptı. Beni görünce şaşkınlığından neredeyse küçük dilini yutacaktı. Daha sonra kendisiyle bir barda karşılaştık. O zaman da şaşırdı budala.Üçüncü karşılaşmamızda da kendisini vurdum, Mr. Wyndham. Zira o beni zımbalamak üzereydi. Ben bu tip oyunlara gelemem. Biri beni temizlemeye kalkarsa hemen onun icabına bakarım. Bununla da kalmaz beni öldürmeğe kalkışan adamların neler yaptıklarını anlamaya çalışırım. Bugün Foster'in sizi ziyaret etmiş olduğu malûm. Yoksa hafiye olduğumu size o mu söyledi? Zira ben size dedektif olduğumdan bahsetmemiştim." Susup dikkatle onu süzdüm."Her halde Foster'le ne ilginiz olduğunu sorsam bana gücenmezsiniz, değil mi?"

Adam iyice afallamıştı. "Şey.. Şey.. Çok acaip bir şey bu. O adam Victor Cony Şirketinin mümessili.. Daha doğrusu mümessili olduğunu söylemişti. Bu şirket transistörlü radyo ve televiz-

yon imal ediyor. Mr. Foster bizden bazı elektronik cihazlar satın almak niyetinde olduklarını bildirdi..Yani böyle olduğunu sanıyorum."

-"Böyle söylemişse yalan uydurmuş.Zira o mümessil filân değil bayağı bir kiralık katildi."

Wyndham'ın gözleri dehşetle büyüdü. Fakat sesini çıkarmadı.

-"Bugün size Axel Scalzo hakkında sual sordum.Bana böyle birini tanımadığınızı söylediniz. Yoksa halâ aynı fikirde misiniz? Scalzo'yu tanımamakta israr mı edeceksiniz?"

-"Scalzo mu? Bu isimde birini tanımadığımdan eminim, Mr. Scott." Biraz kendisini toplamıştı.Kafa tutmağa çalışıyordu "Yoksa yalan uydurduğuma mı kanisiniz?"

-"Henüz bir iddiada bulunmadım, Mr. Wyndham.Sadeçe bildiklerimi size naklettim. Bu hususta karar vermek size düşer. Foster'le iri yarı arkadaşı tabancalarını çekerek beni vurmaya kalktılar. Bu arada maalesef Foster'in arkadaşını vuramadım. Fakat onun Axel Scalzo'nun adamlarından biri olduğunu öğrendim.Hem kendisi müteveffa Foster'le pek samimiydi.Yani sizin Victor Cony Şirketinin mümessiliyle Axel Scalzo'nun adamı pek sıkı fıkı dosttular.Sözü nereye getirmek istediğimi anladınız mı?"

Wyndham, bütün cesaretini toplıyarak direndi. "Ne olacak yani? Bunun tuhaf bir tesadüf olduğunu kabul ediyorum. Fakat benim için hiç bir şey ifade etmiyor bu.Size Mr. Foster'i iyi tanımadığımı söyledim.Onun ahbapları hakkında da bir fikrim yok. Diğer şahısla Axel Scalzo'yu da tanımıyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Yalnız bir şeyi merak etmekteyim.Bunları neden bana anlatıyorsunuz, Mr. Scott?"

-"Sadece müteveffa Foster'le arkadaşları hakkında malûmat toplamağa çalışıyorum.Aklı-

ma gelmişken sorayım. Mr. Noble'in şehirde bir muayenehanesi var mı?"

-"Evet, muayenehanesi Western İnsurance Binasında."

-"Demek kendisi kadın doktoru. Her halde bu vaziyette kendisi şahsi doktorunuz olamaz."

-"Hayır..Hayır..Bir kaç sene evvel karımı tedavi etti o. Fakat bu husus sizi ilgilendirmez, Mr. Scott."

-"Çok haklısınız.Yalnız karınız o adamı şimdiye kadar hiç görmediğini söyledi de..."

Yine gözlerini kırpıştırıp dudaklarını yaladı. "Ne tuhaf..Her halde karım unutmuş olacak. Zaten kendisi son zamanlarda pek normal değil. Karım hasta."

Kadın bana sapasağlam gözükmüştü.Hem bir hayli kuvvetliye benziyordu o.Fakat bu hususu Wyndham'a anlatmadım.

Ayağa kalktı. "Artık ka.. Yani masama dönmeliyim... Mr. Scott. Başka sualiniz yoksa...."

-"Hayır, teşekkür ederim."

-"Bir iki adım attığı sırada arkasından seslendim. "Yalnız bir şey var. Bana Ardis Ames'den bahsedebilir misiniz?"

Emin olun dizleri bükülüverdi.Sendeleyerek yandaki masaya tutundu. Böyle bir şey beklemiyordum.Foster'le arkadaşı bizim hasta Eddy'e bu kadını sordukları için lâf olsun diye böyle yapmıştım. Fakat adam kadının adını duyar duymaz mahvolmuştu. İnler gibi bir sesle, "Ne?" dedi.

-"Ardis Ames."

-"Kim? Kim?"

Üçüncü defa ismi söyledim.

-"Ardis Ames kim?" Beti benzi pek uçuktu ama kendisini biraz toplayabilmişti.

-"Bilmiyor musunuz?" diye söylendim.

Kaşlarını çattı. "Hayır? Bu hususta bir

fikrim yok."

Dönerek masasına gidip oturdu. At suratlı Mrs. Wyndham, hemen konuşmaya başladı. Zannedersem Wyndham'a haddini bildiriyordu. Fakat adamın kadını dinlediği yoktu. Belki de Mrs. Wyndham, azara başladığı zaman adam bu tavrı takınıyordu. Belki de benim sualim onu korkutmuştu. Zira adamın pembe yüzü epeyi soluktu.

Ağız aramak için o ismi ortaya atmış ve beklemediğim bir şeyle karşılaşmıştım. Wyndham'ın korktuğu belliydi. Fakat neden korkuyordu acaba? Hem Ardis Ames denilen kadın kimdi?

Beverly Kulübünden çıkarken Doktor Noble-in barın öbür ucunda oturmuş bira içtiğini gördüm. Kendisine selâm verdimse de serseri beni görmemezlikten gelmeyi tercih etti.

Kapıcı, bir düdük öttürüp işaret etti. Parkdaki arabamı kapının önüne getirdiler. Ben Cadillac'a atlayıp, biraz gerideki ağaçların altına giderek beklemeye başladım.

Neyse on dakika sonra Doktor Noble, kapıda gözüktü. Bu sefer son model lacivert bir Buick Electra kapıya yaklaştı. Adam arabaya atlayıp oradan uzaklaştı. Kulüpten çıkmasını bekleyerek gaza bastım. Noble'in peşine takıldım. Beverly bulvarına sapmıştı o. Ben de bir blok gerisindeydim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Electra'nın peşine takılarak Angeles Sands Oteline kadar geldim. Doktor Noble arabadan inerek kapıcıyla bir şeyler konuştu ve içeriye girdi.

Ben de Cadillac'ı park edip antreye daldım. Fakat Doktor Noble ortalıkta yoktu. Tam müracaata gideceğim sırada doktor sağ taraftaki kemerli kapıdan çıktı. Anlaşılan otelin barına girip biriyle buluşmuştu. Yanında sarışın bir kadın vardı. Allahtan adam sarışınla meşguldü. Yoksa beni görecekti. Mamafih kadına bir göz atınca Noble'e hak verdim. Kim olsa etrafındakileri unutup bu dilberle meşgul olurdu.

Bu kadın şehirler arası yollardaki trafiği durdurabilecek kadar cazipti. Bir an onu Doody, sanarak tuhaf bir hisse kapıldım. Zira mevzun vücûdu ve sarı saçları bana Doody'i hatırlatmıştı. Fakat kadının yüzüne bakınca onun Doody'den epeyi büyük olduğunu anladım. Güzel olmakla beraber bir hayli haşin halli bir mahlûktu o. Saçları da daha açık sarıydı. Boyu da en az beş santim daha uzundu.

Ama daha fazla bakmama imkân yoktu. Hemen kapının yanındaki mermer sutûnlardan birinin arkasına gizlendim. Noble, kadını asansöre kadar götürüp durdu. İncecik bıyığını okşayarak kadına bir şeyler söyleyip güldü. Sonra sarışının kalçasına hafifçe vurdu. Anlaşılan kadınla samimiyeti fazlaydı. Sarışın asansöre bindi.

Noble, sigara satan küçük dükkâna gidip

bir paket Camel aldı.Ben de asansörün ibresine bakıyordum.Neyse ibre 3 numarada durdu. Noble de kapıya doğru geliyordu.Kapıya ve bana doğru. Beni gördüğü takdirde bir sütûnun arkasına neden gizlendiğimi çok güç izah edebilecektim.Neyse o benden tarafa bakmadan kapıdan çıktı. Onun Buick'e binip ayrılmasını bekledim. Sonra dışarıya fırladım.

Noble, bu arada epeyi yol almıştı. Üstelik kendisi trafik kaidelerine aldırış etmeden arabasını sürüyordu. Neredeyse onu kaybedecektim. Fakat biraz ilerleyince epeyi ilerdeki Electra'yı seçtim. Hollywood'a doğru gidiyordu o. Sunset Bulvarına geldiğimiz zaman aramızda fazla mesafe yoktu. Fakat ışıklar değişti ve ben durmak zorunda kaldım.

Yeşil ışıklar yanınca gaza bastım. Az kalsın Noble'i göremiyecektim. Serseri biraz ileride küçük bir apartmanın önünde arabasını durdurmuş kornaya basıyordu. Buick'in yanından geçerken apartmanın kapısının açılarak bir kadının dışarıya çıktığını gördüm.Demek Noble, o kadını çağırmak için korna çalmıştı.Noble çapkın bir adamdı anlaşılan.

Kadın sarışındı.Beyaz bir elbise veya palto giymişti galiba.Ben sağa saparken o da arabaya biniyordu.Her halde Noble, arabanın kapısını açmaya bile lüzûm görmemişti.Zira kadının kapısını çalmaya lüzûm görmeyip kornaya basan bir serseriden başka bir şey beklenemezdi. Noble'in incecik bıyığı da sinirlerime dokunmuştu.

Bir blok gidip dönerek tekrâr Sunset Bulvarına çıktım.O sırada Buick araba da yanımdan geçerek ilerledi.Bir blok ileriden sağa döndü. Ben de peşinden gittim tabii.Bu sefer onu takip etmek çok kolay oldu.Sür'atli gitmiyordu.Yine Beverly Bulvarına çıktık. Beverly Kulübünün önün-

den geçtik. Bu adam nereye gidiyordu acaba? Yoksa bir sarışınla daha randevusu mu vardı? Fakat adam durmadı. Nihayet nereye gittiğimizi anladım.Zira Noble arabasını Güney Denizi'nin önünde durdurmuştu.

Ben Matthew Wyndham'ın ne tip bir mahlûk olduğunu merak ettiğim için Noble'in peşine takılmıştım.Zira adamın hali beni şüphelendirmişti.Fakat doktor bu kulübün önünde durunca birdenbire heyecanlandığımı hissettim.

Belki Noble ve sevgilisi bir kaç kadeh içmek için buraya gelmişlerdi.Belki de içkiden başka bir maksatları vardı.

Arabamı park edip bir sigara yakarak arkama yaslandım. Kararımı vermiştim.Ben de kulübe girip durumu anlamaya çalışacaktım.

Daha ön kapıdan girmeden evvel müzik sesini duydum. Bongoların sesi dışarıya aksediyordu. Birdenbire aklım başıma geldi.Kulübün Amatör gecesi olduğunu unutmuştum.Onun için müzik bu kadar canlı ve iç gıcıklayıcıydı. Genç ve güzel kadınlar bu müzikle ağır ağır soyunarak kendilerini teşhir ediyorlardı.Size hakikati söylemem lâzım. Ben cömert kadınların herkesin içinde soyunmalarına sinirlenen bir tip değilim.Hele onların sadece benim yanımda soyunmaları daha da hoşuma gider. Bazı insanlar böyle şeylere tahammül edemiyorlar. Ama düşünecek olursanız bazı sersemler içki içilmesine bile kızıyorlar.Onun için kimseye aldırmamak lâzım.

Derin bir nefes alarak kapıdan içeriye girdim.Salon tıklım tıklım doluydu.Uzun bardaki bütün iskemleler doluydu.Her masada da en az iki kişi vardı. Kadınların kimi tuvalet, kimi gece elbisesi kimi de tayyör giymişti.Erkekler de öyle.Spor ceketli adamların yanında smokinlilere de rastlanıyordu.İçki, parfüm ve tütün kokusu burnuma

geldi. Yanımdan geçen vizon etollü bir kadın bana süründü. Yumuşacık kürk elime değince içim bir tuhaf oldu.

Önce yer bulamıyacağımı sandım. Arka taraftaki dans pistine giderken gözlerimle Doktor Noble'i araştırıyordum. Bir taraftan da oturacak bir yer arıyordum. Noble ortalıkta yoktu. Arka taraftaki küçük bara yaklaştığım sırada orta yaşlı bir adam kolundaki saate bakıp hayretle bağırarak ayağa kalktı. Adeta koşarcasına kapıya doğru gitti. Eve dönünce karısından azar işiteceğini tahmin ettim.

Hemen küçük bardaki iskemleye çöküp adamın dikkatle baktığı şeyi görebilmek için başımı kaldırdım. Galiba program başlıyalı fazla olmamıştı. Sahnedeki kadın her halde soyunmaya bir iki dakika evvel başlamıştı.Biraz evvel kalkan adamın neden geç kaldığını anlamıştım.

Tam pistin ortasına pembe renkli bir ışık tutulmuştu.Siyah saçlı ufak tefek bir kadın bu ışığın altında durmuş ağır ağır soyunuyordu.Ayaklarında yüksek topuklu siyah ayakkabılar vardı.Dantelli kilotu ve sütyeni siyahtı.Genç kadın hayatından pek memnundu anlaşılan.Kalçalarını kıvırarak dans ediyor ve baygın baygın gülümsiyordu.Arada sırada da hafif hafif çığlık atıyordu.

Genç kadın ellerini arkaya götürerek sütyeninin düğmesini de çözdü. Bir çığlık atarak sütyeni çekti.Havaya kaldırarak sallamaya başlamıştı. Müzik sustu.Siyah saçlı dilber halâ sütyenini sallıyordu.

Kadın birdenbire kendisine gelmiş gibi zıplayarak ellerini birbirine vurdu ışık da söndü. Salondakiler alkışlamaya başlamışlardı. Bu numarayı beğenmişlerdi.Ben de alkışladım.

Nihayet alkışlamaktan vaz geçerek siyah topuklu ayakkabı, file çorap ve sık sıkı oturan bir

şortlà yakası çok cömertçe açık bir bluz giymiş olan kadın barmene bir viski söyledim.

O sırada briyantinli saçları pırıl pırıl parlayan bir takdimci de piste çıkmıştı. Mikrofonu dudaklarına yaklaştırmış, "Ne dersiniz?" diye bağırıyordu. "Numarayı beğendiniz mi? Biraz evvel dansını seyrettiğinizin güzelin adı Mabel. Kendisi bu geceki müsabakamıza katılan 2 numaralı dansözdü. Sayın misafirlerimiz, birinciyi sizler seçeceksiniz. En fazla alkışlanan dansöz birinciliği alacaktır. Kendisine elli dolar mükafat verilecek ve talihini beyaz perdede denemesi için Apex Film Şirketi kendisine büyük bir fırsat verecektir..."

Apex Film Şirketi...Şimdiye kadar böyle bir film şirketi duymamıştım. Her halde şirket barın sahibiyle küçük bir kameradan ibaretti.

Birdenbire bar sahibinin Axel Scalzo olduğunu hatırladım. Bu yetişmiyormuş gibi kendisini de gördüm. Neredeyse gözlerim yuvarlarından uğrayacaktı. Scalzo pistin kenarında bir masada oturuyordu. Yanında ince bıyıklı serseri, yani Doktor Noble vardı.

Scalzo'nun arkasındaki masada da iki serseri oturuyordu. Scalzo'nun muhafızlarıydı onlar. Birini çok iyi tanıyordum. Uzun boylu, şişman, yassı yüzlü bir mahlûktu o. Vaktiyle boksörlük ettiği için yüzünü yamyassı edip yara bere içinde bırakmışlardı. Bu yaraların da izleri geçmemişti tabii. Bu namussuz neş'eli neş'eli gülerek benim kaburgamı kırmıştı. Bu yüzden de kendisi topallıyordu. Bütün ömrünce de topallıyacaktı o. Adı Hale'di. Scalzo nereye giderse gitsin Hale'i de götürürdü. Diğeri de Deke adındı bir serseriydi. Hale kadar boylu olmakla beraber daha zayıftı. Yüz ifadesi korkunçtu doğrusu. Üstelik bir hayli merhametsiz olduğunu da duymuştum.

Scalzo ve Noble masada yalnızdılar. Sarışın

yanlarında yoktu. Fakat ben o sırada sarışınla uğraşacak halde değildim. Zira Scalzo'yla Noble'in dostluğunun ne manâya geldiğini anlamaya çalışıyordum. Bu iki adamın birbirleriyle ne ilgisi vardı?

Takdimcinin sesini duyarak dalgınlığımdan kurtuldum. Adam halâ en çok alkışlanan kadının kazanacağını anlatıyordu."....Ve şimdi 3 numaralı müsabıkı seyredeceksiniz. Karşınızda Nell."

Kendi kendime, "Nell mi?" dedim. "Bir günde iki Nell'le karşılaşmak çok tuhaf doğrusu."

Scalzo ve Noble heyecanla alkışlamaya başlamışlardı.Scalzo'nun çıplak başı loşlukta bile parlıyordu. Noble ise bütün dişlerini göstererek sırıtmaktaydı. Başımı çevirerek piste baktım.Işık pembeden maviye dönmüştü. Orkestra da çok iç gıcıklayıcı bir parçaya başlamıştı.

Üç numaralı dansöz adeta kayar gibi yürüyerek piste çıktı. Birdenbire kulüpteki sesler de kesildi. Nedense bu kadının yürüyüşü, hareketleri müşterilerin ilgisini çekmişti. Artık ses çıkmıyordu.

Bütün erkekler gözlerini açmışlar dikkatle kadına bakıyorlardı. Ben de onlara dahildim tabii. Genç kadın her tarafı kapalı beyaz bir tuvalet giymişti. Fakat ince kumaş onun vücûdunun şahane hatlarını gizleyecek yerde büsbütün ortaya koymuştu. Her adım atışta kumaş büsbütün kalçalarına sarılıyordu. Bir yetmiş boyunda vardı sanırım. Pırıl pırıl sarı saçları mavi ışığın altında gümüş gibi duruyordu. Bu gür ve parlak saçlar genç kadının omuzlarına dökülmüştü.

Kadın, kalçalarını kıvırarak ilerledi. Noble ile Scalzo'nun oturduğu masanın önünden geçerken bir an durup eliyle saçlarını geriye atarak iki erkeği süzdü.

Doğrusu onu merak etmeğe başlamıştım.

Acaba kadının yüzü de vücûdu kadar güzel miydi? Birdenbire dönerek hafifçe tebessüm etti o. Ben bu tebessümü iyi tanıyordum. Bu yüz, bu biçimli vücût bana yabancı değildi.O gür saçlar da aslında gümüş rengi değildi. Daha ziyade sonbaharda dökülen yaprakları hatırlatan bir renkti. Kızılsı sarıydı.

Fakat imkânsızdı bu.

Nasıl olurdu.

Müzik hafiflemişti ve salonda çıt çıkmıyordu. Birdenbire bir ses bu sükûnu bozdu. Buna ben sebep olmuştum. Gayri ihtiyarı, "Doody!" diye haykırmışım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Genç kadın birdenbire irkilerek adımını şaşırdı.

Evet, yanılmamıştım. Pistteki kadın Doody yani Nell Duden'di.

Bir kaç baş benden tarafa döndü. Fazla bakan olmadı ama bu kadarı da bana kâfi gelmişti. Doody, Axel Scalzo ve Doktor Noble bana bakıyorlardı. Hale ve Dake de ayağa kalkmışlardı. Uzun uzun beni süzdükten sonra yerlerine oturdular. Başkaları da bakıyordu. Fakat dört serserinin gözleri korkunçtu. Onlara bakarken karşımda sekiz tane 45'lik tabancanın namlusu var sandım.

Scalzo ve Noble birbirlerine dönüp bir şeyler söylediler. Sonra yine Doody'i süzmeğe başladılar. Adımını şaşırmış olan Doody kendisini toplamıştı. Yine salına salına dolaşıyordu. Bir ara benim karşımda durarak ağır ağır kalçalarını oynattı. Buna bir manâ verememiştim. Acaba Doody, beni gördüğüne memnun mu olmuştu? Yoksa yine benimle alay mı ediyordu?

Genç kadın birdenbire canlanarak bir yılan gibi kıvrılıp bükülmeğe koyuldu. Daha üç dansöz seyredecektik. Fakat salondakilerin hepsi daha şimdiden birinciyi seçmişti. Sessizlik de bunu gösteriyordu. Genç kadının şahane vücûdu zarif hareketleri, cazibesi ve arzuları kamçılayan bakışları salondaki bütün erkeklerin soluğunu kesmişti. Bu kadının hareketlerinde müstehcen bir şey yoktu. En kapalı fikirli insan bile böyle bir iddiada buluna-

mazdı. Fakat Doody'nin her kımıldanışı, her adımı başlı başına bir harikaydı. Şimdiye kadar bu kadar cinsi cazibesi olan birine daha rastlamamıştım.

Kendisinden evvel piste çıkan kadın gibi Doody de soyunmağa başladı. Yalnız Doody'nin ayakkabıları, külotu ve sütyeni beyazdı. Bir de hareketleri son derece ağırdı.Erkekleri nasıl tahrik edeceğini biliyordu o.

Zaten onu başka bir.kadınla mukayese etmek imkânsızdı. Ben onun vücûdunun çok biçimli olduğunu sezmiştim. Fakat dans eden kadına bakarken bu kanaatim daha da kuvvetlendi. İnanılmayacak kadar güzel bir vücûdu vardı.Hem beyaz cildi de ipek gibi parlıyordu.Mavi ışığın altında beyazlıklar kaybolduğu için bir an onu çıplak sandım.

Yalnız Doody diğer kadın gibi soyunmadı. Sütyenini de çıkarmadı.Biraz daha dans ettikten sonra ellerini başının üstünde kenetliyerek durdu. Aynı anda mavi projektör de söndü.

Salonun ışıkları ağır ağır yandığı zaman pistin boş olduğunu gördüm. Doody gitmişti.

Takdimci ortaya çıkarak neş'eli neş'eli bağırdı. "Ne dersiniz? Bu dansözü beğendiniz mi?"

Alkıştan ortalık inliyordu.Islık çalanlar tepinenler de vardı. Ben de içki kadehimi dudaklarıma götürdüm. Viskimi bitirecektim.Meğer ben Doody'e bakarken içkiyi içip buzun birini de yutmuştum.Takdimci konuşurken bir içki daha ısmarladım.

Soldaki kapıdan bir kadın çıkarak pistin ortasına geldi. Aynı anda sağdaki kapı da açıldı. Yine beyazlar giymiş olan Doody, yandan geçerek Scalzo'nun masasına gitti. Doğrusu nefesimi tuttum.Doody, bu haliyle gündüzkünden daha gü-

zeldi.

Loris adındaki amatör striptizci numarasına başlamıştı. Fakat ben başımı çevirip bakmadım bile. Kadın çırıl çıplak soyunup masanın üstünde dansetseydi yine de aldırmazdım. Zira Doody-den sonra başkasını seyretmek imkânsızdı.

Doody'i seyrederken işimi de unutmuştum. Buzlu içkiyi yudumlarken aklım başıma geldi. Doody'nin bu serserilerle ne alâkası vardı? Buna bir manâ verememiştim.

Elimi cebime atıp sigara pakedini çıkaracağım sırada biri omuzumu tuttu. Aslında ben sakin bir insanım. Durup dururken gürültü çıkarmasını sevmem. Yalnız hoşlanmadığım şeyler vardır. Omuzumu tutmaları, sırtımı okşamaları veya beni dürtüştürmeleri çileden çıkmama kâfi gelir.

Omuzumu tutan şahıs da beni bırakacağa benzemiyordu Hiddetle dönünce o elin Axel Scalzo'ya ait olduğunu gördüm. Hale ve Dake de namussuzun arkasında duruyorlardı.

Scalzo, tatlı bir sesle, "Haydi bas, Scott!" dedi.

Elini çekti . Yumruklarını beline dayayarak beni pis pis süzdü. Benden kısaydı o. Fakat alçak bir bar sandalyesine oturmuştum. Bu yüzden tepemden bakıyordu o. Ben de yerimden kalkıp karşısına dikildim. Artık tepeden bakan da bendim. Sakin sakin onu süzdüm. "Bir daha bana elini sürme, Scalzo. Veya böyle bir niyetin varsa yumruklarını kullan."

-"Traşı kes, geveze. Bas git! Yürü!."

Cevap vermeden evvel içkimden bir yudum daha aldım. Kendi kendime kızmam gerektiğini söylüyordum. Nihayet, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Gitmek istemiyorum. Kadınların dansını seyretmek hoşuma gidiyor. Hem burası umumi bir yer. Ben de gürültü etmiyorum. Sakin

ve uysal bir insanım ben."

Bir kahkaha attı. "Uysalmış...."

-"Evet, şimdilik sakin ve uysalım. Fakat beni itip kakmaya teşebbüs edersen bundan eser kalmadığını göreceksin. O vakit beni buradan çıkartabilmen için polis çağırman gerekecek. Polislerle başın pek hoş olmadığına göre bu usule baş vuramıyacaksın. En iyisi beni dışarıya atmayı bir dene." Hale ve Deke'ye bakarak güldüm. "Merhaba, Hale. Son günlerde kimsenin kaburgasını kırdın mı?"

Gözlerinde hülyalı bir ifade belirdi. Serseriye sanki fevkalâde bir şey söylemiştim. Ama ağzını açmadı. Deke'de gözlerini bana dikmişti. Galiba bana bir tabut hediye edecekti. Boyumun ölçüsünü almaya çalışıyordu namussuz.

Scalzo'nun kaşları çatılmıştı. Ağzını açtı. Fakat tükürmedi. Yine o kadife gibi yumuşak sesi duydum. "Madem böyle istiyorsun...Mesele yok. Seninle bir alış verişim yok, Scott.Fakat benimle böyle konuşmayacağını öğrenmen lâzım. Madem kalmak istiyorsun keyfine bak.Yalnız hadise çıkarmaya kalkışma.Canımı sıkmadığın müddetçe kulübümde oturup eğlenebilirsin."

-"Vaziyete bağlı bu," diye cevap verdim.

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Öğrenmek istediğim bazı şeyler var. Ona göre hadise çıkarıp çıkarmıyacağıma karar vereceğim."

-"Kimden öğreneceksin?"

Sırıttım. "Senden tabii."

Düşünceli düşünceli beni süzdü.Gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti.Evet, benden şüphelenmişti.Fakat bir taraftan da merakını tahrik etmiştim.Ne soracağımı anlamak istiyordu.

Nihayet, içini çekti. "Pek alâ, konuş bakalım."

-"Yalnız canını sıkarsam beni kabahatli bulma.Bunu sen istedin.Bu akşam üstü Hasta Eddy Sly'i tartaklayıp ağzından lâf almaları için adamlarını gönderdiğin vakit...."

Kaşlarını çatarak "Bir dakika!" diye homurdandı. "Ne demek istiyorsun? Bu ne biçim numara Scott? Bana böyle oyun yapılmıyacağını bilmiyor musun sen? Hasta Eddy'i iyi tanırım. Hem kendisi her Cuma kulübüme gelir.Hattâ bu gece gelmemesine şaştım." Susup yüzüme baktı. "Fakat Hasta Eddy'i tartaklamak için kimseyi göndermedim.Hem buna ne lüzûm var? Eddy'i eskiden beri tanırım ben.Her halde onu başkaları tartaklamış olacak. Bunu benim yaptırdığımı kim iddia edebilir?"

Doğrusu rol yapmasını iyi biliyordu. "Ben iddia ediyorum, Scalzo. Yolladığın adamlardan birinin adı Foster'di.Öteki de bir kaç aydan beri senin yanından dolaşan muhafızlarından biriymiş."

-"Foster mi? Ben Foster adında birini tanımıyorum.Hem öbür adam kimmiş?" Neredeyse hırsından patlayacaktı. Bu serseriyi tanımıyan ona hemen inanabilirdi.

-"Açıkçasını istersen Foster'in asıl adını ben de bilmiyorum. Diğer adamin ismini de henüz öğrenmedim. Yalnız Foster öldü. Onun için artık onun ismini öğrenmeye de lüzûm kalmadı. Birbirimizi vurmaya çalışıyorduk. Fakat kendisi benim kadar sür'atli tabanca çekip ateş etmesini beceremiyormuş. Artık onun mezar taşına bunu yazdırırsın. Diğer adamın adı meçhul. Fakat senin yanında çalıştığını biliyorum." Beni kalçamdan vuran namussuzu tarif ettim.

Fakat Scalzo, halâ onu tanımadığını iddia etmekteydi. Nihayet, "Sana yalan uydurmuşlar," diye homurdandı. "Her duyduğuna inanma, Scott. Yanımda çalışan insanları bilmez miyim ben? Biri

bana iftira etmeğe kalkmış olacak.Boşuna benden şüphelenme."

-"Pek alâ bir an için haklı olduğunu kabul edelim.Başka bir şey soracağım sana. Masanda oturan o ince bıyıklı serseri dikkatimi çekti.Noble denilen adama ben Beverly kulübünde rastladım. Matthew Wyndham'la konuşuyordu. Foster'i öldürmemden hemen sonra rastladım ona.Acaba o Wyndham'la konuştuktan sonra neden seni görmeğe geldi dersin?"

Kılı bile kıpırdamadı.Hayretle yüzüme bakarak, "Matthew Wyndham da kim?" diye sordu.

Artık bu kadarı da fazlaydı doğrusu.Dayanamadım."Yani sen Universal Electronics Şirketinin Genel Müdürünü tanımıyor musun? Senin bu şirketin hisse senetlerini aldığını biliyorum."

Oralı bile olmadı. "Hisse senedi mi? Neden almıyacak mışım sanki. Bende UE'den başka GM'nin, AL'nin, Bell, Sperry Rand ve diğerlerinin de hisse senetleri var." Saydığı şirketlerin hepsi meşhurdu."Bu neden seni alâkadar ediyor?" Birdenbire durakladı. "Wyndham mı dedin? Tamam şimdi hatırladım.Evet, UE'nin müdürü o. Fakat kendisiyle tanışmadım.Zaten tanışmam için de sebep yoktu.Ben iş adamıyım. Para kazanmak için hisse senedi alırım.Fakat şimdiye kadar bir şirketin müdürüyle konuşmak lüzûmunu hissetmedim." İçini çekti "Scott, bir içki daha iç ve ondan sonra da bas git."

-"Hımm. Peki Noble'in yanındaki kadının Wyndham'ın sekreteri olduğunu da biliyor muydun?"

Hayretle gözlerini açtı. "Şaka ediyorsun."

Cevap vermedim.

-"Allah kahretsin! Şimdiye kadar böyle bir şey duymamıştım.Bir sekreterin böyle dans edebileceği aklıma gelmemişti." Başını çevirip Doody-

nin oturduğu masaya baktı. "Ben onun profesyonel olduğunu sandım. Hattâ onu bana amatör diye yutturmaya kalktıklarını zannettim. Kadının, bir büroda çalıştığı aklımın köşesinden bile geçmedi. Zaten kendisini tanımıyorum. Doktor ahbabımdır. Kendisiyle biraz konuşmak için masasına oturdum. O sarışını da ilk o vakit gördüm tabii. Neyse, bunu bırakalım. Sözlerimi dinle. İçkini iç ve sessiz sedasız çıkıp git."

Başka bir şey söylemeye lüzûm görmedi. Omuzunu silkerek yanımdan ayrıldı. İki goril de onu takip ettiler. Scalzo'yu durdurmaya yeltenmedim. Zira buna lüzûm yoktu.Serseri belki de sözlerinde samimi'ydi. Fakat ben onun ne yalancı olduğunu bildiğim için sözlerine pek inanmamıştım.

İçkimi bitirip agır ağır doğruldum ve pistten geçerek doğru Doody'le Noble'in oturduğu masaya gittim. Scalzo da onlara iltihak etmişti.Umumiyetle istenilmediğim yerlere gitmem ben.Bilakis böyle durumlar beni çok sıkar..Hele gece kulüplerinde masa masa ahbap dolaşan adamlara hiç tahammülüm yoktur.Fakat ortada mühim bir iş vardı.Çaresiz ben de istenmediğim yerlere gidecektim.

Masanın yanına gelince Scalzo, hemen ayağa kalktı."Scott, sana buradan uzaklaşmanı söylemiştim. Bu..."

-"Sakin ol, Scalzo," diye mırıldandı . "Sadece dostlarına 'Merhaba' demek istiyordum." Doody'e bakarak gülümsedim. "Merhaba."

Genç kadın beni gördüğüne sevinmişti galiba.Gözleri parladı."Aşkolsun, Shellie. Neden bana öyle bağırdın sanki? Ödümü patlattın.Neredeyse kalbim duracaktı.Yani çok korktum...."

-"Haklısın. Doody, aslında bağırmak istemedim.Gayri ihtiyarı oldu bu.Affedersin."

Scalzo, çaresiz yerine oturdu.Fakat suratı

büsbütün ekşimişti.Biri iskemlesine usulca bir yumurta bırakmış ve kendisi de bunun üstüne oturmuş gibi tuhaf tuhaf bakıyordu.Doktor Noble-in yüzünde de aynı ifadeyi gördüm.Serserinin rengi biraz soluktu.Canının sıkıldığı da halinden belliydi. Ona bakarak sırıttım. "Yine karşılaştık, Doktor. Ne desadüf değil mi?"

Kuru bir sesle, "Ya öyle," diye cevap verdi. Başını kaldırarak uzun uzun beni süzdü.Beni bir sustalıyla ameliyat etmeği arzuluyordu galiba. Sonra kafasını çevirdi.

Doody'e baktım. "Senin Doktor Noble ve Scalzo'yla tanıştığını bilmiyordum.. yavrum."

Kıkır kıkır güldü. "Doktor Noble'i Mr. Wyndham'ı görmeğe geldiği zaman tanıdım.Ama daha Mr. Scalzo'yla tanışalı bir kaç dakika oldu." Menekşe rengi gözleri süzerek Scalzo'ya baktı. "Kendisi bu gece kulübünün sahibi. Hem Apex film şirketi de onun. Düşün bir kere eğer bu gece kazanırsam beyaz perdeye geçebilmem için..."

Daha fazla konuşmasına müsaade etmedim. Pis pis güldüm. "Biliyorum. Sana meşhur olma fırsatı verecekler. Her halde Apex firması açık saçık film yapıyor. Seni de yatak odası sahnelerinde oynatırlar..."

-"Scott..." Scalzo, hiddetle söze başladıysa da birdenbire susuverdi. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Bu yüzden kabak kafasıyla alnını ayırd etmeğe muvaffak oldum. Tam alnının ortasında bir damar kabarmıştı. Bana bakmaktan vazgeçerek gözünü karşı duvara dikti. Fakat eline geçseydim beni bir kaşık suda boğacaktı.

Ben de bir şey olmamış gibi sözlerime devam ettim. "Pistte fevkalâdeydin, Doody, fevkalâde.. Yani çok güzel dans ediyorsun demek istedim. Senin kadar iyi bir stiriptizci daha görmedim."

Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Heyecanla,

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi. "Şimdiye kadar böyle bir şey yapmamıştım. Piste çıkmadan evvel ne kadar korktuğumu bilemezsin. Yüreğim ağzıma geldi. Şimdi Fleming'e yani Mr. Noble'e de aynı şeyi anlatıyordum. Ama piste çıkar çıkmaz heyecanım geçti. Mamafih bir daha böyle bir şey yapmak niyetinde değilim. Ata sözlerine çok inanırım ben. Muvaffak olduğun şeyi bir daha yapma derler. Yani buna benzer bir şey. Mamafih bir kere talihimi denediğime memnunum tabii."

Doody'nin saçma sapan konuşmasına alışmıştım artık. "Haklısın yavrum. Seyirciler de senin talihini denemenden memnun kaldılar sanırım. Ben bu va......"

Sözlerimi bitiremedim. Ağzım açık kaldı. Zira pistin sağ tarafındaki kapının kadife perdesi dikkatimi çekmişti. Perde aralanıp biri dışarıya bakmıştı. İşte o adamın suratı benim şaşırıp susmama sebebiyet vermişti. Siyah gözler, aynı renk kalın kaşlar, ince dudaklar, sivri bir burun, yanakta bir yara izi.. Kan tepeme çıktı. Eddy'nin odasında gördüğüm alçaktı o. Kalçama bir kurşun sıkan serseri.

Namussuz piste doğru ilerledi. Fakat birdenbire beni görerek gözleri büyüdü. Dönüp gerisin geri döndü. Ben de fırlıyarak peşinden gittim. O anda serseriyi yakalamaktan başka bir şey düşünmüyordum. Fakat Scalzo da kalkıp ceketimi yakalamıştı. Bana mani olduğu için sinirlenerek elimin yan tarafıyla Scalzo'nun kalın boynuna bir darbe indirdim. Eli gevşedi. Ben de koşup perdeyi çekerek içeriye daldım.

Karşıma geniş bir koridor çıkmıştı. Etraf pek karışıktı. Bir sürü boş sandık, vs. bir kenara yığılmıştı. Bir kapı açılarak bir kadın dışarıya çıktı. Üstünde sadece bir etek ve bir sütyen vardı. Buluzunu da elinde tutuyordu. Fakat o bana baka-

cak yerde başını sola çevirdi.Demek benden evvel geçen serserinin ayak sesini duymuştu. Bu arada ben de ileride bir kapının çarparak kapandığını duydum.

Hemen o tarafa koştum. Tam karşıma yarı açık bir kapı çıktı. Demek namussuz bu kapıdan girip bir yere kaçmıştı.

İçeriye girer girmez gözümde şimşek çaktı.

Başıma bir fil tekme atmıştı galiba.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yere düştüğümü biliyorum.Bayılmamıştım. Fakat başım çatlarmış gibi ağrıyordu. Gözlerimin önünde renk renk benekler uçuşmaktaydı. Yere düşer düşmez yuvarlandım. Bunu bir iç güdüsüyle yaptım sanırım.O arada 38'liğime de asıldım.

Nihayet elim duvara çarptı. Güç belâ doğruldum. Sandığım gibi bir odada değildim. Kulübün arka kapısından avluya çıkmıştım. Duvara dayanarak durdum. Ayak sesleri uzaklaştı. Demek namussuz kafama vurmak için beni kapının önünde beklemişti. Fakat ondan sonra beni temizlemek istememiş ve kaçmayı uygun bulmuştu. Ben hareket edene kadar kaçıp gidecekti. Zaten ben de öyle koşacak hal de yoktu.

Güç belâ bir kaç adım atarak caddenin köşesine geldim.Artık ayak seslerini de duymuyordum.Yediğim darbe beni iyice sersemletmişti. İlk gördüğüm arabaya yaslanarak bir sigara yaktım.Bunu ağır ağır içtim. Biraz kendimi toplamıştım.Fakat her kımıldayışımda başıma bıçaklar saplanıyordu.

Dönüp ağır ağır Güney Denizine doğru yürüdüm. 'Doğru' diyorum. Zira kulübe girmek niyetinde değildim. Bu ara kulübe girmenin akıllılık olmayacağını kestirmiştim. Sersemlemiştim ama kafam bu kadar işliyordu.Zaten Scalzo'da benim gibi kendisine ilişilmesinden hoşlanmıyordu.Hattâ iyi niyetle yapılan el şakalarına bile tahammülü yoktu onun.Üstelik ben iyi niyetli değildim ve şaka

da yapmamıştım.

Elimle başımı yoklayınca sıcak bir şey hissettim. Elime baktım. Kafam kanıyordu. Mendilimi çıkarıp kanları temizlemeğe çalıştım. Canımı dişlerime takarak Cadillac'a kadar gidebildim. Namussuzlar arabamın içine dinamit koymağa kalkmadan veya beni yakalayıp pestilimi çıkarmadan bu civardan uzaklaşmalıydım. Neyse, civarda şüpheli bir şahısa rastlamadım. Daha doğrusu kimseye rastlamadım. O anda dünyanın en iyi niyetli insanı karşıma çıksaydı kendisinden şüphelenirdim doğrusu. Arabaya atlayıp motörü çalıştırdım. Neyse kimse Cadillac'a dinamit yerleştirmemişti. Gaza basıp kulüpten uzaklaştım.

Eddy Sly'nin kapısını vurarak bekledim. Neyse kendisi hastahaneden dönmüştü. Hemen beni içeriye aldı. Hasta'nın iki parmağını alçıya koymuşlardı. Bir gözünün üstünde gazlı bez ve flaster vardı. Ama yine de kendisi normaldi. Yani ölmek üzereydi.

Güç belâ gözlüğünü bularak burnunun üstüne yerleştirip beni uzun uzun süzdü. "Neden geldin yine sen? Yoksa bana işkence etmeleri için yeni bir şey mi düşündün?"

Onu yumuşatmak için, "Sana çek getirdim." diye cevap verdim. "Hiç olmazsa çektiğin acıları biraz hafifletir bu. Eğer istersen, sana bir iş daha teklif edeceğim. Bunu kabul veya reddetmekte serbestsin tabii. Sana kızacak değilim."

Çeki alıp uzun uzun baktı. Kafasını kaşıyıp biraz düşündükten sonra tekrar çeke bir göz attı. "Açık konuşmak lâzım gelirse ben ölmek üzereyim. Fakat seni görünce biraz maneviyatım düzeldi.

Belki istediğini de yapabilirim. Anlat bakalım."

Geçip yatağın kenarına oturdum. "Birini görmeni istiyorum Eddy. Onu tanıyacak mısın bakalım. Yalnız adam görüldüğünü anlamamalı."

-"Bu arada beni boğmaya kalkmıyacaklarından, vurmıyacaklarından veya öldürmiyeceklerinden emin misin?"

-"Lüzûmu olmadıkça böyle bir şeye kalkışmamızın manâsı yok Eddy. Ama icap ederse..."

Pis pis beni süzdü. "Doğrusu bu gece pek şakacısın, Scott."

-"Razıysan, hazırlan çıkalım."

Neyse Eddy, sadece ceketini giydi. Birlikte aşağıya indik. Ben antredeki telefona giderek Spartan Apartmanını arayıp Doktor Paul Anson'la konuşmak istediğimi söyledim. Neyse kendisi dairesindeydi.

-"Merhaba, Paul," dedim. "Ben Shell Scott. Sana tıbbi bir sual soracağım. Konsültasyon ücretini ödemeye hazırım."

Bir kahkaha attı. "Tamam bana üç martini ısmarlarsın ödeşiriz. Oldu mu?"

-"Paul, ginekoloj nasıl bir doktordur? Umumi bir fikrim var ama sen bana şöyle esaslı bir şekilde anlatıver."

-"Buraya bak budala," diye bağırdı."Bir kere sen dana o kelimeyi söylemesini bile bilmiyorsun. Ginekolog değil o. Jinekolog... Anladın mı? Jinekolog...."

Şaşırmıştım."Paul, benim bu tip doktorlarla işim yok Fakat ben kelimeyi böyle hatırlıyorum."

-"Haklısın," diye cevap verdi. "Senin gibi bir çok insan da bu kelimeyi böyle telâffuz eder. Nasıl üç martiniyi hakettim mi?"

-"Sana altı martini ikram edeceğim."

-"Jinekologlar kadın doktorlarıdır. Yani

kadın hastalığı mütehassıslarıdır. Bir kısmı aynı zamanda doğum doktorluğu da yapar." Paul, bir kere lâfı kaptı mı onun susturmaya imkân yoktu. Bunu bildiğim için bir müddet sabırlı sabırlı sözlerini dinledim. Bir kaç kere kendisini susturmaya çalıştıysam da olmadı.

Arkadaşım bana ümid ettiğimden çok daha fazla malûmat verdi. Yalnız ben bu arada istediğim şeyi öğrenmiştim.En nihayet sabrım taştı. "Yeter!" diye haykırdım. "Yeter! Ne olur sus. Sana istersen bir düzine Martini ısmarlarım.Yalnız rica ederim sus."

Yine güldü. "Doktor olmanın bir çok avantajları var dostum. Sen psikoloji bilseydin bu numaraları yutmazdın. Bak bir kaç dakika içinde seni pes ettirdim. Seve seve bana altı şişe viski bile gönderebilirsin.Fakat sana küçük bir şey daha söyliyeceğim. Bunu da öğrendikten sonra hayatın tamamiyle mahvolacak...."

Gerisini dinlemedim. Telefonu kapattım.

Hasta Eddy'le arabayı park ederek Güney Denizi kulübünün yan tarafını gözetlemeğe başladık. Daha doğrusu biz araba parkıyla meşguldük. Ben geri dönüp kulübe girmemiştim. Fakat Doktor Noble'in lacivert Buick'i araba parkında duruyordu. Demek serseri daha kulüpten ayrılmamıştı. Bu arada arabadaki kayıt kartına da bakmıştım. Araba San Francisco doktorlarından Fleming Noble'a aitti.Eddy, sağ tarafımda oturmuş benim dürbünümle dışarısını seyrediyordu.

Kırk dakika sonra ön kapı açılarak dışarıya çıktı onlar. Doody, önden yürüyordu.İnce bıyıklı sıska kedi suratlı serseri de onun peşinden geliyordu.

Hemen, "İşte kapıdan çıktı, Eddy," diye bağırdım. "Bak bakalım."

Eddy dürbünü o tarafa çevirdi. "Tamam. Gayet iyi görüyorum."

-"İşte o adama bak. Doktor Fleming Noble'i kasdediyorum."

Hasta Eddy, bir küfür salladı. Sonra "Ne doktoru," diye homurdandı. "Doktor filân değil o. Şık Dan o."

Gülmeğe başladım. "Çok teşekkür ederim. Durum anlaşıldı. Zaten jinekolog kelimesini bilmeyen bir adamın doktor olmasına ben de şaşmıştım.Eddy, Şık Dan'la Scalzo'nun arası nasıl?"

-"Onların hiç ilgileri yok, Scott.Daha doğrusu ben şimdiye kadar onları bir arada görmedim."

-"Emin misin?"

-"Şık, bir kaç seneden beri Güney California'da çalışıyor. Fakat onun Scalzo'yla işbirliği yaptığını duymadım.Zaten ikisinin de sahaları ayrı.Mamafih belki de mühim bir şey için bir araya gelmişlerdir.Yalnız ben bir şey işitmedim."

-"İşte en sonunda Şık Dan'la Scalzo tanışmışlar.Hem bana kalırsa onlar epeyiden beri birbirlerini tanıyorlar.Ama belki de ben durumu iyi anlıyamadım." Tekrar Buick Electra'ya baktım. "Peki Dan'ın yanındaki kadını tanıyor musun, Eddy?"

-"Hayır fakat tanımayı isterdim. Daha doğrusu sıhhatli olsaydım o kadınla ahbaplık hoşuma giderdi. Bu kadar uzaktan bakmama rağmen o kadın başımı döndürdü. Biraz daha yakına gelse her halde hemen ölürüm.Mamafih Dan, daima bu tip güzel kadınlar kullanır."

-"Kullanır mı?"

-"Evet. Dan tanıdığım en usta dolandırıcılardan biridir. Şantajda da çok muvaffak olur. Zenginlerden para çekmek için her türlü usule

baş vurur o. Bu işte de böyle güzel ve alımlı kadınlar kullanır. Kadınları yem gibi kullanarak parası bol aklı az adamları kandırır. Ondan sonra da durumuna göre şantaja veya dolandırıcılığa başlar. Eğer adam evliyse veya mektuplar yazmışsa Dan, hemen bu mektuplardan faydalanıp şantaja kalkar tabii. Dan, büyük çapta iş gören gangsterlerle iş birliği yapsaydı çok zengin olurdu. Fakat nedense o tek başına çalışmayı tercih eder. Daha doğrusu o daima yanında bir kadın bulundurur."

Şık Dan! Bu işe bayılmıştım doğrusu. Bu arada serseri Doody'i alıp arabayla uzaklaşmıştı. Ben de gaza basıp Buick'in peşine takıldım. Serserinin şüphelenmemesi için aramızda epeyi mesafe bırakmayı tercih etmiştim.

-"Eddy, bana biraz daha izahat ver."

Anlattıklarının ekserisini biliyordum ama yine de bunları bir kere daha duymayı istiyordum. Eddy, renkli bir lisanla teferruata girişti.

Hayatını ...eli yollardan kazanan insanların iyi rol yapmaları gerekir. Bilhassa dolandırıcılar bu hususta çok mahirdirler.Onlar doktor, avukat, banker, borsa simsarı, maden mühendisi ve aklınıza gelebilecek her hüviyete bürünürler.Bu adamlar hayali hakikatmiş gibi göstererek paranızı sızdırırlar.Meselâ bir hisse senedinin borsada yükseleceğine sizi inandırırlar. Aslında belki de öyle bir hisse senedi bile yoktur. Fakat adamlar iyi hazırladıkları saf ve paralı insanları rahatça avlarlar. Ben zengin altın damarı bulunduğu iddiasıyla rastgele bir araziyi yüksek fiata satan dolandırıcılar bilirim. Meselâ bu dolandırıcılardan biri ucuz fiata arazi alıp yeri biraz kazdırır ve bir kaç parça küçük külçe altını toprağa saklardı. Sonra saf ve paralı birini bulup kendisinin maden mühendisi olduğunu anlatır ve o civarda çok altın bulunduğunu iddia ederdi. Fakat bu iş bir

günde olmazdı tabii. Dolandırıcı usul usul adamın fikrini çeler ve nihayet sonunda avını altınlarını gizlediği yere götürürdü. Orada da yine altından dem vururdu. Sonra sanki etrafa bakacakmış gibi biraz uzaklaşır ve müşteriyi kazılmış toprakların yanında bırakırdı.Gözlerini hırs bürümüş saf zengin de toprağı şeyle eşelerlerken küçük parça eğri büğrü bir altın bulur ve bu hikâyeye inanırdı.Böylece dolandırıcı da bu işten bir kaç yüz bin dolar vururdu tabii.

Bazı zenginler zararı sineye çekip ses çıkarmazlar ama bir kısmına da çok ağır gelir bu. Ama dolandırıcılar oralı bile olmazlar.Zira onlar sadece kârlarını düşünürler.

Evet, ben de hafiyeliğim sırasında bir sürü dolandırıcıya rastladım.Onların bir şeyleri çok dikkatimi çekti.Dolandırıcılar çok nes'elidirler.Bu adamlar başkalarının parasını sızdırır, hattâ bazen hayatlarıyla oynarlar. Fakat böyle basit şeyler onları üzmez. Bilâkis onlar böyle şeylerle eğlenirler.Siz paranızı kaptırdığınıza yanarken onlar banknotları sayıp kahkahalarla gülerler.

Birinci sınıf bir dolandırıcının dış görünüşü insanı aldatır. Son derece şık, güler yüzlü, tatlı sözlü ve neş'eli bir tiptir o.Fakat sizinle konuşurken bir taraftan da kafası hesap makinesi gibi çalışır.Kaç para sızdıracağını hasaplar.Güler yüzlü bir dolandırıcı arzu ettiği takdirde size bir köprü veya umumi parkı bile satabilir. Birinci sınıf dolandırıcılar zengin av peşinde oldukları için daima lüks yerlerde dolaşırlar.Onlar havyar yiyip şampanya içerler.O pilavlı Malaya piliçleri de onlara nasip olur.

Düşüncelerimden sıyrılıp Eddy'e kulak verdim. Zira o hararetli hararetli anlatıyordu. "Dan, klâsik dolandırıcılık usullerini tatbikte bire birdir. Bu arada kendi hususi usulleri de vardır tabii.

Bazen yanında çalışan kadın avı bulup ona haber verir. Birlikte uygun bir yer ararlar. Av, genç kadınla bir müddet orada buluşup gönül eğlendirir. Zamanı gelince de kadın adama yanaşarak tehditle para sızdırmaya başlar."

-"Anlıyorum. Her halde av evlidir. On yedi tane de çocuğu vardır."

Eddy, güldü. "Tabii. Bir kere avı yakaladılar mı iş tamamdır. Ondan sonra para sızdıracak usuller çok. Belki şantajla toptan bir para sızdırırlar. Veya kadın çocuğu olacağını ileriye sürerek bunu aldırtması için para ister."

-"Anlıyorum."

Eddy'nin çenesi açılmıştı. "Hele av, kadına bir kaç mektup yazıp bir de resim çektirmişse hiç mesele kalmaz. Adam karısı durumu öğrenmesin diye ömrünün sonuna kadar para verir. Scott, dolandırıcılıkta en az yüz usuı vardı. Hem Şık Dan bunların hepsinde de ustadır."

Dan, Sunset Bulvarına çıkmıştı. Ben de peşindeydim tabii. Galiba Doody'i evine götürüyordu o. Ben Lanai Apartmanının önünden geçip geri dönerek karşı tarafa park ettim. Bu arada Doody'le Dan, apartmana girmişlerdi. Beklemeğe başladık. Yarım saat sonra Dan apartmandan çıktı. Fakat bu yarım saatin bana ne kadar uzun geldiğini size tarif edemem.

Namussuz Buick'e atlayıp yola koyulunca ben de dönüp peşine takıldım yine. Dan, doğru Angeles Sands Oteline gitti.O içeriye girince ben de arabadan atladım. Dan, asansöre bindiği sırada müracaata yaklaştım. "Affedersiniz," dedim. "Biraz evvel bir arkadaşım, sizden anahtarını alıp yukarıya çıktı. Bana oda numarasını söyliyebilir misiniz? Mr. Angstrom.....". Dan'ı tarif ettim tabii.

Adam gülümsedi."Her halde yanıldınız e-

fendim. Biraz evvel benden 308 numaranın anahtarını alıp yukarıya çıkan Mr. Quick. Adı Angstrom değil."

-"Nasıl olur?" diye bağırdım. "Ben Angstrom'u iyi tanırım."

-"Yanlışınız var. Gördüğünüz Mr. Quick'ti. Kendisi karısıyla otelimizde kalıyor." Katip kendisinden çok emindi.

Teşekkür ederek otelden ayrıldım. Bu hususu da halletmiştim.

Arabaya atlayıp Eddy'i oteline götürdüm. Beş on dakika odasında oturup biraz daha konuştuk. Ayrılmadan evvel ona bir çek daha verdim.

Çeki alarak, "Bana daha fazla para vermene luzûm yoktu, Scott," dedi. Usulca çekteki rakkamlara bakarak gülümsedi. "Mamafih bu sayede belki başıma gelen şeyleri unutabilirim."

-"Haklısın, Eddy. Çok cesur bir insan olduğunu ispat ettin. Ciddi söylüyorum, dostum. Çok teşekkür ederim. Bu gece ikimiz için de kârlı oldu sanırım."

Başını salladı. "Doğru Scott."

Kapıya giderken kendi kendime gülümsedim. Eddy, bana dolandırıcıları anlatırken her şeyi unutmuştu. Hiç olmazsa bir saat bana hastalığından bahsetmemişti. Fakat tam kapıyı açtığım sırada seslendi. "Scott, aklıma bir şey geldi."

Döndüm. "Evet."

-"Scott, arkadaşına telefon ettiğin zaman bir doktordan bahsettin. Jinokürozdu galiba. O ne biçim doktordur?"

-"Jinekolog mu?"

-"Tamam, tamam o. 'Acaba ona mı gitsem' diye düşünüyorum. Karnımda bir acaiplik var. Çok rahatsız oluyorum. Bir şişlik..."

Gülmeğe başladım. "Bir jinekologa gitmen için kâfi sebep değil bu Eddy."

Sinirlendi. "Komik bir şey mi söyledim? Neden gülüyorsun?"

Kendisine hakikati anlatmak uzun sürecekti.Fakat otelden çıkıp arabama atlayana kadar güldüm. Bu arada başımın ağrısını filân unutmuştum.

Ben Hollywood'un Rossmore semtindeki Spartan Apartmanında otururum. Kazasız belâsız Cadillac'ı apartmanın önünde park ederek ikinci kattaki daireme çıktım.Neyse yolumu kesmeğe kalkan veya başıma tekrar vurmaya yeltenen biri çıkmadı.

Dairemin kapısında durarak içeriyi dinledim. Bir şey duyamadım.Usulca kapıyı açarak içeriye daldım.Hemen yandaki elektrik düğmesini çevirdim.Evet yanılmamıştım.İçerde kimsecikler yoktu.Sadece ışık yanınca kapının sol tarafındaki akvaryumdaki balıklar hemen harekete geçtiler.Galiba yem saatinin geldiğini anlamışlardı.

Onlara biraz parçalanmış taze karides verip akvaryumun karşısına geçtim.Türlü türlü Japon balıklarını seyrederken biraz oyalandım.Sonra kahverengi divana oturup telefona uzandım. Sahibini tanıdığım bir bara telefon ederek üç düzine martini yapıp bir sürahiye doldurmalarını ve bunun içine bir tek zeytin atıp Doktor Paul Anson'a yollamalarını söyledim. Bu iş de halledilmişti.

Gözlerimi duvardaki tabloya dikerek düşünmeğe başladım. Amelia adını taktığım bu çıplak kadının resmi çok hoşuma gidiyordu. Saat biri on geçiyordu ve uykum yoktu. Bu saatte çıkıp iş takip etmem de imkânsızdı. Bir ara telefon edip Carmen'i çağırmayı düşündüm. Fakat iredemi kullanarak kendime mani oldum. Zira sabah erken kalkıp

tahkikata devam etmem gerekiyordu.

Onun için içimi çekerek kalkıp banyonun yolunu tuttum.Neyse kafamdaki yara artık kanamıyordu. Bir duş yaparak yattım.Ama nedense uykum yoktu.Gözlerimin önünden türlü türlü şeyler geçmekteydi. Bir ara mavi ışığın altında kalçalarını kıvırarak danseden Doody'i hatırladım.Ne şahane mahlûktu o. Onu düşünmek istemiyordum.Kendimi biraz zorlayarak kadını kafamdan çıkardım ama bu sefer de gözlerimin önünde Carmen belirmişti.

Birdenbire yatakta doğruldum.Kendi kendime, "Yarın ne olacağın belli değil, oğlum Scott." dedim. "Belki de seni temizliyecekler.Onun için gününü gün etmeğe bak."

Telefona sarılarak Carmen'i çağırdım.

ONUNCU BÖLÜM

Gözlerimi açınca güneşin çoktan doğmuş olduğunu anladım.Fakat o ara güneşi filân düşünecek halde değildim. Sıkı sıkı gözlerimi yumdum. O anda ölmeyi tercih ederdim.Fakat komodun üstündeki saat çalmaya devam etti.Çaresiz yine gözlerimi açtım.Hattâ büyük bir gayret sarfederek elimi uzatıp saati susturdum.Galiba ben de Eddy gibi son nefesimi vermek üzereydim. "Hey, Carmen!" diye seslendim.

Ne halde olduğumu size tarif edemem. Başım ağrıyordu.Diz üstü düştüğüm için bacaklarım da ağrıyordu. Bu arada kurşun yarası da bana azap vermekteydi. Yine "Carmen!" diye bağırdım. Ses çıkmadı. Belki de Carmen ölmüştü. Veya ben öldüğüm için kadın sesimi duyamıyordu. Yahut ikimiz birden gece vakti geberip gitmiştik. Yalnız damarımda soğuk pekmeze benzeyen bir şeyin dolaştığını hissediyordum. Evet damarlarımda dolaşan şey kandı. Demek daha tam manâsıyla canım çıkmamıştı.

-"Hey Carmen!"

Dikkatle karşıya baktım. Fakat sadece bir boşlukla karşılaştı gözlerim. Ya duvarı görüyordum ya da kör olmuştum. Carmen neredeydi? Yoksa bizim İspanyol gitmiş miydi? Aklım biraz başıma gelir gibi olmuştu. Evet, Carmen çıkıp gitmişti Hattâ ayrılmadan evvel. "Caramba! Neredeyse güneş doğacak!" diye güldüğünü hatırlamıştım.

Yalnız anlamadığım bir şey vardı. Carmen,

güneşin doğmak üzere olduğunu söylemişti. Bu hesaba göre ben ne kadar uyumuştum acaba.Galiba gözümü kapattıktan bir dakika sonra çalmıştı saat. Aklıma sabah olur olmaz gerinerek yataktan kalkıp hemen duşa koşan ve şarkı söyliyerek zevkle giyinen insanlar geldi. Doğrusu yataktan neş'eli neş'eli fırlayan insanlara bayılırdım.Ben de kalkmayı denedim.Fakat sırt üstü serilip kaldım.

Artık Eddy'nin neler hissettiğini çok iyi anlıyordum.Fakat sızlanacak durumda değildim. Kalkmam lâzımdı.Sürüne sürüne yataktan indim. Ama kendimi de takdir ettim.Doğrusu .fevkalâde bir insandım ben.Ayağa kalkmağa muvaffak olmuştum.İnsan istedikten sonra her şeyi yapabilir tabii. İçimden Carmen'e küfrü basarak bir fincan kahve içtim.Duş yapınca da epeyi açıldım.Artık cesaretle her şeye göğüs gerebilirdim. Sendeleye sendeleye kapıdan çıkıp yürüdüm.

Arabamı Pete'in barının önünde bırakıp Hamilton binasına girdiğim zaman adam duvardaki pirinç plâkalara bakıyordu. Duvardaki plâkalarda herkesin isimleri ve hangi katta oldukları yazılıdır. Bu plâkalar büyük bir tabelaya takılır. Böylece biri binadan çıkacak olursa o plâkayı alıp yerine yeni kiracının adı olanı koyar. Meselâ ben saat ikide öldürülecek olsam, mal sahibi benim ismimi çıkarttırıp yerine yeni kiracısına ait plâkayı taktırıverir. Her halde bu sözlerimden ne kadar neş'eli olduğumu anlamışsınızdır.

Tabelayı tetkik eden adam bir elli boyunda vardı. Kırk yaşlarında ve bir hayli şişmandı. Ben geçerken başını çevirip bakmadı bile. Bu da bana

tuhaf geldi.Merdivenlerden çıkarken ona bir göz attım. Halâ tabelayı tetkikle meşguldü.

Büroma gidip masamın başına geçtim.Koltuk altımdan 38'liğimi çekerek namluyu kapıya çevirip beklemeğe başladım.

Yarım dakika sonra kapım açıldı.Küçük şişko içeriye girerek başıyla bana selâm verip, "Günaydın," dedi. Masama yaklaşırken lâkayıt bir tavırla elini ceketinin sol iç cebine doğru attı.

Ben de tabancayı biraz daha kaldırıp ona gösterdim.

Serseri afalladı.Ağzı açık kaldı.Zaten küçük olan gözleri kısılarak birer çizgi halini aldı. Sonra telâşla bağırdı. "Sakin ol, Scott! Sakin ol!" Elini ağır ağır ceketinin cebinden çekti.Fakat tabanca çıkarmamıştı.Avucunda bir deste para vardı.

Ama ben tabancayı indirmedim.Bilâkis emniyeti de açtım.Hafif bir ses çıktı tabii.

Ağzımı açıp bir şey söylememiştim.Fakat tabancanın çıkardığı ses şişkoya kâfi geldi sanırım. Sinirli sinirli dudaklarını yaladı.Ama bir hayli cesurdu o. Yine de masama yaklaşıp banknotları usulca bıraktı.Aklıma kötü bir şey gelmemesi için de paraları sol eliyle bana doğru itti.

Ben yine aldırmadım.

Şişko, "Şu oyuncağı kaldır," diye mırıldandı. "Beni sinirlendirdiğinin farkında değil misin, Scott?"

Pis pis güldüm. Zaten israr da etselerdi başka türlü sırıtmama imkân yoktu.Uykusuzluktan bitiyordum.Böyle günlerde de büsbütün aksileşirim. "Seni sinirlendirmek için tabanca çektim.Daha fazla oyalanma. Ne istediğini söyle."

Şişko yutkundu. "Şey...Bir ahbabım var. Kendisi seni çok iyi tanıyormuş.Hayatını kazanmak için çalışmak zorunda olduğunu söyledi o.

Bu arada bir iş almışsın.Kendisi sana hak veriyor. Aklına kötü bir şey gelmesin. Arkadaşım senin fazla yorulduğuna kani. Biraz dinlenmen için bu parayı yolladı. Hemen işi gücü bırakıp seyahate çıkmanı istiyor.Etrafına bakmadan buradan ayrılıp eğlenebileceğim bir yere gidersin."

-"Anlaşılan ahbabın filantropmuş," dedim.

Serseri bu sözümün manâsını anlıyamadı. "Ne dedin? Ne dedin?"

Oturup uzun uzun ona filantropun insanları seven manâsına geldiğini anlatacak değildim ya. Kaşlarımı çatarak, "Arkadaşın enayinin biriymiş," diye homurdandım. Bunu söylemek istemiştim.

-"Anlıyamadım, Scott."

Emniyeti kapatıp tabancamı cebime soktum. Uzanıp paraları saymaya başladım. Destede elli tane yüz dolarlık vardı. Yani biri bana beş bin dolar göndermişti.

-"Beş kuzu ha?"

-"Herkesin geçinmesi lâzım, Scott."

-"Ahbabımız benim uzun bir seyahate çıkmamı temin etmek istemiş olacak. Beni bu kadar düşünmesine memnun oldum.Canım bu kadar sıkılmasaydı her halde gözlerim yaşarırdı."

Şişko sözlerime inanmış olacak ki, "Scott." dedi. "Ahbabım senin ölmeni istemiyor. Zaten kendisi kimsenin öldürülmesini istemez. Hassas bir insandır o."

-"Bu hassas alçak da kim?"

Birdenbire şaşırdı. Nihayet kendisiyle alay etmiş olduğumu sezerek kaşlarını çattı. "Aptallığa lüzûm yok, Scott. Ben nereden bileyim. Bu parayı sana vermem için beni gönderdiler. Ben bir nev'i postacıyım. Her halde ahbabımın ismini söylemem doğru olmaz."

Namussuz kimin hesabına çalıştığını söylemek istemiyordu. Hoş onu konuşturmak kabildi.

Kulaklarını kopardığım veya bir kaç kemiğini kırdığım takdirde bülbül gibi konuşacaktı enayi. Fakat ben böyle bir şey yapmak niyetinde değildim. Zira o takdirde bu serseri en az yarım saatimi alacaktı. Hem belki de yerimden kalkmadan bu şişkoyu kimin gönderdiğini öğrenebilirdim.

Şişko, topaç durumu kabul ettiğimi sanarak biraz rahat etmişti.Ümitli ümitli beni süzüyordu. "Buraya bak " dedim. "Şimdiye kadar belki doksan dokuz kişi bana para verip ağzımı kapatmaya kalktı. Fakat hiç birinin parasını kabul etmedim.Satılık değilim ben. Bunu dost ve düşmanlarımın şimdiye kadar öğrenmeleri gerekirdi."

-"İnsan bir gün fikrini değiştirebilir. Bir ahbabının hatırını kırmamayı tercih eder."

-"Yanıldın dostum."

Telaşlandı. "Ahbabım çok zengin, Scott. Belki sana daha fazla para vermeyi kabul eder. Benimle alay etmene lüzûm yok. Herkesi satın almaya imkân olmadığını biliyorum. Seninle paranın mikdarında anlaşmadık. Hepsi bu kadar. Şimdi...."

Şişko, birdenbire sustu. Zira ben paraları üst üste koyup ortadan yırtmıştım. Bunu yapmak kolay değildi doğrusu. Serseri aptal aptal bakarken en üstteki yüzlüğü yırtmadan usulca cebine atmıştım. Farkına bile varmadı. Geri kalan paraları üst üste koyup ona doğru ittim.

Önce paralara ve sonra da bana baktı. Nihayet paraları alarak cebine attı. Çok durgunlaşmıştı. Ne yapması lâzım geldiğini bilmezmiş gibi bi dakika öyle durdu. Nihayet dönüp odadan çıktı.

Ben de kalkıp pencereden dışarıya baktım. Şişko binadan çıkarak Pete'in barının önünden geçti ve biraz ilerideki son model Ford'a bindi. Onun uzaklaşmasını seyredip pencereden avrıldım.

Önce polise telefon ettim.John Key'in ölümüyle ilgili yeni bir şey öğrenmemişlerdi.Cinayet Şubesinden sonra Kaybolan Şahıslar Bürosunu aradım. Julie Tangier hakkında bir kaç sual sordum.Fakat polis genç kızın kaybolduğuna dair bir şey duymamıştı.Daha doğrusu Julie Tangier hakkında bir şey bilmiyorlardı. Bu arada Ardis Ames'i de sordum tabii. Bilhassa bu kadın beni çok ilgilendirmekteydi. Fakat ne Cinayet Şubesi, ne Kaybolan Şahıslar Bürosu, ne morg ne de Sicil Şubesi böyle bir kadından haberdardı.Alice Brandt'ın nerede olduğunu da öğrenememiştim.

Telefonu kapatarak arkama yaslanıp düşünmeğe başladım. Bir sigara içtikten sonra bu sefer de Gabriel Rothstein'i aradım.Olanları anlatmak istiyordum.Milyarder hemen bürosunda buluşmamızı teklif etti. Zaten yerimde oturmaktan sıkılmıştım.Bu fırsattan istifade ederek kendimi sokağa attım.

Bürosundan içeriye girer girmez milyarder ayağa kalkarak, "Merhaba," diye bağırdı. "Hisse senetlerimizde yüzde on dört civarında bir düşme oldu. Yani aşağı yukarı dört yüz elli dolar bir zararınız var."

-"İşte buna memnun oldum.Bir adam temizledim. Kalçama bir kurşun yediğim için kolay kolay oturamıyorum. Kafama bir darbe indirdiler.Bütün gece de ancak bir dakika uyudum.Sanki bir düzine vampir kanımı emmiş gibi sıhhatliyim. Bu arada da dört yüz elli dolar kaybetmişim.Haydan gelen huya gider zaten."

Rothstein, katıla katıla gülmeğe başladı. Başıma gelenleri çok beğenmişti anlaşılan.Hararetle elimi sıkarak "Neler öğrendiniz?" diye sordu.

-"Aslında fazla bir şey de öğrenemedim. Daha doğrusu birbirine pek bağlıyamadığım bir sürü hadiseyle karşılaştım.Scalzo'yla Wyndham'-

ın ahbap olduklarını gösteren bir şey yok.Fakat her ikisini de tanıyan bir kaç kişi var. Doktor olduğunu iddia eden birinci sınıf bir dolandırıcı, Wyndham'ın yeni sekreteri olan güzel fakat beyinsiz bir kadın ve bir iki kiralık katile rastladım.Zaten onlardan birini de öldürdüm.Scalzo ve Wyndham birbirlerini tanımadiklarını iddia ediyorlar. Bana kalırsa ikisi de yalan söylüyor.Fakat bunu ispat edecek durumda değilim henüz. Onların Key'in ölümüyle bir ilgileri olup olmadiğını da anlıyamadım."

-"Yine de epeyi çalışmışsınız, Mr. Scott."

-"Aklıma gelmişken söyliyeyim " diye ilâve ettim. "Sizi...Daha doğrusu bu binayı göz hapsine aldıklarını sanıyorum."

İlk defa şaşırdı. "Ya öyle mi? Buna nereden kani oldunuz?"

-"Dün yanınızdan ayrıldıktan sonra malûmat alabilmek için Eddy Sly adında birini ziyaret ettim.İki goril onu ziyaret ettiğimi öğrenmişler. Bu hesaba göre Eddy'i görmeğe gittiğim zaman onlar peşimdeydi. Bu işi alana kadar da beni takip etmelerine lüzûm olmadığına göre namussuzlar büronuzdan çıktıktan sonra peşime takıldılar sanırım. Adamlar ne yaptığımın farkındalardı.Bu hesaba göre ikisi de Rothstein binasından çıkınca beni takip ettiler."

Eliyle kısa saçlarını arkaya itti.Gözlerinde buz gibi bir ifade belirmişti. Bu işe fena halde sinirlendiğini anlamıştım.Rothstein'in sinirlendiği takdirde çok tehlikeli olabileceği de belliydi.Ama neyse onun hiddetlenmesine ben sebep olmuştum.

-"Bir şey daha var," diye mırıldandım. "Serseriler Eddy'i tartaklarken ona sizin hesabınıza çalışıp çalışmadığımı sormuşlar. Beni tuttuğunuzdan haberleri yokmuş.Fakat bu durumdan şüphelenmişler. Zira bu binada bir sürü büro var.

Beni siz değil bir başkası çağırtmış da olabilirdi tabii."

-"Anlıyorum. " Yerine oturup sigara kutusunu bana doğru itti "Baştan başlıyarak bütün olanları anlatın."

Ben de deri koltuğa yerleşip bir gün evvel olanları anlattım.Sabah beni görmeğe gelen şişkodan da bahsettim tabii.

Rothstein, sesini çıkarmadan beni dinledi. Sözlerimi bitirince, gülümsedi. "Çok enteresan. Her halde siz de benim gibi aynı hususları merak ettiniz. Miss Tangier ve Alice Brandt'ın aynı zamanda ortadan kaybolmaları çok enteresan. Sonra Mr. Wyndham'ın yeni sekreterinin bu hadiseyle ilgili herkese tanıması da tuhaf. Mr. Key'in tam ip ucu bulduğu sırada ortadan kaldırılması da acaip."

-"Haklısınız. Ben de aynı şeyleri düşünüyorum."

-"Peki o esrarengiz Mr. Dan Quick hakkındaki fikirleriniz nedir? Her halde Western İnsuarance Binasına giderek oradaki pirinç plakalara bakmışsınızdır. Doktor Noble'in bir bürosu var mı?"

Dudak büktüm. "Daha oraya gitmedim.Fakat daha şimdiden orada böyle bir şey olmadığından eminim.Mamafih yine de gidip bakacağım tabii. Şık Dan, işini bilen bir serseri. Kendisini ele verecek şeylerden çekinir o."

-"Peki, bu hadiselerden ne netice çıkardınız?"

-"Şimdilik bir netice çıkaramadım. Sadece yarım yamalak durumu anladım sanırım. Bugün veya bu gece size daha fazla malûmat verebileceğimi sanıyorum.Talihim yaver giderse yani beni temizlemezlerse tabii.Ortalığı iyice karıştırdım. Biraz daha israr ettiğim takdirde adamlardan biri

muhakkak harekete geçecektir. Benim bu işe karışmam hoşlarına gitmedi zaten. Bir tanesi para vererek beni satın almağa bile kalktı."

-"Doğru. Peki o banknotları neden yırttınız? Hiddetinizi bu şekilde mi ifade etmek istediniz? Yoksa o adamın gözünü korkutmayı mı arzuladınız? Veya....."

Atıldım. "Böyle bir şey düşünmedim."

Düzgün dişlerini göstererek tebessüm etti. "Tahmin etmiştim zaten."

-"Scalzo, Wyndham veya başka biri kolay kolay beş bin dolardan olmak istemez, onun için bir iki gün içinde hattâ belki de bugün paraların yerine sağlamlarını almak için bir bankaya baş vuracaktır.Belki de biri bu paraları kendi hesabına yatıracaktır. Paranın sahibi hiddete kapılarak bu işi yaptığımı sanırsa mesele yok."

Daha ne istediğimi izah etmeden Rothstein, masasındaki telefonlardan birine uzandı.Bir numara çevirerek 'Harry' adında biriyle kısaca konuştu. Sonra telefonu kapatıp bana döndü. "Büyük hesabım olan bankalardan birinin müdürüyle konuştum.O yırtık banknotlar bu civardaki bankalardan birine yatırılır veya orada değiştirilirse bana haber verecek."

Ben de sırıttım. "Mükemmel. Ben size daha sonra telefon edip durumu öğrenirim."

-"Mr. Scott, parayı reddettiğinize göre bunu size gönderen adam.....veya kadın ne yapacak dersiniz?"

-"Parayı yollayan şahsın endişelendiğinden şüphem yok," diye cevap verdim. "O beş bin doları gözden çıkaracak kadar endişeli. Belki de hiç bir şey olmaz. Fakat parayı gönderen Scalzo'ysa serseri beni temizlemeğe kalkışacaktır.Bundan eminim."

-"Peki buna aldırış etmiyor musunuz?"

Yüzüne baktım. "Benimle alay mı ediyorsunuz, Mr. Rothstein? Beni bir hayli endişelendiriyor bu.Dün daha dikkatli davranmam lâzımmış. Fakat işin başında peşime adam takılacağını tahmin edemedim.Böyle bir şey olabileceği aklıma bile gelmedi.Ama bundan sonra ölmemek için elimden geleni yapacağım tabii.Peşime kimsenin takılabileceğini de sanmıyorum."

-"Şimdi ne yapmak niyetindesiniz?"

-"Büyük bir Dedektif Bürosuyla anlaştım. Onlar UE'nin personeli hakkında tahkikat yapıyorlar. Bu sabah onlara telefon edip Julie Tangier ve Alice Brandt'ın mazisine dair bir şeyler öğrenmelerini söyledim. Sonra Ardis Ames'le meşgul olmalarını da tenbih ettim. Bu kadın beni çok ilgilendiriyor.Onlar bir şey bulamazlarsa bu hususu kendim inceleyeceğim. Fakat bir kaç kişi hakkında tahkikat yapmak uzun zaman alır.Bunun için o büroya baş vurdum zaten.Vaktimi tanıdığım bir kaç kişiye harcamak istiyorum. Zaten vakit kaybetmemek için Polis Merkezine uğrayıp dün gece beni vuran serserinin kim olduğunu anlamak için sabıkalı fotoğraflarına bile bakmadım. Adamın sabıkalı olup olmadığını bilmiyorum.Öyle olsa bile bütün albümlere bakmak saatler alır.Buradan ayrılınca Western Insurance Binasına gideceğim.Daha sonra da Mr. Murphy'e uğrayacağım."

-"Murphy mi?"

-"Evet, Key öldürüldüğü gün o adamın locasında oturmuş. Polisler kendisinden bir şey öğrenmemişler.Fakat belki de ben bir ip ucu yakalarım Polislerin çok iyi çalıştıklarından eminim. Hem ellerinde de türlü türlü imkânlar var.Yalnız onlar John Key'in o sırada hangi işle meşgul olduğunu bilmiyorlardı. Bunu biz biliyoruz sadece. Belki de Murphy, mühim bir şeyin farkına varmış ve buna ehemmiyet vermemiştir.Ondan sonra ne ya-

pacağımı pek bilmiyorum. Scalzo ve Wyndham'ın harekete geçmesini bekliyeceğim. Her halde onlar da bir şeyler yapacaklardır.Hem Matthew Wyndham'ın gözünü korkutacak kadar delil var elimde. Neyse artık hadiselere göre vaziyet alacağım. Bakalım neler olacak."

-"İstediğiniz gibi hareket etmekte serbestsiniz, Mr. Scott.Hangi metodlara baş vuracağınız beni ilgilendirmez.Ben sadece yüzde yüz muvaffak olmanızı istiyorum."

Sırıttım. "Tabii. O şirketin hissedarı olduğumu biliyorsunuz."

Tatlı tatlı güldü. "Evet. Senetlerin değerlerini kaybettiğini de unutmayın."

Western İnsurance Binasının antresine girerek duvardaki pirinç plakalara baktım.Fleming Noble veya Doktor Noble adında birinin muayenehanesi yoktu burada.

Binadan çıkıp Mr. William Murphy'nin evinin yolunu tuttum. Onun Batı Los Angeles'de Plham Bulvarında oturduğunu biliyordum. Arabamı büyük beyaz evin önünde durdurdum. Bu evin bahçesi çok bakımlıydı. İçeriye girip zili çaldımsa da ses seda çıkmadı. Bahçeyi dolaşıp arka tarafa geçtim. Bir adam hamağa uzanmış birasını içerek At Yarışları mecmuasını okuyordu. Her halde Murphy'di o. Buruşuk bir pantalon ve renkli bir gömlek giymiş, neş'eli bir adamdı. Altmışına yaklaşmıştı sanırım. Öğleden sonraki koşuları kazanacak atları seçmekle meşgûldü. İşine mani olduğum için bana kızmadı.

Bilâkis gülümsiyerek, "Geldiğinize memnun oldum," diye mırıldandı. "İlk beş yarış için

birer at seçtim. Fakat altıncı yarışta kimin kazanacağını tahmin edemedim. Zira ilk üç at da fevkalâde. Neyse sizinle biraz konuşalım. Belki bu arada şuur altım bir at seçip bana haber verir."

Perşembe günü olanları anlatmasını rica ettim. Murphy, polise verdiği ifadeyi tekrarladı. Sonra, "Mr. Key'in hiç bir yarış için bilet almadığını fark ettim," dedi. "Sadece locamda oturup atlara bakmakla iktifa etti o."

Beş dakika kadar ona muhtelif sualler sordum. Fakat adamcağız bana yardım edemedi. Gitmek için doğruldum. "Çok teşekkür ederim, Mr. Murphy. Bugün at yarışlarında kazanacağınızı ümid ederim."

-"Yarışlara gider misiniz, Mr. Scott?"

-"Vakit bulursam....."

Mecmuayı elime tutuşturdu."Altıncı yarıştaki atlara bir göz atar mısınız? Sizce kim kazanacak acaba?"

Bir dakika kadar, atları tetkik ettim."Şey. Bana kalırsa Siracco formunda. Beş gün evvelki koşuda bir baş farkıyla ikinci gelmiş.Bugün de koşacak olursa belki yarışı alır."

Gülümsedi. "Ben de o atı beğendim. Hem ona pek oynayacaklarını da sanmıyorum.Birinci gelirse iyi para verir." Susup beni süzdü. "Hollywood Parka yalnız giderim. Tek başıma olunca daha rahat karar verebiliyorum.Fakat bugün yarışlara gidecekseniz bir istisna yapabilirim. Sizinle beraber oturmak beni memnun edecek."

Şaşırdım. Beni davet etmesi veya onun yanında oturan Key'in öldürülmesi beni sarsmamıştı. Sadece 'Yalnız' kelimesi beni düşündürmüştü. Kafamda bir şey kıpırdandı.

-"Demek yarışlara yalnız gidiyorsunuz. Peki, locanızda tek başınıza oturmayı mı tercih etmektesiniz?"

-"Evet, Mr. Scott. Ben yarışları ciddiye alan bir insanım.Aslında büyük çapta oyun oynamam. Fakat kazandığım veya kaybettiğim paraların hesabını tutarım. Bu mevsim üç yüz seksen dolar kazanmışım."

-"Mr. Murhpy. Yalnız oturmayı sevdiğinize göre nasıl oldu da John Key'in yanınıza gelmesine müsaade ettiniz? O adam atlardan hiç anlamazdı. Locanızda oturmasına nasıl razı oldunuz?"

Uzun uzun beni süzdükten sonra pantalonunun paçasını yukarıya çekti.Sol ayağında beş santim topuklu bir ayakkabı vardı. Bu çocuk felci geçirenlerin giydiği cinsten bir ayakkabıydı."Beni üzmüyor bu, Mr. Scott.Fakat sakat olduğum için benim gibi kusurlu insanların halini daha iyi anlıyabiliyorum.Daha doğrusu onlara şefkatle muamele etmek gerektiğini biliyorum."

Apıştım. "Sakat mı? Ne demek istiyorsunuz? Key'in bir şeyi yoktu.Daha doğrusu ben öyle sanıyorum."

Murphy, gözlerini kırpıştırdı. "Sağırdı o. Belki siz bunu bir sakatlık olarak kabul etmiyorsunuz. Fakat..."

-"Sağır mı?" diye bağırdı. "Key, iki blok ötede biri öksürse duyardı. Onun kulakları hassas bir insan daha az bulunurdu."

-"Sağır değilse kulağına o duyma cihazını neden takmıştı peki?"

Birdenbire aklım başıma geldi. John Key gibi becerikli bir hafiyenin kulağına böyle bir şey takması için bir sebep olması lâzımdı tabii. Evet, bunun tek bir sebebi olabilirdi.

Heyecanla, "Mr. Murphy," dedim."Acaba John Key'in elinde bir kutu, çanta veya paket var mıydı?"

-"Evet... Şimdi siz söyleyince hatırladım. Elinde bir evrak çantası vardı. Fakat...."

Onun daha fazla konuşmasına müsaade etmiyerek telâşla oradan ayrıldım. Adam her halde benim çıldırdığımı zannetmişti.

O O

O

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hollywood Parkına gidip ben de at yarışlarını seyredecektim. Fakat daha önce Gabriel Rothstein'e telefon etmeyi uygun buldum. Yavaş yavaş durumu anlamaya başlamıştım. Belki bu arada milyarder de bir şeyler öğrenmişti.

Hakikaten bir şeyler öğrenmişti o. Sesimi duyar duymaz. "Beni aradığınıza çok memnun oldum, Mr. Scott!" diye haykırdı. "Arkadaşım Harry, biraz evvel telefon etti. Yırtılan paralar yarım saat önce Beverly Hills'deki First National Bankasına yatırılmış."

Heyecanlandım. "Parayı kim yatırmış? Hem kimin hesabına yatırmış?"

Bir kahkaha attı. "Parayı Mr. Scalzo'nun hesabına yatırmışlar, Mr. Scott. Her halde buna pek hayret etmediniz?"

-"Haklısınız."

-"Parayı getiren adamın ismini öğrenemedim. Fakat tipi sizi ziyaret eden adama uyuyor."

-"Ya işte buna şaştım. Ben adamın önce gidip durumu Scalzo'ya anlatacağını sanıyordum. Demek buna lüzûm görmedi. Sadece ona telefon ederek parayı reddettiğimi bildirdi. Bana kalırsa şişko, paraları yırttığımı Axel Scalzo'ya söylememiş olacak. Zira Scalzo'nun sinirleneceğinden korkmuştur."

Rothstein, "Acaip bir husus daha var," diye devam etti. "Para beş bin dolar değilmiş.

Sadece dörtbin dokuz yüz dolar yatırmışlar bankaya."

-"Evet, biliyorum.Banknotlardan birini ben aldım. Artık paranın Scalzo'ya ait olduğunu öğrendim. Bu yüz doları kendisine iade edebilirim."

Kısa bir sessizlik oldu.Nihayet Rothstein, "Fakat bu tehlikeli olabilir." dedi. "Size rüşvet vermeğe kalkanın Scalzo olduğunu bilmeniz ve bunu kendisine söylemeniz tehlikeli bir netice vermez mi?"

-"Tabii. Zaten ben de bunu istiyorum. Harekete geçmemi söyleyen siz değil miydiniz?"

-"Evet, evet, doğru ama...." Yine bir sessizlik oldu. "Mr. Scalzo sizi öldürtmeğe kalkabilir mi?" İlk defa sesini alçaltmıştı.Galiba benim temizlenmem onu üzecekti.

Neş'eli neş'eli güldüm. "Zaten o serseri ilk fırsatta, beni ortadan kaldırmağa çalışacak. Dün gece kendisine vurduğum için fena halde kızmış olmalı. Beni görür görmez tepesi atacaktır."

-"İnşallah ne yaptığınızın farkındasınızdır, Mr. Scott."

-"Öyle olduğunu ummaktayım."

-"Başarılar dilerim."

Rothstein'e teşekkür ederek telefonu kapattım.

Fakat fikrimi değiştirmiştim. Hollywood Park yerine Axel Scalzo'nun evine yollandım.Serserinin evi Hollywood'un eteklerindeydi.Ben bu evin önünden çok gelip geçmiştim ama şimdiye kadar içeriye girmeyi düşünmemiştim.Aslında buna ev değil malikâne denirdi. Tuğla ve kızıl ağaçtan yapılmış olan şahane ev ve bir park kadar geniş olan bahçe çok bakımlıydı. Scalzo'nun evi yaptırmak için üç yüz bin dolar harcadığını duymuştum.

Bahçenin yan kapısından geçerek çakıllı yolu takip edip arabamı arka taraftaki garajın ö-

nünde durdurdum.Garajda yeni bir siyah Cadillac ve son model bir Lilcoln Cantinental duruyordu. Üstü açık krem rengi Continental'i pek beğenmiştim. Fakat o ara araba seyretmenin sırası değildi.Cadillac'dan inip evin ön tarafına gittim.Kapıyı çaldımsa da ses seda çıkmadı. Evde kimse yok muydu acaba? Ön taraftan ayrılıp yine arkaya geçtim.Biraz gerideki sık ağaçlar dikkatimi çekti. O tarafa doğru yürüdüm. Belki de Scalzo ve adamları bahçede oturmaktaydılar. Bu bahçede iki ormana yetecek kadar ağaç vardı.Etrafıma bakınarak giderken mazıların arasından kıvrıla kıvrıla uzanan daracık yol dikkatimi çekti.Dönüp o yolu takip ettim.Biraz sonra da etrafı ağaçlarla çevrilmiş bir düzlüğe geldim. Ağaçlar ve mazılar çok sık olduğu için burasını yabancıların görmesine imkân yoktu. Her halde bu yüzden olacak açıklığın ortasına serilmiş olan bir örtüye bir kadın uzanmıştı. Kanunun müsaade ettiğinden daha az giyinmişti o. Belki de son bir iki gün içinde kıyafet kánununu değiştirmişlerdi benim haberim yoktu.

Şâhane vücûtlu bir sarışındı o. Pembe bir bikini giyip yüz üstü uzanmıştı.Daha doğrusu bikininin üst kısmını iyice güneşlenebilmek için açmıştı.. Ya ayak sesimi duydu ya da heyecanlı heyecanlı nefes almamı..Zira dirseklerinin üstünde doğrulup bana baktı. Bu arada sütyenini takmağa da lüzûm görmemişti.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı tabii. Bu arada da hayretle bağırdım sanırım. Zira genç kadının çıplak göğüsleri inanılmıyacak kadar biçimliydi.

Ben böyle haykırırken kadın sakin sakin, "Kimsin sen?" diye sormaz mı"Kimsin? Ne istiyorsun?"

Daha ben cevap vermeden ağır ağır uzanıp sütyenini aldı ve yerine taktı. Birdenbire onu tanıdım. Angeles Sands Otelinde Dan Quick'in yanında

görmüş olduğum kadındı.Otel katibi onun Mrs. Quick olduğunu söylemişti.Yoksa Mrs. Noble'miydi o. Hoş belki de kadın bu arada kendisine yeni bir isim bulmuştu.

Kadın kaşlarını çattı. "Konuşsana."

Ben çekine çekine, "Affedersiniz," diye mırıldandım. "Emin olun sizi gözetlemeğe gelmedim. Mrs. Yoksa siz evli misiniz?"

Uzaktaki termometrelerin alkolünü bile donduracak kadar soğuk bir sesle bağırdı. "Mrs."

Hepsi o kadar.Bana başka bir şey söylemek niyetinde değildi.Onun için konuşmaya başladım."Açıkçasını isterseniz buraya Scalzo'yu görmeğe geldim.Axel... Fakat kapıyı çalmama rağmen kimse çıkmadı Onun için bahçede dolaşıyordum. Şey..... Axel buralarda mı?"

Kadın gözlerini kısmış beni süzüyordu.Galiba kim olduğumu merak etmişti. Nihayet, "Tamam!" diye homurdandı. "Tamam.Seni şimdi tanıdım. Shell Scott'sun sen.Axel yüzme havuzunun yanında güneşleniyor."

-"Teşekkür ederim."

Kadın nedense biraz yumuşadı. "Buraya bak. Scott.Aklını başına topla.O havuzun yanına gitme."

-"Neden? Görmemem gereken bir şey mi var?"

-"Hayır, öyle bir şey yok ama Axel seni görünce beyin kanaması geçirebilir.Buraya neden geldin? Bunun delilik olduğunu bilmiyor musun? Yoksa ölümüne mi susadın?" Beni dikkatle süzdü. "Hakikaten havuzun yanına gidecek misin?"

-"Evet."

-"Aman bu sahneyi görmeliyim."

Ayağa kalkıp bikininin üstünü çekiştirdi. Sonra altını düzeltti. Hoş bunun hiç bir faydası olmamıştı. Zira bikini varla yok arası bir şeydi.

Ben dönüp yürüyünce o da peşime takıldı.Merakından terliklerini bile giymemiş yalın ayak geliyordu.

Ağaçların arasından geçerek ilerleyince epeyi ilerideki on beş metre boyundaki mermer yüzme havuzunu gördüm.Sağ tarafta da açık havada kuzu kızartmak için bir ocak vardı. Bunun yanında da ağaç kütüğünden yapılmış uzun bir masa yerleştirilmişti.Fakat benim dikkatimi çeken havuzun yanındaki kırmızı şemsiye ve altlarındaki küçük masalar oldu.

Scalzo bu şemsiyelerden birinin altında oturuyordu.Kıllı pençesinde bir içki kadehi vardı.Serseri şort giymişti.Emin olun doğru söylüyorum. Onu tanımayan biri kendisini vahşi bir hayvan sanabilirdi. O haliyle sabah kahvaltısında çiğ zürafa eti yemeğe hazırlanan bir canavara benziyordu. Zaten vücûdu bir canavarınkinden farksızdı. Her tarafını kaplayan kızılımsı kılları görünce onun neden kabak olduğunu anladım.Bünyesi bu kadar kıldan sonra bir de saç teminine muvaffak olamamıştı.

Ben usul usul yaklaşırken serseri halâ sakin bir tavırla içkisini içiyordu.Beni fark etmemişti. Fakat Hale, hemen beni gördü namussuz yine patronunun yanındaydı.Hem giyimliydi o. Bir şezlonga uzanmış dinleniyordu. Gözlerine inanmamış olacak ki ağır ağır doğrulup bana baktı. Patronuna seslenmeyi bile akıl edememişti.

Neş'eli neş'eli "Merhaba Scalzo ," dedim.

Kabak kafasını çevirip soluk renkli patlak gözlerini bana dikti.Kımıldamadan uzun uzun beni süzdü. Gözlerini kırpmadan bir yılan gibi bakıyordu.Nihayet o kadife gibi sesini duydum. "Scott. Allahın belâsı it! Bir de evime girip beni rahatsız etmeğe kalkıyorsun ha!"

Davetsiz bir misafirdim ama bana hakaret etmeğe hakkı yoktu doğrusu. Onun için gülmekten

vaz geçip "Çeneni tut," diye homurdandım. "Yoksa seni havuza atarım."

Bir an vahşi bir fil gibi bağırarak üstüme geleceğini sandım. Ayağa kalkarak göğsünü şişirdi. Yumruklarını sıkarak durdu. Vücûdunun bütün adeleleri kabarmıştı. Bilhassa kol ve omuz adeleleri korkunçtu.

Sonra kolları gevşedi. Fakat halâ kaşları çatıktı, "Gizlice evime girdiğin için seni öldürtebilirim."

-"Ben gizlice girmedim. Kapıyı iki defa çaldım. Fakat ses seda çıkmadı. Hem buraya sana bir şey vermek için geldim. Daha doğrusu sana ait olan bir şeyi iade edeceğim."

-"Ne?" Şaşırmıştı.

Cebimden cüzdanımı çıkarırken gözlerimi Hale'den ayırmamıştım. Zira goril tabanca çektiğimi sanarak beni zımbalayabilirdi. Neyse cüzdanımdan yüz dolarlığı alarak Scalzo'ya verdim. Serseri hayretle banknota baktı. Bu durumdan bir şey anlamadığı belliydi. Demek yolladığı paraları yırttığım dan haberi yoktu. Buna da memnun oldum tabii. Soğuk bir tavırla, "Kendini ele verdin, Scalzo," diye sırıttım. "Senin postacı vazifesini başaramadı. Artık kendisini cezalandırırsın." Kısaca olanları anlattım.

Fena halde kızarak küfre başladı. "Allahın belâsı...! Namussuz!........!" Sonra bana bakarak gülümsedi. Fakat bunun tatlı bir tebessüm olduğunu iddia edemiyeceğim. "Pek alâ ne olmuş sanki? O beş kuzuyu alsaydın iyi ederdin, Scott. Böylece başın da belâya girmezdi. Rahatına bakardın. Neden kolay usule baş vuracak yerde güç işlere kalkışıyorsun?"

-"Güç olan nedir?" diye sordum.

İki adımda yanıma geldi. Artık aramızda otuz santim kadar bir mesafe kalmıştı. Sesi de

eskisi gibi yumuşak değildi. "Budala, bu gidişle öleceğinin farkında değil misin?"

Bir kaç küfürü sıraladı. Elimi kaldıracaktım ama kendimi güç belâ tuttum. Zira Scalzo'ya vurduğum takdirde. Hale benim kafa tasımı paralayabilirdi. Ölmek istemiyordum. Hattâ mecbur kalmadıkça kimsenin kafasına ateş etmek arzusunda da değildim. Fakat sinirlenmiştim bir kere. Sinirlerimin gerildiğinin farkındaydım.

Nihayet, "Ağzını topla," diye söylendim. "Yoksa seni havuza atacağımı söylemiştim sanırım."

Pis pis güldü. "Ben bekleyebilirim. Nasıl olsa sağ kalacak değilsin Scott."

-"Yanlış anladın, Scalzo. Artık elimdesin beni temizlemene imkân yok. Senin iç yüzünü öğrendim. Telâşından beni parayla susturmayı bile denedin. Artık bunu bildiğimin de farkındasın. Böyle bir delile ihtiyacım vardı zaten. Elimdesin. Seni mahvedeceğim. Bu arada hileli işlerine de mani olacağım. Her şeyden evvel Wyndham'la konuşup Doktor Noble veya asıl adıyla Şık Dan hakkında ona malûmat vereceğim. İşin mühim kısmını öğrendim. Geri kalanları da bir kaç saat içinde anlarım. Elimde kâfi ip ucu var, Scalzo. Evet, canına okuyacak kadar delil mevcût."

Bir kaç defa yutkundu. Fakat tahmin ettiğim kadar şaşırmamıştı. "Tabii, tabii. İstediğini yap, budala. Daha sana dün gecenin hesabını bile sormadım. Bakalım elimizden sağ kurtulabilecek misin?"

-"Asıl hesap soracak olan benim," diye cevap verdim. "Eğer...." Fakat sözlerimi bitiremedim. Namussuz birdenbire dönerek balyoz gibi yumruğunu sallamıştı. Başımı eğerek döndüm ve böylece çeneme inecek yumruktan kurtuldum. Fakat eli kafamı sıyırarak geçti. Bu arada kendisi de

öne eğildiği için muvazenesini kaybeder gibi oldu.

Onun doğrulmasını beklemedim tabii. Sol yumruğumu alnının ortasına yapıştırdım. Bu arada Hale'in de telâşla ayağa fırladığını fark etmiştim. Namussuz elini koltuk altına atmıştı. Oyuncağını çıkarıyordu. Sol yumruğum fazla kuvvetli değildir. Fakat bu Scalzo'nun havuza yuvarlanmasına kâfi geldi.

Neyse talihim varmış. Scalzo arka üstü düşerken sol kolu Hale'in yüzüne çarptı. Hale, darbenin tesiriyle gerileyip şezlonga çöktü. Güneşte elindeki oyuncak pırıl pırıl parlıyordu.

Scalzo, havuza düşünce etrafa sular sıçradı. Bu arada Hale de doğrulup 45'liğini bana çevirmeğe kalktı. Ama ben çoktan tabancama asılmıştım. Başını kaldırıp 38'liğin tetiğini çekmek üzere olduğumu görünce dondu kaldı.

İkimiz de konuşmadık. Hale elinde tabancası bir heykel gibi duruyordu. Bu sahne ebediyete kadar sürecek değildi tabii. Scalzo da daha suyun yüzüne çıkmamıştı.

-"Hale!" diye emrettim. "Tabancanı suya at."

Dudaklarını yaladı. Fakat dediğimi yapmadı.

Tekrarladım. "Oyuncağı at."

Hale, 45'liği havuza attığı sırada Scalzo da başını sudan çıkardı. Namussuz iri bir gergedan gibi soluyordu. Serseri benden tarafa geliyordu.

Kendi kendime, "Oğlum, Scott." dedim. "Bir an evvel buradan ayrılmalısın. Bu kadar numara yeter."

Dönüp hızlı adımlarla garaja doğru yürüdüm. Bikinili dilber evin duvarına dayanmış duruyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ben yanından

devam edeyim bari. Burada kalamıyacağına üzüldüm doğrusu." Bu sefer sesi termometrelerin alkolünü donduracak gibi değildi. Bilâkis bir hayli yumuşamıştı o.

-"Ya, buna ben de üzülüyorum."

Arkamdan korkunç sesler ve homurtular aksetmekteydi. Biraz daha kaldığım takdirde hayatım tehlikeye girecekti.

Arabama atlayıp oradan uzaklaştım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Arabamı Hollywood Parkının ana kapısı civarında bir yere park ettim.Henüz saat onbirdi. Yarışlar bir buçuktan evvel başlamıyacaktı. Buna rağmen parkta yüzlerce araba gördüm.Yarış hastaları erkenden gelip hazırlığa başlamışlardı.

Giriş ücretini ödeyerek içeriye daldım. Çizgili şemsiyelerin altında duran adamlar yarış mecmuaları satıyorlardı.Cumartesi günleri parkın çok kalabalık olduğunu biliyordum. Bütün meraklılar doluşacaklardı. Ben yarış peşinde değildim. Dave Carter'i arıyordum. Kendisi Safkan Atları Koruma Teşkilatının şefiydi.

At yarışlarında büyük para döndüğünü bilirsiniz. Yarış atı sahipleri hükümetin yardımıyla bu teşkilâtı kurmuşlardı. Dave de bu teşkilâttaki memurların ekserisi gibi eski bir F.B.I. ajanıydı. Teşkilât olabilecek her türlü yolsuzluğu düşünerek tertibat almıştı. Onun için Hollywood Parkında hadise filân çıktığı pek görülmemişti.

Dave Carter'i senelerden beri tanıyordum. Kendisi çok dürüst zeki ve çalışkan bir insandı. Fakat atlardan pek anladığını iddia edemiyeceğim. Zira kendisi bu mevsim bana üç at tavsiye etmişti. Bunların hiç biri de yarış kazanamamışlardı. Hele Flywhell adındaki at, yarışı sonunculukla bitirmişti.

İşte şimdi Dave'le konuşacaktım. Anlatacaklarımla ilgileneceğini biliyordum. Bu arada bana faydası da dokunabilirdi.

Dave'i küçük bir binada buldum. Bir iki dakika havadan sudan bahsettikten sonra kendisine John Key'in öldürülmesiyle ilgilendiğimi söyledim ve Murphy'den öğrendiklerimi anlattım.

David, orta boylu, esmer kendi halinde bir adamdı. Hem yumuşak başlı ve iyi niyetliydi. Fakat hiddetlendiği zaman bu huylarından eser kalmazdı. Beni dikkatle dinleyip, "Neden mikrofon numarası yapmış," diye mırıldandı. Nedense şaşırmıştı.

-"Tabii. Bana kalırsa Key, küçük cihazı kendi kulağına takmış her halde kulağına takılı cihazın teli yakasının ve kolunun içinden geçerek çantasındaki oparlöre bağlanıyordu. Hem belki çantada küçük bir de ses alma cihazı vardı. Onu buldukları zaman yanında çanta yokmuş. Her halde kendisi bu çantayı bir yere bıraktı."

-"İstediğin şey güç, Shell. Zira Hollywood Parkı tam üç yüz elli dönüm araziyi kaplıyor. Burada küçük bir çantayı bulabilmek mesele. Fakat Key, bu civardan ayrılmamış. Demek sen Key'i öldüren adamın o kulaklığı görüp durumu anladığını ve adamı vurduğunu sanıyorsun."

-"Veya katil önce alıcıyı bulmuştur. O vakit Key'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştır. Bu hesaba göre ya Key, öldürülmeden evvel çantayı bir yere sakladı. Ya da katil onu öldürüp elinden çantayı aldı. Veya kargaşalık arasında katil çantayı alamadan uzaklaktı... Biri de..."

Dave, "Devam et, Shell," dedi.

-"Katil çantayı alamadıysa bunu bulan şahıs muhakkak sizin Kayıp Dairesine bırakmıştır. Onun için yardımını rica ediyorum."

-"O kolay hemen bakarız."

-"Beni dinle Dave. Bana kalırsa Key, dinlediği adamların yanında bir yere oturmuştu.

Zira hem onları seyrediyor, hem de kimin konuştuğuna dikkat ediyordu. Key, Murhpy'nin locasında oturmuş. O loca nerede?"

-"Locayı sana gösteririm " diye cevap verdi. "Önce kapıya, eşyalara bir göz atalım," Eliyle arka taraftaki çelik dolabı işaret etti. "Perşembe günü dokuzuncu yarıştan sonra bulunan eşyaları getirdiler. Bu dolaplara kilitledik. Bunların arasında bir çanta var. Sahibini anlamak için çantayı açtık tabii. Birinin içinde dediğin gibi şeyler çıktı."

-"Allah kahretsin Dave!" diye bağırdım. "Neden şimdiye kadar bunu bana söylemedin sanki."

Güldü, "Önce durumu öğrenmek istedim. O çantayı açar açmaz birinin etrafı dinlemek için tertibat almış olduğunu anladım tabii.Fakat bu işi kırk bin kişiden hangisinin yaptığını nereden bilebilirdim? Bunun kime ait olduğuna dair bir delil de yoktu.Şimdi sen durumu aydınlattın."

-"Hemen bakalım şu çantaya."

-"Olur, Shell," Çekmesinden bir anahtar çıkararak ayağa kalktı."Yarışlara gelenlerin neler unuttuklarını bilemezsin. Adamlarım her gün bana yığınla eşya getirirler. Takma bacaklar, bastonlar, gözlükler, hattâ takma dişler bile var.Yarışlarda bir hayli heyecanlanan insanlar o ara ne yaptıklarını unutuyorlar galiba."

Gidip dolaplardan birini açarak siyah bir evrak çantası çıkardı.Hemen çantayı kapıp açtım. Bunun içinde kulağa takılan cinsten bir alıcı bir verici ve pille çalışan bir cihaz vardı.Hattâ cihazın otuz santimlik bir anteni bile vardı.

Alıcının ve diğer cihazların dibindeki beyazımsı renkli şeyler dikkatimi çekmişti.Cihazı alıp bakınca bunun bir yere yapıştırılmış olduğuna kanaat getirdim. Zira alıcı vs. ye sürülmüş o-

lan şey beyaz renkli bir macundu sanırım.

Gülümsedim."Böylece Key'in sağırlığının iç yüzünü de anladık. Peki bunların işleyip işlemediğini kontrol ettn mi?"

-"Evet, küçük olmasına rağmen iyi işliyor.Fakat madeni bir cismin yanında çalışmasına imkân yok bunun. Shell, tribünların de beton ve madenden ibaret olduğunu unutma."

-"Bana kalırsa o bir locada oturan adamları dinlemeye çalışmış.Locaların dört tarafında da madeni parmaklık var değil mi?"

-"Evet, çelik parmaklıklar. Madenin tesiriyle ne alıcı ne de verici istenildiği gibi çalışmaz Shell."

-"Anlıyorum. Bu hesaba göre Key, dinlediği adamların civarında oturmak istemiş olacak."

Dave, "İstersen cihazı bir kere tecrübe edelim " dedi.

-"İyi olur. Bana Murphy'nin locasını göster."

Birlikte küçük binadan çıkarak yandaki tünelden geçtik. Külübe girip elektrikli merdivenle ikinci kata çıktık.

Dave önden giderek durdu ve eliyle sağ taraftaki localardan birini işaret etti. "İşte Murphy'nin locası. Key de öldürüldüğü gün orada oturuyormuş."

Etrafıma bakımdım. İki numaralı geçidin sonunda duruyorduk. Finiş hattına epeyi yakındık. Sağ taraftaki büyük kapıya baktım. Key, o kapının hemen yanında öldürülmüştü. Kapının biraz ilerisinde de sarıya boyalı localarda minderli demir iskemleler vardı. Bu localar zenginlere ve at yetiştirenlere aitti sanırım.

Biraz düşündüm. "Dave, acaba Matthew Wyndham'ın burada bir locası var mı?"

-"Bilmiyorum. Fakat defterlere bakıp an-

layabiliriz bunu."

-"Ya Axel Scalzo?"

İlk defa şaşırdı. "Scalzo mu dedin? Onun bir locası var." Eliyle sol tarafı işaret etti. "İşte şu.. Kendisi beş altı mevsimden beri o locayı tutuyor. Neden Scalzo'yla ilgileniyorsun, Shell? John Key'in öldürülmesiyle Scalzo'nun bir alâkası var mı?"

-"Bana kalırsa John Key, Perşembe günü Scalzo'nun locasını dinliyordu."

-"Emin misin? O lâkayıt halinden eser kalmamıştı. "Scalzo'nun pek dürüst bir mahlûk olmadığını söylerler." Dönüp Murphy'le Scalzo'nun localarına baktı. "Aralarında fazla bir mesafe yok. Fakat bu işe bir manâ veremedim. Zira localar beton ve çelikten yapılmış. Key'in bir şey duymuş olabileceğini sanmıyorum."

Birdenbire gözüme locaların ön kısımlarındaki iki katlı küçük raflar ilişti. Bunlar seyircilerin program ve içkilerini koymaları içindi. "Dave şu küçük raflar... Onlar madeni mi?"

-"Hayır, hepsi tahta. Localarda bunlardan başka tahta yok zaten."

Gözlerim parladı, "Ben Scalzo'yu dinlemek isteseydim, alıcıyı o raflardan birinin altına yapıştırırdım.

-"Fakat raflar çelik parmaklıklara dayanıyor, Shell."

-"Doğru. Fakat mikrofon tahtanın üstüne gelirse mesele kalmaz sanırım.. Scalzo'nun locasına bir bakalım mı?"

İki üç basamak inerek dördüncü locaya gittik. Locanın kapısındaki küçük plâkanın üstünde 'AXEL SCALZO' yazılıydı. İçeriye dalıp rafın altını yokladım. Parmaklarım pürüzlü bir şeye temas etmedi. John Key, mikrofonu buraya yapıştırmış olsaydı tutkalın rafın dibine bulaşması ge-

rekirdi. Hayır, buraya mikrofon, nakil cihazı ve anten yapıştırılmamıştı.

Scalzo'nun locasının iki yanına baktım. Sağda Arthur Mayberry'nin locası vardı. Fakat orada da bir şey bulamadım. Soldaki loca ise Gorge Williams'a aitti. Gidip rafın altını muayene edince aradığımı buldum.

Tahtadan kazıyıp çıkardığım kurumuş yapıştırıcıyı Dave'e gösterdim. "Anten oparlör ve küçük kutuyu bu rafın altına yapıştırmış o. Zaten hepsi elli santim uzunluğunda bir yer kaplıyor."

Dave cebinden mikrofonu çıkarıp buna bulaşmış olan beyaz yapıştırıcıyla rafın altından kazıdığım şeyi mukayese etti. "Evet, haklısın Key, bunları yapıştırmak için beyaz çimentoya benzeyen bir şey kullanmış."

-"Bu maddeyi tahlile gönderir işi anlıyabiriz. Fakat ben durumdan eminim. Yalnız anlıyamadığım bir şey var. Key, Scalzo'yu mu yoksa Mr. Williams'ı mı dinliyordu? Hem George M. Williams da kim Allah aşkına?"

-"Mr. Williams'ı tanımıyorum.Fakat gidip kayıt defterlerine bir göz atabiliriz."

Tekrar dönüp Dave'in bürosuna gittik. O defterleri açıp baktı.Locayı 1015 Laurel yolunda oturan Mr. George M. Willams, tutmuş ve locanın parasını da postayla yollamıştı.

-"Bir de Axel Scalzo'nun kaydına bakar mısın?"

Dave, sahifeleri çevirerek gülümsedi."Axel Scalzo, bir kaç seneden beri aynı locayı kiralamış. Yalnız tuhaf bir şey var. Scalzo'yla Mr. Williams, bu sene müracaatlarını aynı günde yapmışlar."

Bu iş bana da acaip gelmişti. "İstersen bir de şu alıcı ve vericiyi tecrübe edelim.Bakalım çalışacak mı?"

Birlikte dönüp Williams'ın locasına gittik. Dave, anten, mikrofon vs. yi rafın altına yerleştirdi. Normal bir sesle konuşmaya başladı, ben de küçük oparlörü kulağıma takarak locadan çıktım. Epeyi uzaklaşmama rağmen Dave'in sesini rahat rahat duyabiliyordum.

John Key'in ne yapmak istediğini artık öğrenmiştim. Dave'e teşekkür ederek oradan ayrıldım. Arkadaşım bürosuna döndü. Ben de çıkıp bara giderek bir içki söyledim. Bir de sigara yakarak düşünmeğe başladım. Artık plânımı yapmam gerekiyordu. Evet, hemen harekete geçip serserileri şaşırtmam lâzımdı.

Kalkıp köşedeki telefon kulübesine giderek Universal Electronics'in telefon numarasını çevirdim. Doody'nin tiz sesini duydum.

-"Merhaba, Doody," dedim. "Ben Shell Scott."

-"Ah, Shellie. Dün gece ne oldu sana? Ne kadar korktum bilsen. Mr. Scalzo öyle kızdı ki! Birini öldüreceğini sandım. Sen nereye gittin? Mr. Scalzo neden o kadar hiddetlendi sanki?"

-"Her halde kendisine vurduğuma kızmıştır."

-"Sade o değil başka bir sebep olmalı. Emin ol, neredeyse birinin gırtlağını sıkacaktı."

-"Halâ aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim.Doody, patronun orada mı?"

-"Mr. Wayndham'ı mı soruyorsun?"

-"Başka birini mi sormam lâzım?"

-"Hayır, öyle demedim." Kıkır kıkır güldü. "Mr. Wyndham, bugün işe gelmedi.Telefon etti."

-"Peki işe gelmemesinin sebebini izah etti mi?"

-"Hayır, bir şey söylemedi. Shell, sen nasılsın? Dün gece neden beni bırakıp kaçtın sanki?"

Bu kadın insanı deli ederdi. Ama artık ben sinirlenmemeğe kararlıydım. "Şey.. Bunu daha sonra konuşuruz, güzelim. Bu ara ben Wyndham'la ilgileniyorum."

-"Neden?"

-"Kendisine bazı sualler sormak istiyordum. Bunları duyunca çok heyecanlanacağından eminim. Beni dinle, Doody. Patronun, sık sık at yarışlarına gider mi?"

-"At yarışları mı?" Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet, "Neden sordun bunu?" diye mırıldandı.

-"Bunu bilmem lâzım. Wyndham'ın halinde bazı tuhaflıklar farkettim. Aklıma bir şey geldi. Bunun doğru olup olmadığını anlamalıyım."

-"Neden?"

Bütün gayretime rağmen yine sinirlenmeğe başlamıştım. "Doody, benim hususi hafiye olduğumu biliyorsun değil mi?"

-"Evet, söylemiştin ama...."

Daha fazla konuşmasına mani oldum. "Bir işi takip ediyorum. Şimdi anladın mı? Sen, Wyndham'ın sekreterisin. Adam kulübe, at yarışlarına veya Cucumonga'ya pikniğe gideceği zaman sana haber verir değil mi?"

-"Evet, bazen gideceği yeri bana söyler. Yalnız Cucumonga'ya gittiğini hiç duymadım. Cucumonga nerede Shell?"

Neredeyse çıldırıcaktım. "Cucumonga mühim değil. Bunu misal olarak verdim. Doody, patronun hiç Hollywood Parkına gitti mi?"

-"Neden sordun? Hem sen neredesin?"

İçimi çektim. "Hollywood Parkındayım, Doody. Bir suale cevap vermek sana bu kadar güç mü geliyor? Beş dakikadan beri bir sualin cevabını alamadım. Eğer bilmiyorsan...."

-"Fakat ben bunu biliyorum," diye gül-

mez mi! "Yalnız bunu söylememin doğru olup olmıyacağını bilmiyorum."

-"Bilmiyorşun ha! İşte bunu beğendim. Neden.. "

Sesi hafifledi. "Mr. Wyndham, yarışlara gittiğini bana söylemedi.Fakat ben kendisine bir kere yarışlarda tesadüf ettim."

Şaşırmıştım. "Emin misin, Doody?"

-"Evet, geçen Cumartesi Hollywood Parka gittim.Yarışlardan hiç anlamam ama çok talihliyim ben. İşte geçen Cumartesi bir arkadaşımla otururken Mr. Wyndham'ı gördüm."

-"Bir arkadaşınla mı? Arkadaştan kastın Doktor Noble mi yoksa?"

Yine sesi tizleşti."Ne münasebet. Ben Doktor Noble'leyle tanışalı bir iki gün oldu.Kendisiyle ilk defa dün gece sokağa çıktım."

-"Buna memnun oldum. Wyndham'ı nerede gördün.Yani adam nerede oturuyordu, Doody? Localardan birinde mi?"

-"Loca mı...Hani şu öndeki parmaklıklı yerlere loca mı deniliyor?"

-"Evet."

-"O halde Wyndham da locada oturuyordu."

-"Yanında biri var mıydı? Yoksa yalnız mıydı o?"

-"Hayır. Yani yanında kimse yoktu."

Biraz düşündüm. "Wyndham'ın hangi locada oturduğunu söyleyebilir misin?"

Bir kahkaha attı. "Deli misin sen? Bunu yapabilmek için oraya gelmem lâzım."

-"Fakat...."

-"Yani..Sana Wyndham'ın nerede oturduğunu anlatsam da bir şey anlamıyacaksın. Zira ben cihet tayinini bilmem.Kuzeyin nerede olduğu hakkında bir fikrim yok. Sadece Kuzeyin, Güneyde olmadığını biliyorum.Eğer oradaysan gelip sana loca-

yı göstereyim. Arzu edersen tabii."

-"Arzu ederim. Ama..."

Devam etti. "Hem seninle dün gece hakkında konuşmak istiyorum."

-"Ben de sana dün geceyi soracaktım. Lâkin..."

Lâfı ağzıma tıktı. "Zaten bugün işten erken çıkacağım. Cumartesileri öğleye kadar çalışıyoruz biz. Ama istersem biraz daha erken çıkabilirim, tabii."

İtiraza yeltendim. "İyi ama yavrum...."

Bu kadın beni konuşturmak niyetinde değildim. Neş'eli neş'eli gülerek. "Hemen işten çıkacağım!" diye bağırdı. "Seninle buluşup uzun uzun konuşuruz. Dün akşam üzeri yaptığımız gibi hoş bir vakit geçiririz. Dün ne kadar eğlendik değil mi?"

-"Fakat güzelim...."

-"Beni davet etmene çok sevindim, Shell. Çok teşekkür ederim. Hem biraz da oyun oynarız."

-"Davet mi?"

-"Dün geceden sonra bir daha beni görmek istemiyeceğinden korkmuştum. Bana kızdığını sanıyordum. Buna bir manâ verememiştim ama hırslandığından emindim. Hemen geliyorum, Shell."

-"Yavrum...."

-"Allaha ısmarladık!" Telefon kapandı.

Ben ahizeye bakarak uzun uzun küfrettim. Sonra bunu yerine bırakarak kulübeden çıktım. Bu kadınla başa çıkmaya imkân yoktu. Tekrar Amerikan bara oturdum. Bir viski daha ısmarladım. Doody'nin gelmesi felâket sayılmazdı tabii. Hem bu ara yapılacak birşey yoktu. Doody'nin nasıl bir mahlûk olduğunu da merak etmekteydim. Bu kadın en olmıyacak yerlere gidip en beklenmedik adamlarla ahbaplık ediyordu. Sonra ona gece neler olduğunu da soracaktım. Ben Güney Denizinden çık-

tıktan sonra Scalzo ve Noble ne yapmışlardı acaba? Evet, Gabriel Rothstein'e söylediğimi tatbik edecek ve hadişelere göre davranacaktım.

Doody biraz sonra geldi. Her halde Los Angeles'den İnglewood'a kadar deli gibi araba sürmüştü. Kırıtarak yanıma sokuldu. Bir kaç kelime konuştuktan sonra onu kulüp binasının ikinci katına çıkardım. Genç kadın yine akla hayale gelmez acaip lâflar ediyordu ama bana Matthew Wyndham'ın Cumartesi günü oturduğu locayı çabucak bulup gösterdi.

İş anlaşılmıştı. Artık durumu öğrenmiştim. Matthew Wyndham, Axel Scalzo'nun bitişiğindeki locada oturmuştu. Yani Williams'ın locası ona aitti.

O O

O

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Locaların bulunduğu kısımdaki numaralı koltuklardan ikisini ayırtıp bilet bedelini ödedim. Doody'le birer sandöviç yiyip yerlerimize oturduk. Artık yarış meraklıları da akına başlamışlardı. Scalzo'nun locası aşağımızda kalıyordu.Bu locà finiş hattına çok yakındı. Açıkçasını isterseniz Scalzo'nun yanında oturmak beni hiç memnun etmeyecekti ama o civarda bulunup serserileri gözetlemem gerekiyordu.

Günlük yarış programlarını da aldık.Doody, hemen bunu tetkike koyuldu. Sonra bana bakıp gülerek, "Ben atcıklardan anlamam," dedi. "Fakat bol para kazanırım. Kendime mahsus bir sistemim var."

'Atcık' kelimesini duyunca tüylerim ürperdi.

Daha ilk yarışın başlamasına yarım saat vardı. Onun için rahat rahat konuşabilirdik. Doody, kafamdan geçenleri anlamış gibi bana döndü. "Sadece yarım gün çalışmam iyi oldu, Shellie. Sendika fazla çalışmamızı istemiyor. Galiba fazla çalışanları dövüp cezalandırıyorlarmış. Ben daha da erken çıktım. Sendika, memurların çalışmamasına aldırmıyor. Sadece çalışanlara kızıyor sanırım. Ne tuhaf değil mi?"

Donup kaldım. Bu lâfa ne denilebilirdi ki.

Ama genç kadın halimin farkına bile varmamıştı. "Şimdi söyle bakalım. Mr. Wyndham'ın nerede oturduğunu neden öğrenmek istedin?"

Doody'nin fevkalâde cazibeli ve güzel bir kadın olduğunu tekrarlamam lâzım.Onu kim görse beğenirdi.Doody, bu sefer de vücûdunun hatlarını iyice belirten beyaz bir örgü döpiyes giymişti. Lacivert çantası ve ayakkabısı döpiyesinin süslerine uyuyordu.Ona baktıkça memnun oluyordum.Fakat konuşması tahammül edilecek gibi değildi.

İçimi çekerek "Doody " diye mırıldandı. "Wyndham'ın nerede oturduğunu öğrenmek istedim. Zira adamın bugün de at yarışlarını seyretmek üzere geleceğinden eminim.Onunla biraz konuşacağım.Axel Scalzo'ya söylediğim gibi ona bir doktordan bahsedip aklını başına almasını tavsiye edeceğim."

Kıkır kıkır güldü. "Ne tuhaf konuşuyorsun, Shell. Sözlerinden bir şey anlaşılmıyor."

-"Ben mi...."

-"Tabii sen. Ne biçim lâf bunlar."

Kendimi toplamıştım. "Şimdi bunları bırakalım, Doody. Başka şeylerden bahsedelim."

-"Fakat bu bahis beni çok alâkadar ediyor. Emin ol, çok ilgileniyorum Shell." İlk defa onu bu kadar ciddi görüyordum.Hakikaten bu meseleyi merak etmiş gibi bir hali vardı.

Ama ben konuşmak niyetinde değildim. "Bir iki yarış seyredip ne olacağını görelim. Hem sen ilk yarış için kendine bir at seçmelisin."

-"Ben bütün atlarımı seçtim zaten."

-"Hepsini mi?"

-"Aşağı yukarı öyle. Bir ikisi hakkında da senin fikrini almak istiyorum tabii.

-"Tabii."

Anlaşılan Doody'nin kafasına uygun bir sistemi vardı. Sesimi çıkarmamalıydım. Bir münakaşaya tutuştuğumuz takdirde hırsımdan ağlardım her halde.Etraf epeyi kalabalıklaşmıştı. Numaralı yerler aşağı yukarı dolmuştu.

Doody'e sormak istediğim sualler vardı. Acaba onu fazla konuşturmadan istediklerimi öğrenebilir miydim? "Doody, dün gece olanlar beni bir hayli ilgilendirdi. Sen Doktor Noble'la nerede tanıştın? Bir şeyler söyledin ama aklımdan çıktı."

Gözlerini süzdü. "Doktor Noble bu hafta büroya geldi. Mr. Wyndham'ı görmek istiyordu. Pazartesi günüydü sanırım. Sonra beni gördü... Şey tıpkı senin gibi hemen ahbaplığa başladı."

-"Ya?"

-"Biraz konuştuk. Perşembe günü tekrar geldi. Bürodan ayrılırken beni gezmeğe götürmeyi teklif etti. Ben de kabul ettim.Hepsi bundan ibaret."

-"Kendisini daha evvel hiç görmemiş miydin?"

-"Hayır, neden sordun?"

-"Sadece merak ettim." Biraz düşündüm. "Doody, şimdi beni dikkatle dinle. Bazı isimler sayacağım.Bunlardan bildiklerin varsa söyle. Belki sayacağım isimleri Doktor Noble'den, Axel Scalzo ve Wyndham'dan duymuş olabilirsin bunları.Olur mu?"

Sakin sakin yüzüme baktı.Fakat menekşe rengi gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti.Şaşırmıştı galiba. Yoksa endişelenmiş miydi?

-"Şık Dan..Veya Dan Quick."

Dudak büktü. "Bu ismi hiç duymadım."

-"Julie Tangier."

-"Bu ismi duydum. Hapishaneye giren adamın kızıymış o. Hani zimmetine para geçiren adamın kızı.Hatırlamadın mı Shell. Dün gece seninle konuşmuştuk bunu."

-"Evet, haklısın." Bir an durdum. "Ardis Ames."

Birdenbire yüzündeki ifade değişti. Gözleri hafifçe açıldı sanırım. Bu isim onda tuhaf bir

tesir yapmıştı. Ama yine de "Bu ismi hiç duymadım," diye mırıldandı. "Kim o kadın?"

-"Bunu bilmeyi çok isterdim, yavrum. Neyse bunu da geçelim. Sen Scalzo'yla ne zaman tanıştın?"

-"Dün gece, doktor Noble, Güney Denizine gitmemizi teklif etti. Beni Mr. Scalzo'yla tanıştırmayı da vaad etti. Bu sayede beyaz perdeye geçebileceğimi söyledi."

-"Scalzo'nun ne tip film çevireceğini bilirim ben." Birdenbire durakladım."Hay Allah, serseri tam lâfının üstüne geldi."

Locasına giren Scalzo'yu görmüştüm. Uykulu gözlü Hale ve kiralık katil Dake de peşindeydi yine.Hepsi yerlerine oturdular. Scalzo programı açarak kalemiyle atları işaretlemeye başladı.

Acaba serseri John Key'in öldürüldüğü Perşembe günü de böyle sakin sakin oturup programdaki atların isimlerini mi işaretlemişti? Acaba o sırada Wyndham da bitişiğindeki locada mıydı? Wyndham, henüz ortalıkta yoktu.Ama onun geleceğini sanıyordum.Şimdilik yapılacak bir iş yoktu.Doody'le oturup bekliyecektik.Hem bu fırsattan istifade ederek biraz atlarla meşgul olabilirdik.

Programa baktım.Yarışlar enteresan geçeceğe benziyordu. Ben ne zaman yarışlarda oynasam para kazanırım. Belki bir iki yarışın sonuncunu tahmin edemem ama ekseri kârla ayrılırım.Kendi kendime, "Bari biraz eğleneyim " dedim. " Bu arada Universal Electronics'in hisse senedi yüzünden kaybettiğim dört yüz elli doları çıkarırım belki."

Programı dikkatli inceleyerek Doody'e döndüm. "Yavrum ilk yarışı hangi atın kazanacağını bilmek istiyorsan söyliyeyim. Kırmızı Palamut.."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kırmızı Palamutun Allah belâsını versin!

Aynı şeyleri Bulut, Kral Tutle, Neş'eli Dilber, Dansöz ve Siracco için de söyliyebilirdim. O atlar yüzünden daha doğrusu bu beygirlerin uğruna üç yüz doksan dolar vermiştim. Buna UE'nin zararı da ilâve edilince kaybım sekiz yüz kırk doları buluyordu. Bu arada yirmi bir saat harcamış ve bir de kurşun yemiştim. Hesaplayınca saat başına kırk dolar zarar ettiğimi anladım.

İçimden yarışlara da Borsaya da sayıp döküyordum.

Doody, "Ne kadar eğlendik," demez mi.

Ağzımı açtımsa da bir şey söyliyemedim. Sadece inledim.

-"Yedinci koşuda hangi atcığı tutacaksın, Shell?"

Kendimi toplıyarak tatlı tatlı cevap verdim. "Bu sefer bir değişiklik yapalım. Sen beğendiğin atcığı söyle bana."

-"Ben Gümüş Ok'u seçtim."

-"Yani Şimşek hoşuna gitmedi mi?"

-"Hayır. Sen onu mu seçtin?"

-"Seçtim ama vazgeçtim."

Birdenbire kendimi ayıpladım. Artık kendime olan itimadımı da kaybetmeye başlamıştım. Yok, böyle şey olmazdı. Belki öbür yarışlarda hata yapmıştım ama kararımda sebat edecektim. Paramı Şimşeğe yatıracaktım. Doody, yarışlardan üç yüz seksen dolar kazanmıştı ama bu bana vız geliyor-

du. Kadının talihi vardı.Zaten böyle oyunlarda bir şey bilmeyenlerin kazandığına sık sık rastlanırdı. Ama ben kendi sistemimi bırakmıyacaktım. Gişeye gidip cebimde ne var ne yoksa Şimşeğe yatıracaktım.Birdenbire Marn Savaşını ve Mareşal Foch'u hatırladım.Adam ne demişti.'Sağ kanadımız geri çekildi. Sol kanadımız tamamiyle kayboldu. Ortadaki kuvvetimize tazyik ediyorlar.Fakat vaziyet fevkalâdedir. Hemen saldıracağım!' İşte ben de aynı şeyi yapacaktım.

Evet, hücuma geçecektim.Kaybetmeme imkân yoktu.Nasıl olsa cebimde pek para kalmamıştı. Vaziyet fevkalâdeydi. Ben de Maraşal Foch gibi deliydim. Fakat çok heyecanlanmıştım. Her şeyi bir tarafa bırakarak saldıracaktım!"

Doody'nin sesiyle kendime geldim.Genç kadın telâşla. "Shell," diyordu. "Neyin var, Shell?"

-"Ne...Ne.... Bir şeyim yok!"

-"İyi ama neden birdenbire 'Hücum' diye bağırdın.Çok tuhafıma gitti bu."

Kendimi topladım. "Öyle mi yavrum? Her halde buna çok şaşmışsındır. Fakat at yarışlarında böyle şeyler olur. Hem mühim bir şey de söylememişim. Bu kadar endişelenecek bir şey yok."

-"Fakat Shell. Sen dişlerini gıcırdatıyordun.Acaip bir ses çıkartıyordun."

-"Acaip mi?"

-"Evet. Sanki canın yanıyormuş gibi sesler çıkartıyordun.Hakikaten canın yanıyor mu?"

-"Hem de çok yanıyor," diye cevap verdim. "Şey yani 'Düşünüyorum' demek istedim."

-"Düşünmek seni yakıyor mu?"

-"Saçmalama." Gururlu bir tavır takınarak doğruldum. O anda yaramın üstüne oturmaz mıyım? Acı acı inledim. Fakat Doody'nin sual sormasına vakit bırakmadan atıldım. "Ben bu tarafımın üstüne oturduğum zaman daima inlerim."

-"Neden?"

-"Çünkü dün gece o tarafıma bir kurşun sıktılar."

-"Kurşun mu? Nasıl kurşun?"

-"Bildiğimiz kurşun işte. Kurşun kalem değil."

Birdenbire durgunlaştı. "Bilmiyordum, Shell. Neden söylemedin? Kim vurdu seni?"

Kaşlarımı çattım. "Scalzo'nun iki adamı bir tanıdığımı tartaklıyorlardı. Ben içeriye girince memnuniyetsizliklerini belli etmek için üstüme ateş etmeğe kalkıştılar."

-"Hemen oracıkta mı?"

-"Evet oracıkta."

-"Yani seni orandan mı vurdular?"

-"Evet."

-"Nasıl oldu bu? Yoksa onlardan kaçıyor muydun?"

Suratımı astım. "Kaçmıyordum.Bilakis bir canavar gibi üstlerine atıldım. Fakat sonra...." Sustum.Kurşun yarası hakkında uzun uzun izahat veremezdim ya.

-"Peki nasıl oldu da orandan vuruldun?"

-"Bu kadar sual sorma. Kendimi mahsus vurdutmadım ya! Oldu işte..Şimdi bunu bırak. Doody hakikaten Gümüş Ok'u mu seçtin."

Cevap verecek yerde sual sordu. "Seni vuranlar Scalzo'nun adamları mıydı ? Bundan emin misin?"

-"Her halde benim adamlarım değildi."

-"Shell...Korkarım ben mühim bir hata yaptım." Birdenbire sesi değişmişti.

Ama ben durumun farkında değildim. "İlk altı yarışta hata yapmadın. Hem ne demek istiyorsun? Yoksa sen de Şimşeğe mi para yatıracaksın?"

Birdenbire sustum. Zira Matthew Wynd-

ham'ı görmüştüm. Adam Scalzo'nun locasının yanından geçerek durdu. Sonra üstünde 'Williams' yazılı locaya daldı. Bu arada bir kere bile Scalzo'ya bakmamıştı. Zaten Scalzo da onunla meşgûl değildi.Wyndham, programı açarak tetkike başladı.

Demek yanılmamıştım.Demek Doody, bana yalan söylememişti. İşte Scalzo ve Wyndham yan yana oturuyorlardı.Aralarında alçak bir bölme vardı ama bu bir şey ifade etmiyordu. Biraz sonra da göz göze geleceklerdi tabii.O vakit neler olacağını bilmiyordum.İşin esasını anlamıştım.Geriye sadece teferruat kalmıştı.Onları da nasıl olsa anlıyacaktım. Birdenbire heyecanlandığımı hissettim. Kalbim hızlı hızlı çarpıyordu.

Daha ne yapacağıma karar vermemiştim. Acaba hemen yerimden kalkıp ikisini bir arada mı yakalasaydım? Yoksa yarışların bitmesini bekleyip teker teker canlarına mı okusaydım? Wyndham'ın korkak bir tip olduğunu sezmiştim. Biraz sertleşince onun dilini çözeceğimi biliyordum.Evet, ilk fırsatta onu konuşturmalıydım.

Ne yapacağımı düşünürken Doody, hafifçe koluma dokundu. Son derece ciddi bir tavırla, "Shell," dedi. "Mr. Wyndham'la neden bu kadar ilgilendiğini lütfen bana anlat. Sana bunu bir kaç defa sordum.Her seferinde de bahsi değiştirdin. Bunu bilmem lâzım."

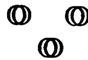
Ben de dönüp yüzüne baktım. "Sana bunu anlatmamamın sebebi vardı yavrum.Sözlerimi patronuna tekrarlıyacağından korktum. Fakat artık hiç bir şeyin önemi kalmadı. Patronun ileride locasında oturuyor.Scalzo da bitişiğindeki locada. Biraz sonra her şeyi ona kendim anlatacağım."

Genç kadın Scalzo'nun locasına bakarak düşünceli düşenceli dudağını ısırdı. "Ben onu görmemiştim. Wyndham ne zaman geldi?"

-"Bir iki dakika evvel, yavrum. Madem

bu kadar merak ettin sana hakikati anlatayım. Bana kalırsa Universal Electronics'in parasını Tangier değil Matthew Wyndham çalmış. Bu işi nasıl yaptığını bilmiyorum.Ama bunun önemi de yok.Wyndham, Scalzo'yu tanımadığını iddia etti. Scalzo da onu tanımamazlıktan geldi.Fakat şimdi ikisi de yan yana oturuyorlar. Kimbilir kaç defa böyle yarışlarda buluştular.Kimse de onların iş konuştuklarını fark etmedi tabii. Scalzo, Wyndhamla konuşup Doktor Quick'in iç yüzünü anlatmamı istemiyor.İstemediği başka şeyler de var tabii. Onun için Wyndham'ı yarışlara çağırmış olmalı. Şu ara her halde beni temizleteceğini ve Wyndham'ın kendisine yardım etmesini söylüyor. Veya bu iş ört bas olana kadar Wyndham'ın uzaklaşmasını istiyor. John Key'in öldürülmesinden sonra benim işe karışmam serserilerin canını sıktı. Wyndham UE'nin müdürü. Scalzo ise son derece numussuz bir serseri. Kendisi son defa bir yarışta hile yaptırdığı için tevkif edilmişti. Fakat o işleri büyütmüş artık. Bu sefer el atmak istediği yer Universal Electronics şirketi. Hem ben bunu ispat edebilecek vaziyetteyim."

Genç kadının gözleri büyümüştü. Hafif bir sesle, "Shell," diye mırıldandı. "Julie Tangier'im ben."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu sözleri duyunca sersemledim. Şaşkınlığımdan az kalsın yerimden düşecektim. Aslında bu kadar hayret etmemem lâzımdı. Ama ben boş bulunmuştum. Bir an düşününce büyük bir budalalık yaptığımı anladım. Hadiseleri birer birer inceleyerek bunu anlıyabilirdim. Fakat nedense ben bunu yapacak yerde Doody'nin Scalzo'yla ahbap olabileceğini düşünmüştüm.

İçimi çektim. "Bunu anlamam lâzımdı, yavrum."

Genç kadın elini dizime dayayarak bana doğru eğildi. "Bunu sana söylemek istememiştim. Zira kim olduğunu bilmiyordum. Benden ne istediğini de anlıyamamıştım. Hem hatırlıyacak olursan biz daha dün öğleden sonra tanıştık."

-"Hatırlamaz olur muyum hiç?" Gülümsedim. "Ben de senden şüpheleniyordum. Fakat Julie Tangier olduğunu düşünmedim."

Doody veya asıl adıyla Julie hafifçe gülümsedi. "Yalnız Doktor Noble'in hattâ Mr. Wyndham'ın benden şüphe etmeğe başladıklarını sanıyorum. Onlar kim olduğumu sezdiler galiba. Seninle tanışmamızdan iki gün evvel Mr. Key'le tanışıp kim olduğumu açıkladım. Bütün bildiklerimi de kendisine anlattım. Ertesi günü de onu öldürdüler. Belki de adam ölmeden evvel benim kim olduğumu söylemiştir. Veya kendisine anlattıklarımın bir kısmını itiraf etmiştir. Bu hadiseden bir gün sonra da sen büroma geldin. Belki de yalan söylüyordun.

Belki de ağzımı araman için onlar yollamışlardı seni.Onların adamı olduğunu sandım."

-"Yani bu gangsterlerin hesabına çalışabileceğimi mi zannediyordun?" Yüzümü buruşturdum."Buna imkân var mı?"

Tatlı tatlı tebessüm etti. "Seni görünce gangster olabileceğini düşündüm. Biliyor musun sen tıpkı gangstere benziyorsun."

-"Mükemmel," diye homurdandım. "Çok memnun oldum. Zaten hayatta bütün emelim buydu."

Özür dileyecek yerde israr etti. "Hoş bir gangstere benziyorsun.Öyle korkak veya yaşlanmış haydutlarla alâkan yok.Nasıl anlatayım.Sanki birini taş bir baltayla temizlemişsin gibi bir hal var sende." Birdenbire ciddileşti."Şakayı bırakalım, Shell. Düşünecek olursan son derece ciddi tavırlı, kibar halli gangsterler de var. Mr. Keyin öldürülmesinden sonra sana güvenip güvenmiyeceğimi anlaman lâzımdı.Onun için tereddüt ettim. Ama biraz evvel yaralandığını duyunca kararımı verdim."

Uzun uzun onu süzdüm. Birdenbire o kadar değişmişti ki...Karşımdaki kadının Doody'le hiç ilgisi yoktu.Hem eskisinden daha güzel gözüktü o bana, "Merhaba, Julie." dedim. "Merhaba Julie Tangier."

Yine gülümsedi. "Doody benim çocukluk adımdı. Evde herkes bana 'Doody' diye hitap ederdi. Fakat Nell Duden'i ben icat ettim."

-"Ben Doody'i tercih edeceğim galiba. O kuş beyinli güzel sarışına alışmaya başlamıştım." İçimi çektim. "Sözlerinin beni epeyi sarstığını itiraf etmeliyim. Bir şey soracağım sana. Duyduğuma göre Tangier'in kızı çok kültürlüymüş. Hakikaten yedi lisan biliyor musun? Ata binmesini, golf ve diğer oyunları biliyor musun? Baban gibi fizik-

le meşgul müsün? Sen de atomları parçalıyor musun?"

Hafif bir kahkaha attı."Yedi lisan bildiğim doğru Shell.Fakat atomla alâkam yok.Öyle bombalarla filân ilgilenmiyorum ben."

-"Yavrum " diye cevap verdim. "Sen bir bombadan daha tehlikelisin. Onun için zaten böyle şeylerle uğraşman lüzûmsuz." Bir taraftan da onu seyrediyordum.Nasıl olup da karşımdaki kadın bir anda bu kadar değişebilmişti.Evet, yine eskisi gibi güzeldi o.Fakat sesindeki tizlik kaybolmuştu. Bilâkis kadife gibi yumuşaktı sesi. Sonra konuşmasından görgülü ve kültürlü bir insan olduğu da belliydi.Artık Doody gibi kelimeleri ağzını yayarak telaffuz etmiyordu.

-"Buraya bak, Doody, bana durumu izah etmelisin.Yani Key'e anlattıklarını öğrenmem lâzım. Bu arada sana bilmediğin bazı şeyleri de izah edebilirim.Artık el ele verip çalışmalıyız."

-"Haklısın Shell."

Yedinci yarış başlamak üzereydi. Atları dolaştırıyorlardı. Yüz metre kadar solumuzda kalan yere de ahali toplanmıştı.

Doody, "Babamın zimmetine para geçirdiğini iddia ettikleri zaman ben Paris'teydim," diye anlatmağa başladı. "O arada hadiseyi duymadım. Zira kimse çıkıp bana meseleyi anlatmadı. Bu durumu anlıyabilmen için babamı tanıman lâzım.Annem ben küçükken ölmüş. Beni babam büyüttü. Kendisi son derece düşkündür bana. Bu hadise patlak verince bana mektup yazmadı. Beni üzmek istememiş olduğunu daha sonra anladım tabii. Ben, durumu öğrenene kadar da dava bitmişti. Ben geçen ay Amerika'ya döndüm. Babamın hüküm giydiği gün mahkeme salonundaydım." Dudağını ısırarak sustu.Yüzü allak bullak olmuştu. "Bunun ne feci bir şey olduğunu bilemezsin.Fakat

zavallı babacağım şikayet etmedi. Sadece bana masum olduğunu söyledi."

-"Vaziyet de onun masum olduğunu gösteriyor zaten."

Başını salladı. "Babamın suçsuz olduğunu biliyorum. Fakat kimse ona inanmadı. Ne polis, ne de jüri... Yapılacak bir şey yoktu. Fakat ben babama güveniyorum. Bir çaresini bulup onun suçsuz olduğunu ispata karar verdim. Evet, ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktım."

Dayanamıyarak, "Marne Savaşına giden Foch gibi değil mi?" diye mırıldandım. Aslında ne demek istediğimi kendim de anlamamıştım.

Kaşlarını kaldırarak beni süzdü. "Yalnız Foch'un savaşı kazandığını unutmıyalım."

Hayretle, "Sahi mi?" diye sordum. "Hay Allah! Bundan haberim bile yoktu."

Genç kadın gülümsedi."Evet, kazanmış.Ben de bu mücadeleden galip çıkacağım.Daha doğrusu beraberce bu işi halledeceğiz. Öyle değil mi, Shell? Ne yapıp yapıp babamı kurtarmalıyız."

Ben de sırıttım. "Tabii. Devam et yavrum."

-"Miss Brandt...Yani Alice babamla çok samimiydi.O babamın suçsuz olduğuna kaniydi.Fakat bu arada Mr. Wyndham'dan da şüphelenmiyordu.Nedense Mr. Wyndham'ın böyle bir şey yapacağına inanmıyordu. Alice'i kandırıp işinden çıkmasını temin ettim. Mr. Wyndham'la hiç karşılaşmamıştım. Onun için adamın beni tanıması bahis mevzuu değildi. Alice'e doğudaki ailesini ziyaret edebilmesi için para verdim. Şu ara Alice hakikaten New York'da annesiyle babasını görmeğe gitti."

-"O halde listemden MissBrandt'ı çıkarayım."

Genç kadın. "Mr. Wyndham'ın beni nasıl karşılayacağını bilmiyordum," diye devam etti. "Adam beni işe almak istemiyebilirdi. Kendisini

nasıl ikna edeceğimi düşünüyordum. Hele Nell Duden olduktan sonra adamı kandırmak bir hayli zorlaşmıştı."

-"Haklısın. Doody gibi bir sekreteri olan adam her halde bir ay sonra çıldırıp tımarhaneye girer."

Dik dik yüzüme baktı."İltifatına teşekkür ederim. Ben bu kadar korkunç bir mahlûkmuyum."

-"Hayır," diye atıldım. "Ne münasebet. Yalnız Doody gibi konuşan bir kadına tahammül etmek çok zor."

Gülümsedi. "Neyse bunu bırakalım. Bu iş tahminimden daha kolay oldu. Mr. Wyndham'la beş dakika kadar konuştum ancak.Adam hemen beni işe aldı. Bu arada Alice bana Mr. Wyndham hakkında epeyi malûmat vermişti. Adamın sarışınlardan hoşlandığını filân öğrenmiştim.Zaten bu yüzden saçlarımın rengini değiştirdim. " Manâlı manâlı güldü."Adamla konuşmaya gittiğim gün bir hayli açık yakalı bir elbise giymiş olduğumu da söylemeliyim."

İçimi çektim. "Zavallı adam.Onu beş dakikada kandırdın ha. Hoş Doktor Noble'de bana da aynı şeyi yaptın ya. Yalnız aramızda bir çok fark var. Noble'le benim İngiliz uşaklarına benzeyen ukâla ve kendisini beğenmiş karılarımız yok."

Başını iki yana salladı. "Çok kötüsün sen. Hem artık sözümü kesmesen iyi olur.İşe girer girmez otelimden ayrılıp Lanai Apartmanına taşındım.Elbiselerimin hepsini Paris'den getirmiştim. Makyaj takımımı da öyle. Onun için otelden bir şey almadım. Doody'nin Julie Tangier'e ait bir şey giymemesi lâzımdı. Zaten Doody, vücûdunun hatlarını iyice ortaya koyan elbiselere düşkündü. Kendime fazla süslü ve göze batacak cinsten elbiseler aldım. Böylece Nell Duden rolüne başladım."

-"Ben Nell Duden'in ortaya çıktığı gün

Julie Tangier'le Alice Brandt'ın ortadan kaybolduğunu anlamıştım. Fakat senin Julie olabileceğini nedense düşünemedim. Fakat çok iyi rol yaptığını da itiraf etmeliyim. Boş kafalı bir sarışının Tangier'in kızı olacağı aklıma gelmedi. Doody'nin işe başladığı gün Julie Tangier'in Watson Parker otelinden kaybolması garipti."

Hayretle gözleri açıldı. "Biliyor musun, Shell. Ben bunu akıl edemedim. Şimdi sen söylüyorsun. Senin gibi başkaları da aynı şeyi fark etmiş olabilir."

-"Biraz içim rahat etti. Demek senin gibi akıllı bir kadın da hata yapabiliyormuş. Peki Wyndham hakkında neler öğrendin? Elinde kâfi delil olsaydı hemen polise koşardın. Demek fazla bir şey bulamadın."

-"Haklısın, Shell. Fazla bir şey anlıyamadım. Yalnız Doktor Noble'in Wyndham'a kafa tuttuğunu duydum. Wyndham nedense ondan korkuyor."

-"Neden?"

-"Bilmiyorum. Yalnız Doktor Noble, Ardis Ames'den bahsederek Wyndham'ı tehdit etti."

Birdenbire heyecanlandım. "Peki Ardis Ames hakkında ne biliyorsun sen?"

-"Sadece o kadının ölmüş olduğunu duydum."

Ağzım açık kaldı. "Ölmüş mü?" Birdenbire bu ismi söyleyince dizleri bükülen Wyndham'ı hatırladım. Durumu sezer gibi olmuştum. "Anlaşıldı. Bunun ne manâya geldiğini biliyorum. Peki sen bunu nasıl öğrendin?"

-"Mr. Wayndham'ın yanında çalışmaya başladığım gün geç vakite kadar büroda kaldım. Adam ayrılır ayrılmaz da düfonu açıp buna bir tel taktım. Böylece onun odasındaki cihaz düğme kapansa bile açık kalacaktı. Ben ne zaman kendi masamdaki cihazın düğmesini çevirsem onun oda-

sındaki konuşmaları dinleyebilecektim."

-"Tel mi taktın?"

-"Evet. Bu çok basit. Böylece düğmeyi açıp kapamasının bir işe yaramamasını temin ettim. Hem babamın bir dahi olduğunu unutma, Shell. Babam büyüttü beni. Bana çocuk şiirleri okutacak yerde böyle faydalı şeyler öğretti."

Güldüm. "Rica ederim, bu bahsi kapat. Ben senin son derece masum ve çekingen bir kadın olduğunu sanıyordum. Beni korkutuyorsun."

-"Sahi mi? Buna çok üzüldüm işte."

-"Bu hesaba göre seninle pek anlaşamıyacağız kızım. Ben fazla kafalı kadınlara tahammül edemem. Daha doğrusu kafalı kadınlar benden sıkılırlar sanırım."

Kaşlarını çatarak, "Ne münasebet " dedi. "Gayet iyi anlaşacağımızdan eminim ben." Bu sözleri öyle kat'i bir tavırla söylemişti ki ben de inandım. Hem bir hayli de memnun kaldım.

-"Nerede kalmıştık, Doody...Ha, bana Ardis Ames'i anlatıyordun. O kadının öldüğünü nereden biliyorsun?"

-"Doktor Noble Pazartesi günü büroya geldiği zaman Wyndham'la konuştu. Ben de dinledim tabii. 'Kendine gel Matt,' dediğini duydum. 'Ardis'i benden başka bir kişinin daha bildiğinin farkındasın.Hem o şahıs kadının Fairlawn'da bir mezara gömülmüş olduğunun da farkında' Doktor Noble, kadından 'Ardis' diye bahsetti. Soyadını kullanmadı.Ama ben onun aynı kadın olduğundan eminim."

-"Doğru. Peki sen Doktor Noble'in iç yüzünü biliyor musun? Onun doktor olmadığının farkında değil misin?"

Menekşe rengi gözleri hayretle açıldı. "Hayır."

-"Neyse senin bilmediğin bir şey de varmış.Aslında o dolandırıcının biri.Adı da Daniel

Quick...Sabıkalılar arasındaki ismi 'Şık Dan' mış. Hem kendisinin birinci sınıf olduğunu da söylediler."

Doody," Hayret " diye mırıldandı. "Bunu anlıyamadım. Fakat nedense kendisinden tiksindimdi...."

-"Öyle mi? Fakat dün gece hiç de öyle düşünmüyordun.Elbiseni çıkarıp pistte dans ederken, o serseriyi apartmanına sokarken hiç de tiksinmedin ondan."

-"Demek bizi takip ettin! Shell, sen son derece...."

Sözünü kestim. "Sizi takip etmedim. Şık Dan'ın peşindeydim ben.Onun sabıkalı olduğunu biliyordum. Hem vazifem...."

Beni dinlemedi bile."Demek beni kıskanıyorsun" diye atıldı.

Lâkayıt bir tavır takınmaya çalıştım. "Saçma!" Fakat nedense sesim bir hayli boğuk çıkmıştı.

-"Bu kadar sinirlendiğine göre başka bir şey düşünmeme imkân yok.Mamafih yanımda fazla kalmadı o. Yarım saat sonra apartmandan ayrıldı."

-"Biliyorum."

Alaylı alaylı beni süzdü. "Fakat bilmediğin bir şey var.Adam beni isteyerek bırakmadı.Fena halde hiddetlenerek kapıyı çarpıp gitti. Zira bana randevu verdiği zaman hemen Güney Denizi gece kulübünden bahsetmişti.Cuma gecesi amatörlerin dans ettiklerini ve Mr. Scalzo'yu iyi tanıdığını söylemişti.Scalzo'nun kendisini kırmıyacağını ve istediğim takdirde bir tecrübe filmi çevirtebileceğini de ilâve etmişti."

Kaşlarımı çatarak, "Ben bu tip filmleri bilirim," diye homurdandım."Her halde namussuz, 'Senin gibi güzel bir bebeğin meşhur olması lâ-

zım,' diye lâfa başladı."

-"İyi bildin. O da böyle başladı zaten. Bu arada da kendisine güler yüz gösterip tekliflerini kabul ettiğim takdirde beni şöhrete kavuşturacağını söylediydi. İstediklerini yaptığım takdirde benimle daha samimi konuşacağını vaad etmişti. Onun için Güney Denizine gitmeğe razı oldum zaten. Ağzından lâf alacağımı ümid etmiştim. Fakat daha sonra bana kızdı. Zira apartmana dönünce kendisine fazla sual sormuşum. Hem istediği gibi hareket etmemişim."

-"Akıllılık etmişsin. Çok akıllılık etmişsin."

Gülmeğe başladı. "Bana ne dedi biliyor musun? Kulüpteki dansımla onu heyecanlandırmışım. Bir ihtiras kasırgasına kapılmış. Hem daha sonra da ona ümit vermişim. Son dakikada da kalleşliğe kalkmışım. İşte böyle konuşuyordu o."

-"Bundan emindim zaten."

-"İşte hepsi bu kadar. Adam fazla ısrar etmeseydi her şey yolunda gidecekti. Yalnız ondan bir şey öğrendim. Kendisiyle gezmeğe gittiğimi öğrendiği takdirde Mr. Wyndham'ın beni kovacağını imâ ettim. Bunun üzerine 'Hiç üzülme,' dedi. 'Matt, benden çok korkar. Ne dersem onu yapar. Büroda çırıl çıplak soyunup dans etsen bile sesini çıkarmaz o' Bunun üzerine Wyndham'ın neden ondan çekindiğini anlamaya çalıştım. Fakat Doktor, yani Şık Dan hiddetlendi. Zira gece kulübünde yaptığım gibi kendisinin önünde öyle dans etmemi istedi. Ben de buna yanaşmadım tabii. Ne kadar kızdığını tarif edemem."

-"Sana çok kızdığı için karısının yanına döndü demek."

-"Evli mi o?"

-"Öyle sanıyorum. Evli değilse bile öyle hareket ediyor."

Atlar sıraya dizilmişlerdi artık. Yarışın başlamasına pek az kalmıştı. Tam beşte yarış başlıyacaktı.

Doody, "Onun ağzından daha fazla lâf alamadığıma üzülüyorum, Shell." dedi. "Mr. Wyndham'la nasıl konuştuğunu duysaydın şaşardın. Adama bir küfür etmediği kaldı. Ben o zaman Doktor Noble'in Wyndham'a şantaj yaptığına kanaat getirdim. O vakit Mr. Wyndham'ın ona para bulabilmek için hırsızlık yapmış olabileceğini düşündüm. Adam şantajcıya para yetiştirebilmek için Universal Electronics Şirketinde yolsuzluk yapmış olabilirdi. Yani parayı babam değil o zimmetine geçirmiş olabilirdi. Mr. Wyndham'ın karısıyla müşterek bir hesabı varmış bankada. Yani Wyndham, bankadan büyük miktarda para çekmeğe kalkınca karısından bunu gizliyemiyecekmiş. Hem o kadın çok cimriymiş ve parasını santimi santimine hesaplarmış. Mr. Wyndham, bir gün bana karısından dert yandı. Kadının kendisini hiç anlamadığını ve kendisine para harcatmadığını söyledi. Böylece benim merhametimi tahrike çalıştı sanırım."

-"Bu sözlere inandım, Doody. Zira ben Mrs. Wyndham'ı gördüm.Adam az şikayet etmiş..O kadın hakkında söylenilecek o kadar şey var ki.Doody, sen dufondan ve güzelliğinden istifade etmesini bilmişsin."

-"Ha, bir şey daha var.Geçen Cumartesi bir adam Mr. Wyndham'a telefon etti. Ben yine dinliyordum.Adam ismini filân vermeğe lüzûm görmeden beşinci koşunun çok heyecanlı geçeceğini söyliyerek telefonu kapattı.O vakit Mr. Wyndam'ın at yarışlarında oynadığına kanaat getirdim.Bürodan ayrılınca onun peşine takıldım. Daha doğrusu takılmaya çalıştım.İnglewood'a gelince onu kaybettim.Fakat Hollywood Parka git-

tiğinden emindim."

-"Demek buraya yalnız geldin. İddia ettiğin gibi yanında bir ahbabın yoktu."

-"Yalnızdım. İçeriye girince etrafıma bakınmaya başladım. Bir saat kadar onu aradım. Nihayet şu öndeki locada oturduğunu gördüm. Fakat o zaman yandaki locada Scalzo ve o adamlar yoktu."

-"Her halde Scalzo, beşinci yarışa yetişmiştir. Peki bütün bunları John Key'e anlattın mı? Wyndham'ın nerede oturduğunu da söyledin mi ona?"

-"Evet. Locanın üstündeki isim dikkatimi çekmişti. Fakat telefonda sana bunu anlatmadım, Shell. Zira buraya gelip ne yaptığını gözlerimle görmek istiyordum."

-"Anlaşıldı. Doody, senden şüphelendiklerinden bahsettin. Buna nereden kani oldun."

-"Geçen Pazartesi ben Wyndham'ın odasını dinlerken Doktor Noble....yani Şık Dan kapıdan çıktı. Ben hemen düfonu kapatıp sana yaptığım gibi onun da dikkatini çekecek bir şeyler söyledim. Ama bu arada düfondan Mr. Wyndham'ın sesi aksediyordu. Bilmem o adam bu durumu anladı mı?"

-"Yavrum, eğer senin numarana rağmen düfonu fark etmişse benden çok daha sağlam iradeli olmalı o. Dün senin odana girdiğim zaman bir telefon zili ve bir erkek sesi duydum. Fakat o arada dikkatimi bir yere topladığım için meseleyi unutuverdim." Sırıttım. "Galiba korse giymediğinden bahsediyordun."

Doody de gülümsedi. "Bir bu var. Bir de dün gece adama çok sual sordum. Sakinleştikten sonra düşünmeğe başladıysa benden şüphelenmiş olabilir."

-"Bunu yapmıştır, her halde. Aptal değil o. Bilâkis son derece zekiymiş. Zaten dolandırı-

cıların zeki olmaları gerekir. Aksi takdirde iş yapamazlar."

-"O halde ben de kuş beyinli sarışın numarasına devam ederim." Birdenbire yüzündeki ifade değişti ve sesi de yine tiz çıktı. "Sevgili Shell, başı dertte bir kadının yardımına koşmak istiyorsan işte karşındayım."

Suratına baka kaldım. Bu kadın fevkalâde rol yapıyordu doğrusu. Gözlerini süzerek tebessüm ediyordu. Fakat deminki zeki kadın gitmiş yerine bu budala mahlûk gelmişti. Eskisi kadar güzeldi ama korkunç derecede değişmişti.

Ona bakarken eski konuşmalarımız aklıma geldi. Doody'nin birden susup göz süzmesini birdenbire hiddetlenivermesini hatırladım. Genç kadın bunları hep vakit kazanmak için yapmıştı. Demek boş gözlerle bakarken süratle kafasını çalıştırmıştı o.

Dayanamıyarak, "Sen korkunç bir kadınsın," dedim.

-"Öyle mi?" Yine kırıtmağa başlamıştı. "Benimle böyle konuşman doğru mu? Çok kalpsiz bir erkeksin sen."

-"Doody," dedim. "Sen beni mahvedeceksin. Fevkalâdesin. Hem seni çok seviyorum. Daha doğrusu ikinizi de seviyorum. Fakat yine kafamı karıştırmaya başladın. İkinci halini tercih ederim.

Oralı bile olmadı. "Hiç sevilmemektense sevip terk etmek daha doğrudur."

Bu saçmalıkları dinlememek için başımı çevirip aşağıya bakacak oldum. Aynı anda yarış spikerinin de sesi yükseldi. "Bayrak kalktı. İşte gidiyorlar...."

Ahali heyecanla bağırmaya başladı.

-"Şimşek en başta... Onu..."

Heyecanlanmıştım. Atlara bakayım derken gözüme bir surat ilişti. Birdenbire bütün kanımın

kafama çıktığını hissettim. Kalın siyah kaşlı, sivri burunlu, ince dudaklı serseri Axel Scalzo'nun locasının yanında durmuş ahbaplarıyla konuşuyordu. Beni vurup kafama bir darbe indiren serseriyi görünce hırstan kuduracak hale geldim. Bu sefer onu elimden kaçırmamak için ne lâzım gelirse yapacaktım.

◎ ◎

◎

Ayağa kalktım.

Doody, saçma sapan konuşmaktan vazgeçerek hemen ciddileşti. "Ne var, Shell?"

-"Beni vuran namussuzu gördüm. Biraz sonra bu işe kalkıştığına pişman edeceğim onu."

Genç kadın, bana mani olmaya çalıştı. Kolumu tutarak, "Biraz sabırlı ol, Shell." diye fısıldadı..

-"Hayır, artık beklememe imkân yok. Bir an evvel bu serserinin icabına bakmalıyım. "Genç kadının elini iterek yürüdüm.

O sırada serseri de dönüp beni gördü. Daha doğrusu beni tekrar gördü. Zira daha evvel beni farketmiş olduğu belliydi. Serseri, dönüp eliyle beni işaret etti. Hale, Deke ve Sacalzo da onun işaret ettiği tarafa bakmaktaydılar. Namussuz, benim civarda olduğumu söylemek için girmişti locaya.

Gürültü de artmıştı. Ahali heyecanlı heyecanlı bağırıyordu.

Spiker de devam etmekteydi. ".....Döndüler. Şimşek önde gidiyor.. Duman bir baş farkla onu takip ediyor. Gümüş ok...."

Herkesi itiştirerek basamakları indim ve locaların arkasındaki geçitte durdum. Scalzo, adamı kendisine çekip bir şeyler söyledi. Yüzünde yara izi olan serseri hemen dönüp geçitte koşmağa başladı. Benden kaçtığını anlamıştım.

Peşine takıldım. Artık namussuzu yakalamaktan başka bir şey düşünmüyordum. Onun için Scalzo'nun locasının arkasından geçerken de bir yere bakmağa lüzûm görmedim. Budalalık etmişim. Ben kaçan adamı düşünürken birdenbire yere kapaklandım. Biri bana çelme takmıştı. Birdenbire beton yüzüme yaklaştı. Allahtan ellerimi uzatarak yüzümü yere çarpmadım. Yere düşünce de yuvarlanarak başımı yandaki çelik parmaklıklardan birine vurdum. Beynim sarsıldı. Kafam zonkluyordu. Bağıranların sesini duymaz oldum. Sonra yine sesler aksetti. Nihayet kulaklarım açıldı.

Bayılmamış sadece sersemlemiştim. Güç belâ ayağa kalkarak döndüm. Hale locaya dayanmış duruyordu. Bir ayağı da halâ ilerideydi. Demek bana bu ayağıyla çelme takmıştı. Deke de sağ tarafımdaydı. Serseri ceketini çıkarıp katlamıştı. Sağ eli ceketin altında kalmıştı. Bana yaklaşıp ceketini biraz kaldırdı. Sırtıma dayanan şeyin bir tabanca namlusu olduğunu anladım tabii.Serseri beni Scalzo'nun locasına doğru itti. Ben halâ sersemdim. Daha kendimi toparlıyamamıştım. Yerden kalkalı bir dakika bile olmamıştı. Kulaklarım uğulduyordu. Birdenbire Scalzo'nun karşısında durduğumu fark ettim. Scalzo dönmüş bana bakıyordu.

-"....Şimşek, önde, Duman onu takip ediyor...Gümüş ok."

Koşan atları hayal meyal seçebiliyordum. Artık iyice kendime gelmiştim. Scalzo, bana bakarak, "Onu buradan uzaklaştırın," diye homurdandı. Sonra Hale'e dönerek hafifçe başını salladı. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Scalzo, adamına beni temizlemesini emretmişti.Fakat bu sefer onun dediği olmıyacaktı. Olamazdı!

Deke tabancasını itti. Artık namlu canımı yakmağa başlamıştı. Fakat ben yerimden bile kımıldamadım. Bütün kuvvetimi bacaklarıma vererek

bekledim.

Scalzo, inadıma sinirlenmişti. Dönüp yine bana baktı. Serseri gri bir ceket ve yakası açık bir gömlek giymişti. Göğsündeki tüyler gözüküyordu.

-"Faydası yok, Scalzo," dedim. "Ya beni burada temizletirsin, o vakit bu iş üstüne kalır, ya da yakamı bırakırsın. Kuzu kuzu gidip geberecek değilim."

Bitişik locada oturan Matthew Wyndham ayağa kalkmıştı.Adamın yüzü korkudan allak bullak olmuştu. Ne yapacağını bilmezmiş gibi etrafına bakınıyordu.

Devam ettim. "Buraya bak, Scalzo. Aynı numarayı ikinci defa yapmana imkân yok.Key'i kandırdığını biliyorum. Key kendisini öldürmiyeceğinizi sanarak itaat etmiş her halde.Fakat ben böyle oyunlara gelmem.İstiyorsan kiralık katiline söyle tetiği çeksin."

Wyndham, içini çekerek iskemleye çöktü. Galiba bacakları bükülmüştü yine.

Scalzo, bir an düşündü. Sonra, "Nasıl olsa öleceksin," diye homurdandı. "Bir şey değiştirmez bu," Gürültüden onun sözlerini güç belâ duyabiliyordum. "Seni burada da temizletebilirim. Bir kaybım da olmaz. Adamlarım hemen ortadan kaybolurlar. Benim üstümde de silah yok. Zaten kimse benden şüphelenmiyecektir."

Etrafıma bakındım. Kimse durumun farkında değildi. Bütün gözler sahneye dikilmişti. Heyecanla ayağa fırlamış olanca sesiyle haykırıyorlardı.Onlar bir adamın düştüğünü ve sonra kalkıp localardan birindeki ahbabıyla konuştuğunu görmüş olacaklardı. Hoş belki bunu bile fark etmemişlerdi. Hem daha dikkatlerini çekecek kanlı bir hadise de cereyan etmemişti.

Atlar finişe yaklaşmışlardı.

Scalzo devam etti. "Kolay bir iş bu. Ben rahat rahat bunu halledebilirim." Başını çevirip Wyndham'a baktı."Matt, buradan uzaklaş.Haydi yürü!"

Wyndham, ağır ağır ayağa kalktı.Uykusunda gezinen bir adam gibi yanımızdan uzaklaştı.

O ana kadar pek endişelenmemiştim. Scalzo'nun beni herkesin içinde vurdurmağa kalkışması inanılmıyacak bir şeydi. Binlerce insanın içinde ve kendi locasının yanında beni nasıl öldürtürdü. Fakat serseri kararını vermişe benziyordu.....

-"Atlar finişe gidiyorlar....Başta...."

Gürültü son haddini bulmuştu. Şimdiye kadar bir çok defalar buraya gelmeme rağmen gürültünün bu kadar fazla olduğunu hissetmemiştim. Para verdiğim için ben de diğer seyirciler gibi ayağa kalkarak bağırmıştım.İlk defa vaziyeti anlıyordum. Bu gürültüde tabanca sesinin duyulmasına pek imkân yoktu.

Beni vuran serseriyi görünce kan beynime çıkmış vücûduma bir ateş basmıştı. Fakat şimdi titriyordum. Buz gibi bir el sırtımda geziniyordu. Birdenbire her şeyi daha belirli bir şekilde hissettiğimi de fark ettim.Artık bağıran insanların seslerini birbirinden ayırd edebiliyordum.Karşımda duran Scalzo'nun yüzünü de daha iyi görmekteydim. Serserinin gözlerinin akındaki incecik kırmızı damarları dudaklarındaki çizgileri ağzının köşesindeki çatlakları seçiyordum.

Wyndham da bir türlü uzaklaşmamıştı. Daha merdivenin birinci basamağındaydı. Atların nal seslerini de duyuyordum. Jokeylerin renk renk saten gömleklerini bile görebiliyordum.Hattâ en öndeki atın üstündeki jokeyin sırtındaki numarayı bile seçtim. 7 numaraydı bu. Ölümle karşı karşıyaydım fakat yine de kafam sür'atle çalışı-

yordu. Yedi numaranın Şimşek olduğunu biliyordum. Hem at bir boy ilerideydi. Yine spikerin sesi yükseldi. "Gümüş Ok birdenbire hızlanarak ikinci duruma geçti..."

Bir taraftan da ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Daha doğrusu ne yaptığımı düşünmekteydim. Farkına varmadan harekete geçmiştim ben. Galiba vücûdum kafamın bir şeye yaramıyacağını sezerek kendisini kurtarmak için harekete geçmişti.

Normal bir vaziyet olsaydı Deke tabancasını sırtıma dayayıp beklemezdi. Zira profesyonel katiller böyle bir durumun çok tehlikeli olabileceğini bilirlerdi. Bir adamı tehdit ederken silâhı onun sırtına dayamak daima tehlikelidir. Adam silâhın nerede olduğunu anladı mı ona göre bir şeyler yapıp kurtulmayı deneyebilir. Ama vaziyet normal değildi. Hale bana doğru gelirken birdenbire dönerek dirseğimle Deke'nin tabancayı tutan eline vurdum. Böylece kısa bir müddet için tabancadan kurtulmuş oldum. Bu arada sağ elimi de kaldırmıştım. Bütün gücümle namussuzun sağ bileğine bir darbe indirdim. Tabanca elinden fırladı. Ama henüz işim bitmemişti. Bu sefer sağ elimi kaldırarak Hale'e döndüm Onun nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Serseri ben Deke'yle uğraşırken durumun tehlikeli olacağını sezerek yaklaşmıştı.

Tam üstüme atılacağı sırada sağ yumruğumu sıkarak salladım. Yumruğum çenesine isabet etti. Namussuz kurşun yemiş gibi dönüp yere düştü.

Ama sevinmeğe fırsat bulamadım. Kafama bir darbe yiyerek yere çöktüm. Ayağa kalkmağa çalışırken Deke'nin yumruğu tekrar kafama indi. Bu yetişmiyormuş gibi bir eliyle gırtlağımı yakalayıp baş parmağıyla nefes boruma tazyike başladı.

Bir an gözlerim kararır gibi oldu. Fakat kendimi güç belâ toplayarak diğer elini yerde duran tabancaya uzattığını gördüm.

Bu arada ikimiz de kalabalığı düşünmedik sanırım. Daha doğrusu ben o ara ahalinin bizi seyrettiğini aklımdan bile geçirmedim. Deke halâ gırtlağımı sıkıyordu. Serseri baş parmağıyla boğazıma bir delik açmak niyetindeydi galiba. Bu arada silâhını da kafama doğru çevirmişti. Namluyla alnımın arasında ancak üç santim kalmıştı. Namlu meşum bir gözü andırıyordu. Bu arada ben de güç belâ 38'liğimi çıkarmıştım. Elimi namussuzun karnına doğru götürdüm.

Tetiği arka arkaya iki defa çektim.

Fazla ses çıkmadı. Fakat halâ beni bırakmamıştı o. Suratında önce şaşkınlığa benzer bir şey belirdi. Sonra yüz hatları gevşedi. Sanki gülümsiyecekmiş gibi dudakları büküldü. Tabanca halâ elindeydi. Uzun uzun içini çekti ve tabanca elinden düştü.

Deke'yi iterek doğruldum. Serseri boş bir çuval gibi yere serildi. Ayağa kalktığım zaman onun boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. Gözleri sâbitleşti. Ağzından kanlı bir köpük çenesine doğru süzüldü. Vücûdü ihtilaçlarla sarsıldı ve sonra hareketsiz kaldı. Gebermişti.

Bütün bunlar çok sür'atle olmuştu. Daha spiker Şimşek, Gümüş Ok ve onları tâkip eden iki atın isimlerini söylüyordu. Scalzo, Deke'nin cesedine baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi.

Tabancam halâ elimdeydi. İki adımda locaya yaklaşıp sol elimle yakasına yapıştım.

Telaşla, "Tetiği çekme, Scott," dedi. "Cinayet olur bu. Sakın tetiği çekme."

Birdenbire etrafımızdaki sesler kesildi. Yarış bitmişti galiba. Bağırıp çağıran meraklılar susmuşlardı. Yakınımızda bir kadın çığlık attı.

Başımı kaldırınca bir adım ileride ayağa kalkmış dehşetle haykıran ufak tefek kadını gördüm. Deke'nin cesedine bakıyordu o. Bir adam küfretti. Bu arada diğer sesler de yükseldi. Her kafadan bir ses çıkıyordu artık.

Yarış Spikeri, "Hakemler fotoğrafa baş vurmağa karar verdiler," diye bildirdi. "Hangi atın burun farkıyla yarışı kazandığı ancak o zaman anlaşılabilecek. Yarışın resmi neticesi belli olana kadar biletlerinizi muhafaza ediniz."

Tabancamı kılıfına soktum.

Scalzo'nun yüzü ter içinde kalmıştı. Boğuk bir sesle mırıldandı. "Bir cinayet olur bu. Zaten Deke'de bir cinayete kurban gitti. Görgü şahidi olduğum için bu hususta israr edeceğim. Sen Deke'yi öldürdün."

-"Bunu ispat edemiyeceğini sen de biliyorsun."

Arkamdan bir adam, "Elinde tabancası vardı!" diye bağırdı. "Ateş ettiğini gördüm. Katil o!"

Başımı çevirince parmağıyla beni işaret eden kırmızı suratlı adamı gördüm Adam hemen sustu. Fakat bütün gözler bana dönmüştü artık.

Scalzo, "Polislerle samimi olduğunu biliyorum " diye mırıldandı. "Fakat yine de seni tevkif edecekler. Hem seni mahkûm ettirmek için elimden geleni yapacağım. Benim nüfûzlu bir insan olduğumu biliyorsun. Hem nelere kâdir olduğumu da öğrenemedin."

Sol tarafta bir yere bakarak tebessüm etti. Neden gülümsediğini anlamamıştım. Fakat bu arada hiç de iyi bir vaziyette olmadığımı anlamıştım. Bir adam öldürmüştüm ve beni bir sürü insan görmüştü. Şahitlere güven olmaz. Onlar benim birini öldürdüğümü görmüşlerdi. Fakat Deke'nin gırtlağıma sarılarak tabancasını yüzüme çevirip ateş etmeğe kalktığını da görmüşler miydi

acaba?

Belki bunu farketmişlerdi. Fakat hiç olmazsa onbeş kişi çıkıp Deke'yi gözümü kırpmadan öldürdüğümü iddia edecekti. Belki ben kendimi kurtaracaktım. Fakat bu arada başıma türlü türlü belâlar gelebilirdi. Bu insanlar hakikati bilmedikleri için benim kasıtlı hareket ettiğimi iddiaya bile yeltenebilirlerdi.

Hale, ayaklarından birini kımıldattı. Sonra inlemeğe başladı. Scalzo, yerde yatan adamına baktıktan sonra beni süzdü. Yine gözü arkamda bir noktaya takıldı. Namussuz halâ tebessüm ediyordu. "Oyunu kaybettin. Sen bir katilsin. Seni kıskıvrak yakaladım, köpek."

Ağzını bozmamasını tenbih etmiştim ona. Bir kere değil tam iki defa söylemiştim bunu.

Budala, gülümserken yumruğumu sıkıp ağzına indirdim. Doğrusu bu darbeyi ben de beğenmiştim. Dudakları aralandı ve serseri locanın ön tarafına kadar gerileyip parmaklığa dayandı. Sonra aşağıya kaydı. Ayağa kalkıp kalkamıyacağını düşünmedim. Zira bu ara böyle şeylerle uğraşmaya vaktim yoktu.

Dönüp basamakları çıktım. Acelem vardı ama koşmadım. Bu arada epeyi tatsızlık olmuştu. Fakat pek vakit kaybetmemiştim. Bir de koşarak durumu bilmeyenlerin şüphesini uyandırmaya lüzûm yoktu.

Yarış biteli bir dakika olmuştu. Zaten yarış da topu topu bir dakika kırk iki saniye sürmüştü. Deke'yi vuralı da ancak bir dakika geçmişti. Fakat biraz sonra etraftakilerin harekete geçeceklerini biliyordum. O yanağı yaralı serseriyi göreli de ancak dört dakika olmuştu. O namussuz nereye kaçmıştı acaba?

Scalzo, serseriye bir şeyler söylemişti. Bunun üzerine o da bir tavşan gibi kaçmıştı. Ama

nereye gitmişti? Neyse, şimdilik kafamı yoracak değildim. Nasıl olsa o serseri elime geçecekti.

Doody'i bıraktığım yere doğru gittim.

Fakat Doody, ortalıkta yoktu.

◎ ◎

◎

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Saat altıyı geçiyordu. Arabamı Western Bulvarının birkaç blok gerisinde bir sokağa park etmiştim. Tabancamı tekrar doldurmuştum. Hem altı kurşun koymuştum bu sefer. Harekete geçmeğe hazırdım. Fakat nereye gitmem gerektiğini bilemiyordum. Tek başımaydım. Doody'i bulamamıştım.

Doody'nin kaçtığını anladıktan sonra Kulübün merdivenlerinden inip bardan geçmiş ve hemen araba parkından Cadillac'ımı çıkarıp Hollywood Park'dan uzaklaşmıştım. Deke'nin cesedini görüp şaşıranlar o arada beni durdurmağı akıl edememişlerdi.

Bu arada Doody'e ne olduğunu kestirememiştim. Yedinci koşunun biletini gişeye götürmüş olmasına imkân yoktu. Zira ben yedinci koşu için bilet almamıştım. Hem bir iki dakika için yerinden ayrılmış olsa bile ben Deke'yi temizliyene kadar dönerdi. Ya genç kadın hadiseyi görerek bir an evvel oradan uzaklaşmıştı... Ya da onu zorla götürmüşlerdi.

O yanağı yaralı serseri benim Doody'le konuştuğumu görmüştü tabii. Her halde gidip bunu Scalzo'ya haber vermişti. Scalzo da ona bir şeyler söylemişti. Birdenbire Scalzo'nun arkamda bir noktaya bakarak gülümsemesini hatırladım. Namussuz Doody'le oturduğumuz tarafa bakmıştı. Belki de adamına Doody'i zorla alıp götürmesini emretmişti. Genç kadının istemeye istemeye gidişini görerek gülmüştü.

Scalzo, Doody'i ele geçirmiş olabilirdi. O vakit ortaya bir mesele daha çıkıyordu. Acaba Scalzo, genç kadının kuş beyinli Nell Duden olduğuna inanıyor muydu? Yoksa Julie Tangier'i yakalattığına mı seviniyordu?

Avuçlarım ter içindeydi. Bütün adelelerim de gerilmişti. Genç kadının başına bir şey geleceğini düşünerek endişeleniyordum. Bu arada Lanai apartmanına telefon ederek Miss Duden'i istemiştim. Santraldeki memur Miss Duden'in sabah apartmandan çıktığını ve bir daha dönmediğini söylemişti. Belki bir şey öğrenirim diye Scalzo'nun evine de telefon etmiştim. Fakat cevap veren olmamıştı. Doody'nin eski oteline dönmüş olabileceğini düşünerek Watson Parker'deki dedektif ahbabımla da konuşmuştum. Fakat Miss Tangier'in otele dönmediğini bildirmişti o. Belki de boşuna endişeleniyordum. Belki de Doody, o ara yoldaydı ve biraz sonra Lanai apartmanında olacaktı. Scalzo'nun Doody'i kaçırmış olması midemi bulandırıyordu. Hem bunun ne manaya geldiğini de henüz anlıyamamıştım. Yalnız, bu hususu düşünmek bile istemiyordum.

Scalzo, genç adamın Julie Tangier olduğunu öğrendiği takdirde hemen onun ağzını kapatmağa karar verebilirdi. Doody'i çabucak temizlerlerdi. Fakat Scalzo, benim genç kadınla ilgilendiğimi biliyordu. Belki de onu öldürmekle başının belâya gireceğini düşünebilirdi. Hoş bu zayıf bir ihtimaldi. Yalnız ben Scalzo'nun beni ortadan kaldırana kadar kadına ilişmemesini istiyordum. Böylece vakit kazanacaktım. Zaten ortadan kalkmaya da niyetim yoktu. Bir numara yapıp Doody'i onların elinden alabilirdim.

Scalzo, dikkatli bir adamdı. Kanunsuz bir işe kalkıştığı zaman kendisine söz gelmemesini isterdi. Hem benim peşini bırakmıyacağımı da

artık iyice anlamıştı. Onun için her şeyden evvel beni yakalamayı deneyecekti. Belki de beni tuzağa düşürmek için genç kadını yem olarak kullanacaktı. Ben böyle bir şey yapmasını arzuluyordum zaten.

Kararımı vererek bu sefer bir dükkana girdim. Telefona sarılarak kendi oturduğum apartmanı aradım. Karşıma gece memuru Jimmy çıktı.

-"Jimmy," dedim. "Ben, Shell. Arayan soran oldu mu?"

-"Evet. Son bir saattir on dakikada bir, biri telefon edip sizi istiyor. Daha beş dakika evvel yine aradı. Çok mühim bir şey söyliyecekmiş sanırım."

-"Peki kendisini aramam için bir telefon numarası bırakmadı mı?"

Jimmy, "Çok tuhaf bir şey oldu," diye cevap verdi. "Adam her telefon edişinde başka numara bıraktı."

-"Bunda bir tuhaflık yok, Jimmy. Adam her seferinde başka bir telefon kulübesinden aramış olacak."

-"Öyle mi? Bu hiç aklıma gelmemişti. Demek arayan adamı tanıyorsunuz?"

-"Kendisini tanımıyorum ama beni neden aradığını biliyorum. Son numarayı verir misin bana."

Numarayı alıp telefonu kapattım. Biraz düşündükten sonra telefonu açarak bu numarayı çevirdim.

Daha karşıdaki adam 'Alo' der demez onun kim olduğunu anladım tabii.

-"Ben, Hale....Scott, aynasızlarla konuştun mu?"

-"Hayır," dedim. "Bu arada başka işlerim vardı. Fakat şimdi Polis Merkezine gideceğim."

-"Gitme."

-"Neden?"

-"Bunu sonra anlarsın," diye homurdandı. "Axel seninle anlaşabileceğine kâni. İstediği bazı şeyler var. Bunları hemen yerine getirmelisin. Axel'i dinlemen yerinde olur, Scott."

-"Ya dinlemezsem?"

-"O vakit kadını öldüreceğiz, Scott."

Birdenbire ağzımın kuruduğunu hissettim. Vücûdüm buz gibi kesildi. Ama yine de kendimi zorladım. "Hangi kadından bahsediyorsun sen?"

Hale'in sözleri korkumda haklı olduğumu ortaya koydu. "Kadın bizim elimizde. Julie Tangier'i yakaladık."

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir şey söyliyemedim.

Hale, konuşmamı bekliyordu. Fakat benden ses çıkmayınca devam etti. "Numara yaptığımızı sanıyorsan yanılıyorsun, Scott. İstersen sana kadını nasıl ele geçirdiğimizi de anlatayım. Sen hususi kısımda kadınla yan yana otururken, Luke sizi görmüş. Hemen locaya gelip durumu patrona haber verdi tabii. Axel de kadını yakalayıp oradan uzaklaştırmasını ve bizim yerlerden birine götürmesini emretti. Bu arada biz de seni oyalamak için lafa tutacaktık. Fakat seni lafa tutmağa da lüzûm kalmadı. Luke, bu fırsattan istifade ederek kadını götürdü. Şimdi Axel'in yanında o. Kadını aramağa kalkışma. Zira Axel'in onu nereye saklıyacağını tahmin etmene imkân yok. Dediklerimizi dinlemelisin. Yoksa kadını hemen temizleriz. Anlaşıldı mı."

Hale'in sözlerinden Doody'nin emin bir yere gizlenmiş olduğunu anlamıştım. Scalzo'nun başı sıkıştığı zaman saklanıp oturduğu birkaç yeri vardı tabii. Fakat Hale, farkına varmadan bana bir ip ucu vermişti. Demek daha Alex genç kadını saklıyacağı yere götürmemişti. Henüz yoldaydı. Bu hesaba göre belki bir şeyler yapabilecektim.

Hale, "Kadını aramağa kalkma, Scott," dedi. "Patrondan başka sadece üç kişi o yeri biliyor. Kimse sana yardım edemez."

-"Peki ne yapmamı istiyorsunuz? Beni vurmanız için bir köşede durup bekliyeceğimi mi

sanıyorsunuz?"

Hale, yalandan güldü. "Hayır, böyle bir şey yapmıyacağımızdan emin olabilirsin. Patron, senin böyle bir şeye yanaşmıyacağını biliyor zaten. Sadece iki şey istiyoruz. Önce ağzını sıkı tutacaksın. Kimseye bir kelime söylemiyeceksin. Bir de bu gece Los Angeles Hava alanından bir uçak kalkacak. Meksika'ya gidiyor bu. Senin için bir bilet alıp hava yollarının acentasına bıraktık. Gece hareket edeceksin. Sen geri dönene kadar biz de her şeyi halletmiş olacağız. Ama geri dönmen de aptallık olur doğrusu. Bana kalırsa sen birkaç ay istirahat et."

Budala beni kandıracağını sanıyordu. Bu da köşede durup öldürülmeği beklemekten farksızdı. Namussuzlar beni hava alanında yakalayıp temizliyeceklerdi. Akılları sıra beni kandırıyorlardı. Beni gebertmeleri için yer gösteriyorlardı.

Fakat renk vermedim. "Scalzo, efendilik etmiş."

Hale, bu sözlerimi duyunca sevindi sanırım. "Scott, biz senin kötülüğünü istemiyoruz. Bu ara Scalzo'nun başına belâ olman da işimize gelmiyor. Yalnız şaka ettiğimi sanma. Sözlerimizi dinlemiyecek olursan o kadını hemen ortadan kaldıracağız."

-"Böyle bir niyetim yok," diye mırıldandım.

-"Aynasızlara bizi ihbar edersen veya yine canımızı sıkarsan Julie Tangier ölecek. Hem bizi hiç üzmiyecek bu. Kadını kaçırdığımızı senden başka bilen yok. Sen cinayeti bizim işlediğimizi iddiaya kalksan da inanmazlar. Zira bu işlerde şahit olması lâzım. Kadını tenha bir yere götürüp gömeriz. Daha sonra cesedi bulsalar da kimse bizden şüphelenmez. Öyle değil mi, Scott?"

Namussuz haklıydı. Kimse onlardan şüphelenmiyecekti. Yalnız ben bir şeyden emindim.

Ben ister gizleneyim ister kaçayım onlar eninde sonunda Doody'i öldüreceklerdi. Önce beni temizleyip ondan sonra da genç kadının icabına bakacaklardı. Hoş benim yaşamama müsaade etseler bile Doody, ölüme mahkûmdu.

-"Uçak ne zaman kalkıyor?" diye sordum.

-"Yediyi çeyrek geçe."

Saatime baktım. Altı buçuğa gelmişti. Hiddetle, "Bana kırk beş dakika zaman veriyorsunuz," diye homurdandım. "Kâfi gelmez..."

Hemen atıldı. "Fazla zamana ihtiyacın yok, Scott. Hemen hava alanına gidecek olursan uçağı kaçırmazsın. Bu arada kalleşliğe de kalkışma. Doğru uçağa git."

-"İyi ama kadının sağ olduğunu nereden bileyim ben?"

-"Bunu bilmene lüzûm yok. Fakat kadının sağ olduğuna yemin edebilirim. Hattâ Axel, doğru dürüst hareket ettiğin takdirde kadının sana telefon etmesine de razı olacağını söyledi. Uçağa binmeden evvel Julie'yle konuşur ve için rahat olarak buradan ayrılırsın."

-"Hava alanında ha?"

-"Evet."

Yutkundum "Fakat çok az vakit olduğunu söyledim. Ben..."

-"Traşı kes, Scott. İtiraz edecek vaziyette değilsin." Kat'i bir tavırla ilâve etti. "Axel, bu gece Los Angeles'den ayrılmanı istiyor. Aleyhimizde pek çok şey bilmesine rağmen Julie Tangier'i öldürmedik. Fakat yedi on beş uçağına binmezsen onu hemen temizliyeceğiz. Patron, kendisine kalleşlik etmeğe çalıştığını anlıyacak... O zaman..... O zaman...." Susup bir kahkaha attı. "Kızı alıp tenha bir yere götüreceğiz. Mamafih kadın da bir hayli güzel. Her halde onu temiz-

lemeden biraz eğleniriz."

-"Pis köpek..." Küfrederken kendimi tuttum. Hale de bir şey söylemedi. Kuruyan dudaklarımı yalayarak, "Pek alâ, Hale," dedim. "Kadının bana tam yediyi on geçe telefon etmesi lâzım. Yâni uçak havalanmazdan beş dakika evvel. Eğer kadın telefon etmezse uçağa binmiyeceğim. O vakit Scalzo'yla seni aramağa başlıyacağım, Hale. Scalzo'ya bunu söylersin."

-"Pek alâ."

-"Kadının telefonunu bekliyeceğim." Telefonu kapattım.

Kulübeden çıkıp durdum. Ne yapmam lâzımdı acaba? Yalnız hava alanına gitmiyeceğimi biliyordum.

Epey endişelenmiştim. Hava alanına gitmemin Doody'e bir faydası dokunmıyacaktı. Hem o arada beni de vurabilirlerdi. Scalzo ikimizi de temizlediği takdirde rahat bir nefes alacaktı. Fakat hava alanına gitmem veya gitmemem aynı kapıya çıkacaktı. Scalzo, hava alanına telefon edene kadar genç kadını bulup kurtarmam gerekiyordu. Yediyi on geçe beni arayacaklardı. Saatime bir göz attım. Sadece otuz beş dakikam kalmıştı. İnsan otuz beş dakika içinde ne yapabilirdi? Ben daha işe nereden başlıyacağımı bile bilmiyordum.

Doody'i Scalzo'nun gece kulübüne veya evine götürmediklerinden emindim. Kadını, Los Angeles veya Hollywood civarında bir yere götürdüklerini veya götüreceklerini tahmin ediyordum. Ben de Hollywood Park'ın birkaç kilometre ilerisindeydim zaten.

Ama durup beklemem doğru değildi. Bir şeyler yapmalıydım.

Onların nerede olduklarını bulmam için tam otuz beş dakikam vardı.

O yeri bulup Doody'i kurtarmalıydım.

Cadillac'a atlayıp süratle Western Bulvarından geçerek Hollywood'un yolunu tuttum. Neyse Trafik tıkanık değildi. Fakat Wilshire Bulvarına gelene kadar on dakika kaybetmiştim. Trafik ışıkları birdenbire değişince ben de frene dayandım ve aynı anda kafamda bir fikir bomba gibi patladı.

Yol boyunca düşünmüştüm. Scalzo'nun nerede olduğunu bilen iki kişi gelmişti aklıma. Bunlardan biri Şık Dan'dı. Fakat Scalzo'yla ince bıyıklı serseri bu işte beraberdiler. Belki de o anda Dan, Scalzo'nun yanındaydı. İkincisi de Wyndham'dı. Kendisi Beverly Hills'de oturuyordu. Fakat onun pek bir şey bildiğini sanmıyordum. Bilse bile kendisine telefonda kibar sualler sorarak durumu öğrenemezdim. Zira Beverly Hills'e gitmem imkânsızdı. Fazla vakit kaybederdim. Oraya gitmek için yarım saat araba sürmeliydim Halbuki saat altıyı kırk beş geçiyordu.

Vaktim yoktu. Fakat Wyndham'ı düşünürken birdenbire Foster'in kokteyl salonuna girerek telefon etmesi gelmişti. İşte kafamda bomba gibi patlayan fikir de buydu. Numarayı aklımdan geçirdim. 988-4584.

O geceden beri bu numarayı birkaç defa aramıştım. Fakat bir şey anlıyamamıştım. Telefon çalmış ama kimse cevap vermemişti.

O gece Foster'in beni takip ettiğinden emindim. Ben Doody'le bir masaya oturur oturmaz serseri telefona sarılmıştı. Belki de Foster, o sırada sevgilisini aramıştı. Ama ben adamın patronuna telefon etmiş olduğundan emindim. Onun patronu da Scalzo'ydu tabii. Demek bu numara da Scalzo'ya aitti. Bunun Scalzo'nun evindeki telefonun numarası olmadığını da biliyordum. Belki de gangsterin Julie'yi götürdüğü yerin numarasıydı bu.

Işık değişir değişmez gaza basıp ilerledim. Sağ taraftaki benzinciye girip hemen tele-

fona koştum. Böyle bir vaziyette polise telefon eder ve telefon numarasını verip istediklerimi öğrenirdim. Fakat bu ara polisin beni aradığını biliyordum. Onlar beni bulup bir çok suale cevap vermemi isteyeceklerdi. Halbuki ben vakit kaybedecek durumda değildim.

Onun için Gabriel Rothstein'in kartını çıkarıp evine telefon ettim.

Biraz sonra milyarderin gür sesi yükseldi. "Alo."

-"Ben, Shell Scott. Mr.Rothstein, beni dikkatle dinleyin. 988-4584 numaralı telefonun kime ait olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu numaranın ait olduğu adres de lâzım. Bunu hemen öğrenmeliyim."

-"Neredesiniz?"

-"Bekleyecek vaktim yok. Bunu hemen öğrenemez misiniz?"

-"Bir dakika." Telefonu bırakıp uzaklaştı sanırım. Tam bir dakika sonra geri geldi. "Başka bir telefonla bir ahbabıma durumu sordum. Hemen haber verecekler bana. Siz neredesiniz? Şimdiye kadar hapishaneyi boyladığınızı sanmıştım."

-"Hapishane mi? Hayır, şimdilik dışardayım."

-"Polisin sizi aradığını biliyor musunuz?"

-"Tahmin ettim bunu. Peki siz bunu nereden duydunuz?"

-"Hollywood Park'da birini öldürüp kaçtığınızı radyo ve televizyondan haber aldım. Hem adamı binlerce insanın gözleri önünden öldürmüşsünüz. Doğru mu bu? Doğruysa vaziyetiniz iyi değil demektir. Büyük bir felâket bu, Mr.Scott."

-"Neden, Mr.Rothstein?"

Durumu anlar gibi olmuştum. Doody'i düşünmekten yaptığım işin nelere sebep olabileceğini hesaplıyamamıştım. Ama şimdi aklım başıma

gelmişti tabii.

-"Hoolywood Park'daki adam hakikaten siz miydiniz?"

-"Evet, Mr. Rothstein. Şimdi felâketi izah eder misiniz?"

İçini çekti. "Vaziyeti anlamıyor musunuz? Spiker daha iki gün evvel orada birinin öldürüldüğünü ve katilin yakalanmadığını söyledi. İki gün sonra da siz herkesin gözleri önünde başka birini öldürmüşsünüz. Bu iş için Cumartesi gününü seçmeseydiniz bari."

-"Ben kasıtlı hareket etmedim. Hem cinayet de işlemiş değilim.Allah kahretsin! O köpeği temizledim. Fakat haklıydım ben. Kendimi müdafaa ettim. Bir saniye daha geç kalmış olsaydım serseri benim kafatasımı parçalayacaktı. Canımı güç kurtardım ben."

-"Anlıyorum." Kısa bir sessizlik oldu. "Spiker öldürülen adamın da tabancası olduğunu söyledi.Fakat bu da vaziyeti değiştirmez. Çok müşkül durumdasınız. Sizin halâ serbest dolaşmanıza şaştığımı itiraf etmeliyim.Hollywood park, fazlasıyla dikkati çeken bir yerdir. Böyle bir haber hemen etrafa yayılacak tabii. Bütün Amerika bu hadiseyi duyacak. Polis sizi sorguya çekmek. istiyor. Cinayet suçuyla tevkif edileceksiniz. Bundan başka etraftakilere de saldırmışsınız galiba....." Sustu.

O vakit kendimi toparladım.Camlı bir telefon kulübesinde durmamın hiç de doğru olmadığını anladım. Hele üstü açık mavi Cadillac'ımı bütün polisler tanıyorlardı. Bu araba California eyaletinde meşhurdu. Arabamı da göz önünde bırakmakla hata etmiş olduğumu anladım.

Rothstein, devam etti. "Nereden öğrendiklerini bilmiyorum fakat Sheldon Scott adındaki hususi hafiyenin Gabriel Rothstein'in bir işini ta-

kıp etmekte olduğu anlaşılmıştı. Hattâ Hollywood Park'da Mr. Deacon'u öldürdüğünüz sırada da benim namıma nareket ediyormuşsunuz. Universal Elecktics Şirketindeki yolsuzluğu tahkik için benim tarafımdan tutulmuşsunuz. Bu kadarı yeter değil mi? Sizin yüzünüzden ben de lekelendim. Halbuki ben her işte dikkatli davranırım. Adımın duyulması hoşuma gitmez.Beni bulabildiğiniz için talihlisiniz. Zira telefonum durmadan çalıyor. Şu anda evimin önünde toplanmış olan gazeteciler beni görmek için çırpınıyorlar. Bu haberi kimin verdiğini bilmiyorum fakat çok sinirlendim."

Atıldım "Beni dinleyin. Her halde ben yapmadım bu işi. Zaten durumum da pek parlak değil."

İnanmıyacaksınız ama sesi daha da yükseldi.Az kalsın kulak zarımı patlatacaktı. "Bunları başıma getiren sizsiniz! Hemen durumu düzeltmelisiniz.Vaziyet çok kötü. Bu gidişle daha da kötü olacak. Bunun tek çaresi var. Bu yalanlar, şaialar ve yarı hakikatler iyice etrafa yayılmadan harekete geçerek o adamları yakalamalı ve meseleyi halletmelisiniz.Bu arada kendinizin masum olduğunu da ispat etmelisiniz. Ancak bu takdirde benim durumum da düzelebilir. Hem bu işi bu gece halletmelisiniz."

Sesimi çıkarmadım. Milyarder, "Bunu yapabilecek misiniz?" diye haykırdı.

-"Şey...Hımm...."

-"Yapabilecek misiniz?"

-"Şey...Evet..Tabii."

-"Nasıl yapacaksınız bunu?"

-"Orasını ben de bilmiyorum.

Yine tatsız bir sessizlik oldu. "Bu işi halletmezseniz....Bu işi halledip beni bu müşkül mevkiden kurtarmazsanız sizi mahvederim. Allahın huzurunda yemin ediyorum! Mahvederim sizi!

İcap ederse bir milyon dolar sarfedip sizi canınızdan bezdirecek sebepler yaratırım. Cehennem azabı çektiririm size.Anladınız mı?"

-"Evet," diye cevap verdim. "Beni tehdit etmekten vaz geçin. Zira bugün beni bol bol tehdit ettiler."

Yine haykıracağı sırada bir zil sesi aksetti. Milyarder ahizeyi bıraktı. Yarım dakika kadar bekledim.Nihayet, "Alo," dedi. "O numara Mr. Williams'a aitmiş.Adres de Beverley Hills de Laurel yolu 1015 numara."

Gayri ihtiyarı güldüm.Aynı adresti bu. Scalzo'nun yanındaki locayı tutan şahıs da bu adresi vermişti.

-"İstediğiniz bu muydu, Mr. Scott?"

-"Evet."

-"Bunun bir faydası olacak mı?"

-"Oraya gidebilirsem olacak.." Susup saatime baktım. "Aman Allahım! Sadece on yedi dakikam kalmış. Bu'da bana kâfi değil."

Saat yediye yedi vardı. Bir mucize olup kırk, elli polis tarafından çevrilsem bile Beverly Hills'e yetişemezdim.

Rothstein'in sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. "Ne demek istiyorsunuz? On yedi dakikadan kastınız nedir?"

Cevap vermeden telefonu kapatıp kulübeden fırladım.

Bir polis arabası bir blok ileriden paralel Wilshire'a çıktı. Polislere yakalanmamak için elimden geleni yapacaktım. Hiç olmazsa şu son dakikaları mücadeleyle geçirmeliydim.

Sakinleşmeğe çalışıyordum. Acaba hakikaten arada sırada yarışlara giden Mr. Williams adında biri var mıydı? O takdirde mahvolmuştum. Ama aksi takdirde o evin Scalzo'ya ait olduğu anlaşılacaktı. O takdirde az da olsa biraz

ümit vardı.

On yedi dakikam vardı. Halbuki normal şartlar altında Beverly Hills'e ancak yarım saatte gidebilirdim. Arabayı sür'atle kullanıp peşime polisleri taksam ceza yiyip hayatımı tehlikeye koysam da on yedi dakikada oraya yetişemezdim.

İmkânsız şeyleri kafamdan atınca geriye sadece yapılabilecek olanlar kaldı. Cadillac'ımla caddelerde dolaşamazdım.Normal olarak yediyi on geçe o eve yetişemezdim.

Ama bu işi yapabilmem için bir usul vardı.

Bunu tatbik ettim tabii.

Arabama atlayıp üç blok gittim ilk gördüğüm polis arabasını çaldım.

◎ ◎

◎

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu iş iki dakikaya mal oldu. Hayati iki dakikayı da böylece harcadım. Ama muvaffak oldum. Bu arada talihim de yardım etti.İcap etseydi bir lokomotif bile çalmaya teşebbüs edecektim.

Siyah polis arabası Wilshire Bulvarında bir barın önünde duruyordu.Üstelik boştu bu.Kapısı kilitlenmediği gibi radyosu da kapatılmamıştı.Hattâ motörü de çalışıyordu. Polislerden biri barın kapısındaydı. Her halde arkadaşı da içeriye girmiş bir hadiseyi tahkik ediyordu.

Ama bana kalırsa onlar kısa zaman sonra o hadiseyi unutup kendi başlarına geleni düşünmeğe başlıyacaklardı.Çok heyecanlıydım ve o anda gözüm dünyayı görmüyordu. Galiba kanımdaki adrenalin mikdarı da artmıştı.

Cadillac'ı polis arabasının bir metre gerisinde bırakıp indim.Koşup polis arabasına atladım.Gaza basarak oradan ayrılırken sür'atten tekerlekler acı bir ses çıkardı. Bu arada kapıda duran polisin ne yaptığını bilmiyorum.Belki de arkamdan bağırdı. Orasını anlıyamadım. Fakat kendime gelince haykırdığımı fark ettim.Heyecanımdan hareketlerimi kontrol edemiyecek hale gelmiştim.

Gaz pedalini yere yapıştırıp kırmızı ışığı yaktım.Sirene de dayandım. Artık usulca kaçmağa çalışmanın manâsı yoktu.

On beş dakikam kalmıştı. Normal şartlar

altında yarım saat süren yolu on beş dakikada almam gerekiyordu.Ama artık ümitlenmiştim.Kırmızı ışık ve siren bana yardım ediyordu.

İki dakika daha geçmişti.Her halde polis kendisini toplıyarak bara girip telefona sarılmıştı. O sırada radyodan yükselen sesi duyunca yanılmadığımı anladım.Merkez bütün arabalara durumu bildiriyordu.Wilshire Bulvarında bir polis arabası çalınmıştı. Arabayı çalan şahıs sür'atle oradan uzaklaşmıştı.Hem hırsızın Shell Scott olduğu sanılmaktaydı.Anlaşılan kapıdaki polis bağırmakla kalmamış bu arada benim yüzüme de dikkatle bakmıştı. Bu arada çaldığım arabanın plâka numaraları da bildirildi tabii.

Radyodan akseden ses son derece sakindi. Fakat ben böyle şeylere kanacak kadar saf değildim.O sakin sesli polis, haberi verirken için için kavnıyordu. Şehrin dört bir tarafındaki polisler bana küfrü basıyorlardı.Ellerine geçtiğim takdirde işim tamamdı.O sırada Rothstein'i hatırladım.Her halde bir kaç dakika sonra radyo bu sefer de polis arabası çaldığımı bildirecekti.Milyarder ne yapacaktı acaba? Kendimi zorlıyarak bu kötü ihtimalleri hesaplamaktan vaz geçtim.

Siren sesini duyan arabalar sağa sola kaçışarak bana yol veriyorlardı. Fakat bir ara dikiz aynasında kırmızı bir ışık gördüm.Demek peşime bir polis arabası takılmıştı.Aramızda iki, üç blok vardı. Ben dikiz aynasına bakarken diğer bir araba da bir blok geriden dönerek peşime takıldı.

Wilshire'den Üçüncü Caddeye saptım ve bir kaç blok gidip Beverly Bulvarına çıktım. Arkamdan kimse gelmiyordu galiba.Veya aramızdaki mesafe fazlalaşmıştı.Dört yol ağzından geçerken karşıdan gelen kamyona bindiriyordum az kalsın.Kamyona sürünerek geçtim. Korkudan bo-

ğazım kurumuştu.

Yediyi üç geçiyordu. Doody'nin beni aramasına daha yedi dakika vardı. Polislerden kurtulmağa çalışarak sür'atle Beverly Hills'e doğru ilerlerken sekiz dakika sarfetmiştim. Vücûdum ter içinde kalmıştı. Direksiyonu sım sıkı tuttuğum için ellerim kazık gibi kesilmişti.

Dikiz aynasına bakınca üç tane kırmızı ışık gördüm bu sefer. Diğerlerini atlatmıştım ama onların yerlerini başkaları almıştı.

Birdenbire sağ tarafta bir polis arabası belirdi. Yine kırmızı işarete aldırış etmeden yoluma devama çalışmıştım. Bu yüzden de yandan çıkan polis arabasıyla çarpışacak gibi olduk. Hem insan sireni çalarken başka polis arabalarının veya can kurtaranların seslerini duyamıyor.

O anda ne yaptığımı ben de pek bilemiyorum. Direksiyonu kırdığımı bile hatırlamıyorum. Yalnız gaz pedali yere yapışmıştı. Çarpışacağımızı sandığım anda altımdaki araba ok gibi fırlayarak yoluna devam etti. Ama diğer polis otomobili yakayı o kadar ucuz kurtaramamıştı. Araba kayarak kaldırıma çarptı. Daha sonra ne olduğunu göremedim. Sür'atle oradan uzaklaşmıştım.

Beverly Hills yolundaydım. Şimdiye kadar beni yakalamamalarına ben de şaşıyordum doğrusu. Birdenbire aklıma tuhaf bir şey geldi. Vaktiyle okuduğum bir kitabı hatırlamıştım. Hem olmuş bir hadiseydi bu. Çölde peşine on iki kişi takılan bir adam düşmanlarının elinden nasıl kurtulduğunu anlatıyordu. Gece olduğu için adam düşmanlarının yanına sokulup onlarla beraber çölü oramaya başlamıştı. Kimse de durumu anlayamamıştı.

Bunu hatırlayınca biraz ümitlendim. Çok sür'atli gidiyordum. Onun için uzaktaki arabaların plâka numarasını okumalarına imkân yoktu. Belki de polisler beni bir katilin peşine takılmış sanı-

yorlardı. Belki de onlar kendi kendimi kovaladığımı zannetmekteydiler.

Civarımda polis otomobili yoktu. Her hangi bir yerden karşıma bir araba çıkmadığı takdirde beni bu ara yakalayamazlardı.

Yolun kalan kısmını hayâl meyâl hatırlıyorum. Artık kafam da çalışmıyordu. Sunset'i geçip döndüm. Beverly Hills bulvarında ilerliyordum.

Saat yediyi yedi geçiyordu. Yetişemiyecektim. Bir kaç dakika geç kalacaktım. Fakat belki de onlar hava alanına telefon ederek beni arataçaklardı. Belki de uçak havalanana kadar harekete geçmiyeceklerdi. Ümidimi kaybetmemeliydim.

Birdenbire karşıdaki tabelayı gördüm: LAUREL YOLU.

Fren yaparak direksiyonu kırıp sola saptım. Yine gaz pedaline dayandım. Yolda ilerlerken aklıma korkunç bir şey geldi. Belki de Scalzo, Doody, ve diğer serseriler burada değillerdi. Hakikaten bir Mr. Williams vardı belki. O ayda iki defa yarışlara giden doksan yaşlarında bir vatandaş olabilirdi....Fakat artık bunu düşünüp üzülmenin faydası yoktu.

Saat yediyi on iki geçiyordu. Ben bin numaraya kadar gelmiştim. Eve bu kadar yaklaşınca müthiş bir heyecana kapıldım. Son saatler içinde olanlar sinirlerimi harap etmişti. Birdenbire midem bulanmaya başladı. Bu sefer de soğuk soğuk terlemeğe başlamıştım. Bir doktor beni muayene etseydi en azından on, on iki hastalığın teşhisini koyardı o arada.

Bir ara sireni susturmayı düşündüysem de bundan vazgeçtim. Zira o anda evi gördüm. Bu yolun gerisinde kalan kocaman bir beyaz binaydı. Büyük demir kapının üstünde bir zincir ve kilit vardı.

Bu kapıyı açmam uzun sürecekti.Köşeye gelince döndüm gaza basarak demir kapıya doğru gittim.Arabanın demir kapıya çarpmasıyla korkunç bir ses çıktı. Ama neyse bu arada cam filân kırılmamıştı. Arabanın hurdahaş olmasına aldırmadım bile. Kapı açılmıştı.

Elimde tabancam arabadan atladım.Koşmağa başladım.Kafam sersemdi ama düşünebiliyordum. Beyaz mermer merdiveni üçer beşer atlıyarak çıktım. Fakat birdenbire aklım başıma geldi. Bu kapı son derece kalındı. Buna omuz vurduğum takdirde kemiklerim kırılırdı.

Merdivenleri inerek geri döndüm.Yan tarafta büyük camlı bir pencere vardı.Oradan içeriye girmem kolay olacaktı.Evet, filmlerde yaptıkları gibi pencereden içeriye atlayıverecektim. Ceketimle yüzümü korumaya çalışarak pencereye hücûm ettim.

Bir şangırtı koptu.

Bu darbenin tesiriyle az kalsın bayılıyordum.Ama artık geri dönmeme imkân yoktu. Biraz sonra onların yanında olacaktım ve....

Korkuyla, "Ya odada oturmuş nakış işleyen yaşlı bir kadın varsa?" diye düşündüm."O vakit ne yaparım? Kadın korkuyla çığlık atıp herkesi başımıza toplar.Belki de yaşlı kadın korkudan ölür."

Bütün bunlar sür'atle kafamdan gelip geçti. Kırılan camın parçaları etrafa yayılmıştı. Bir felaketti bu.Bir insan bu camların yüzünden ölebilirdi.Evet, her yeri kesilerek kan kaybından gidebilirdi.Önce bir ayağım yere çarptı. Bunu ikincisi takip etti. Sonra yara yerimi vurdum.Ayaklarım yerde kaydı. Galiba cam kırıklarına basmıştım. İçerisi karanlık olduğu için bir şey göremiyordum.Ama güç belâ doğrulup kalktım.

Odadan dışarıya fırlayınca karşımda bir koridor olduğunu anladım.Yandaki kapının altından

ışık sızıyordu. Her halde hepsi oradaydılar. Bir hamlede kapıya gidip omuzumla bir darbe indirdim.Kapı kırılınca ben de muvazenemi kaybederek yere yıkıldım.

Bir anda odadakileri gördüm.Scalzo, Hale, yüzü yaralı serseri ve Doody, odadaydılar.

Tahminimde yanılmamıştım.

O O

O

YİRMİNCİ BÖLÜM

Birdenbire heyecanım geçti. Korkunç derecede yorgun olduğumu hissettim. Yol boyunca Doody'i düşünerek hiç bir şeyin farkına varmamıştım. Bitkindim ben.

Doğrularak etrafıma da bir göz attım. Doody, odanın sağ tarafında duruyordu. Yanındaki küçük masanın üstünde beyaz bir telefon vardı. Her halde biraz evvel telefonu kapatmıştı o.

Hale genç kadının bir metre gerisindeydi. Ağzını açmış aptal aptal bana bakıyordu. Sol tarafta duran Luke'u görünce bitkinliğimi unuttum. Bu kalın siyah saçlı ince dudaklı serseriyi görür görmez hiddetim tepeme çıkıyordu. Namussuzun rengi solmuştu ve yüzündeki yara izi kıpkırmızı bir çizgi gibi duruyordu. Scalzo da odanın köşesindeydi. Ayağa kalkmıştı. Her halde o kocaman koltuğu iterek ayağa fırlamıştı.

Fakat hiç birinin elinde tabanca yoktu.

Önce bunun sebebini anlamadım. Fakat sonra durumu idrak ettim. Siren sesini duyunca onlar polislerin geldiğini sanmışlardı. Ben sireni durdurmayarak bahçeye kadar böyle geldiğim için aptallar durumu sezememişlerdi. Eve dalan adamı da polis zannedip silaha sarılmamışlardı. Her halde masum vatandaş rolü oynamanın daha uygun olacağını düşünmüşlerdi. Budalalar, en az beş on polis geldiğini sanmışlardı. Karşılarında beni bulacakları akıllarının köşesinden bile geçmemişti.

Bundan başka ben çok sür'atle hareket et-

miştim doğrusu.

Fakat namussuzlar hatalarını telafi etmek niyetindeydiler. Bir anda tek bir insan gibi hareket ettiler.Scalzo, elini kalçasına attı.Hale dizlerini bükerek elini ceketinin içine soktu.Fakat Luke tabanca çıkarmağa yeltenmedi.Bana en yakın olan oydu.Namussuz üstüme atılıp beni yakalamağa çalıştı.

38'lik sağ elimdeydi.Emniyeti de açmıştım. Ama tetiği çekemeden Luke saldırmıştı.Birdenbire dönerek sol elimi kaldırıp elimin yanıyla çenesine vurmağı denedim.Fakat elim biraz daha aşağıya tam gırtlağına isabet ett. Çok tuhaf bir ses çıktı. Sanki elimle onun boynunu ikiye biçmiştim.Gırtlağı içine çöktü.Nefes borusundan hayır kalmamıştı artık.

Aynı anda bir tabanca patladı.Kurşun sol kalçama saplandı. Sanki kalçama bir tokat atmışlar gibi geldi bana.Acı hissetmedim.Fakat kurşunun tesiriyle sola döndüm ve yere kapaklandım.

Hele tabancasını indirmemişti.Namussuz işimi bitirmek niyetindeydi.Hoş ben de onun hakkında aynı şeyi düşünüyordum. Doody, Hale'in yanındaydı. Fakat genç kadın ayakkabısını çıkarıp Hale'in kafasına vuracak yerde bayıldı.

Bu arada doğrulup bir el ateş ettim. Fakat kurşun Hale'in yanından geçerek duvara saplandı. Hale, de 45'liğinin tetiğine asıldı. Kurşun ceketimi sıyırarak geçti. Fakat etime değmemişti. Bu sefer dönerek Hale'e nişan alıp ateş ettim. Scalzo, sol tarafımda bir şeyler yapıyordu. Fakat onu pek göremiyordum. Tekrar tetiği çektim. Hale'i vurmuş olduğumu biliyordum. Fakat kurşun istediğim yere isabet etmemişti. Bir daha ateş edince başının arkaya gittiğini gördüm. Bu sefer işi tamamdı.

Sol tarafımda duran Scalzo da iki el ateş

etti. Tabancasını Hale kadar sür'atli çekememişti o. Fakat tetiğe daha çabuk asılmıştı.Telâşından olacak tabancayı tutan eli sallanmıştı. Buna rağmen beni yaraladı. Kurşun sağ tarafıma saplanınca korkunç bir hisse kapıldım.Sanki vücûdum kurşunun soğukluğunu hissederek ürpermişti.

Scalzo'nun tetiği üçüncü defa çekmesine müsaade edemezdim.38'liği onun göğsüne çevirip ateş ettim. Parmağımı tetikten çekmedim. Nihayet tabancada kurşun kalmadı.

Scalzo, ellerini göğsüne bastırdı.Boynundan kan fışkırıyordu.Durduğu yerde sallanıyordu.Soluk renkli gözlerini de bana dikmişti. Yürümek istiyormuş gibi bir hali vardı. Fakat bacaklarını kımıldatamıyordu.Boğazından fışkıran kanlar ceketini, gömleğini boyamıştı.Scalzo, inanmıyan gözlerle bana bakıyordu. Başkalarını temizletirken kılı kıpırdamayan serseri öleceğine inanmıyordu galiba. Güç belâ dudakları kımıldadı. Bir şey söyleyecekti.Fakat yapamadı bunu. Birdenbire yere yıkıldı. Hareketsiz kaldı. Kabak kafası ışıkta pırıl pırıl parlıyordu.

Onun ölmesine hiç acımadım.Tabancamı kılıfına sokarak ayağa kalktım. Scalzo'yla baş başa oturmak istemiyordum.

O sırada Doody de doğruldu. Elini boğazına götürerek boş gözlerle bana baktı. Sonra güç belâ, "Shell," dedi. "Shell. Ne oldu? Sana bir şey yapmadılar ya." Kalkıp yanıma yaklaştı.Gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti.Rengi kül gibiydi.

Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Bilmiyorum, yavrum. Daha doğrusu yaralarım ağır değil. Yani ben öyle sanıyorum."

-"Vu....Vuruldun mu?"

-"Evet."

Dışardan siren sesleri aksetti. Bir an polislerin vak'a mahalline bu kadar çabuk gelmelerine

şaştım. Fakat sonra aklım başıma geldi. Hem de nasıl..Olanları hatırlamıştım.

Ellerimle vücûdumu yokladım.Scalzo beni vurmuştu. Fakat tabancası küçük çaplı olduğu için henüz kurşunun acısını hissetmiyordum. Fakat Hale'in kurşunu kırkbeşlikti.Kurşun kalçama saplanarak adelelerimi parçalamıştı. Ayağımın üstüne zor basıyordum.Ama hiç olmazsa kemiğim kırılmamıştı. Canım çok yanıyordu. Buna rağmen yürüyebilecektim.Daha doğrusu yürümek zorundaydım.

Scalzo'nun kurşunu derimi yarıp çıkmıştı. Buna pek aldırmıyordum.Pencereden içeriye girdiğim sırada da cam parçalarından biri boynumu kesmişti.

-"Shell, sana bir şey olmasın?"

Gülümsemeğe çalıştım. "Hayır, yavrum, iyiyim. Bir kaç gün dans edemiyeceğim.Hepsi o kadar.Üzülme ölecek değilim. Ben kedi gibi dokuz canlıyım zaten."

Yutkundu. "Allaha şükürler olsun! Tam zamanında yetiştin. Beni öldüreceklerdi.Emin ol, öldüreceklerdi.İnanılmayacak bir şey bu.Fakat yalan söylemiyorum."

Siren sesleri yaklaşmaktaydı. Kulak kabarttım. Ya iki ya da üç araba geliyordu.İlk defa hoşuma gitti bu ses.Sirenlerin sesi bir melodinin nâğmeleri kadar tatlıydı.Fakat aynı anda irkildim. Zaten ne zaman polisleri düşünsem tuhaf bir hisse kapılıyordum. Bunun sebebini anlıyamamıştım. Ama içimden bir ses beni ikaza çalışıyordu.Polislerin beni uzun uzun sorguya çekeceklerini biliyordum.Hele arabayı çaldığım için kim bilir neler diyeceklerdi.Mamafih artık her şey hallolmuştu.Onlara durumu rahat rahat izah edebilirdim.

Fakat o tuhaf histen kurtulamamıştım.Bilâkis üperdiğimi hissettim. Polislerle karşılaşmak

istemiyordum. Birdenbire korkunç hakikati anladım.Gayri ihtiyarı "Ah!" diye bağırmışım.

Doody, telâşla "Ne var, Shell?" diye sordu. "Yaran mı acıyor? Yoksa başka bir şeye mi üzüldün?"

Cevap verecek yerde cesetlere baktım.Birdenbire ümide kapıldım. Belki içlerinden biri sağ kalmıştı.Yaklaşıp teker teker hepsinin bileklerini tutarak nabızlarını yokladım.Hepsi ölmüştü. Luke bile ölmüştü elimin yanıyla gırtlağına vurunca işi bitmişti. Bir iskemle bulup çöktüm.

Doody de yanıma sokuldu. "Shell, ne olur söyle? Bir derdin mi var? Neden bu kadar üzgünsün?"

İçimi çektim. "Dert bir değil yavrum. Neredeyse bin kadar polis buraya dolacak. Bir, iki dakika sonra hepsi buradalar. Hem sen son olanları da bilmiyorsun. Bütün Los Angeles polisleri peşimde . Yalnız daha beni gaz odasına mı sokacaklarını yoksa elektrikli sandalyeye mi oturtacaklarını bilmiyorlar. Hoş belki de beni asmayı kararlaştırırlar."

Doody, o anda cesetleri filân unuttu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Endişeyle, "Nasıl olur?" diye mırıldandı. "Artık her şeyi düzelmedi mi? Senin ne suçun var?"

-"Suçum yok belki." Yerdeki cesetlere baktım. "Fakat polisler bu fikirde değiller. Onları ikna etmem lâzım. Maalesef bunu yapabilecek durumda değilim. Suçsuz olduğumu gösterecek ne bir şahidim, ne de bir delilim var. Üstelik bu üç serseriyi de temizledim."

-"Anlıyamıyorum."

-"Biraz sonra anlarsın yavrum. Luke'in seni kaçırdığını iddia edebilirsin. Fakat Luke, bu suçunu itiraf edecek vaziyette değil. Öldü. Senin sözün de kâfi gelmez. Hele benim sözümü kat'i-

yen dinlemiyeceklerdir. Keşke namussuzlardan biri sağ kalsaydı."

-"Ne demek istiyorsun, Shell?"

Kaşlarımı çatarak, "Biraz sonra anlıyacaksın kızım," diye cevap verdim. "Bir iki dakikası kaldı işin."

Siren sesleri çok yükselmişti. Sanki arabalar evin içine girmişlerdi.

Genç kadına baktım. "Doody, daha babanın suçlu olup olmadığını da ortaya. çıkaramadım. Halbuki bunu öğrenmem için tutmuşlardı beni. Babanın masum olduğunu ispat edemedim. Her şey buna bağlıydı. Hollywood Park'da o serseriyi vurduğum zaman polisler benim çok ileriye gittiğime kâni oldular. Hele şimdi üç kişiyi daha temizlediğimi öğrenince canıma okuyacaklardır. Bunları kendimi müdafaa etmek için yaptığımı da söyliyemem. Zira bana inanmıyacaklar."

Doody, elimi tutarak endişeli endişeli yüzüme baktı. "Nasıl olur, Shell? O adam seni öldürecekti Sonra beni kaçırıp buraya getirdiler.Yetişmeseydin beni de öldüreceklerdi."

Dudak büktüm. "Bunları polise sen anlatırsın artık...Böyle masallara karınları tok onların. Sen anlatır....." Beynimde bir şimşek çaktı sanki. Heyecanla devam ettim. "Evet, Doody, polislerle sen konuşursun. Hem her şeyi açık açık anlatmalısın.Zira ben burada olmıyacağım. Daha doğrusu olmayacağımı ümid etmekteyim."

Hayretle, "Gidiyor musun?" diye bağırdı. "Beni bu....bu cesetlerle mi bırakacaksın?"

-"Gitmek istiyorum, yavrum. Fakat bunu başarıp başaramıyacağımdan pek emin değilim.Polisler beni yakalamazlarsa mesele yok.Belki yine talihim yardım eder. Bu olanlardan sonra talihimden şikayete pek hakkım yok."

Siren sesleri kafamda çınlıyordu. Biraz

sonra polisler koşarak bahçeyi geçip içeriye dalacaklardı.Joplarını kafama yapıştıracaklardı her halde.

Çabucak. "Polislere bütün bildiklerini anlat," dedim. "Hiç bir şeyi saklama. Eğer ileride onlarla konuşmaya muvaffak olursam ben de aynı şeyleri söyliyeceğim zaten." Genç kadını süzdüm. "Sen polislerle konuşurken ben de işin kalan kısmını halletmeğe çalışacağım. Ne yapıp yapıp bunu halletmeliyim bu gece."

'Gece' kelimesi aklıma Rothstein'i getirdi. İşi halletmediğim takdirde intihardan başka çare yoktu.

Doody, gözlerini bana dikmişti. Siyah kirpikli menekşe gözlerinde çok tatlı bir ifade belirmişti. Kadife gibi dudakları nemliydi.

Merdivenden ayak sesleri aksetti. Biri kapıyı yumruklamaya başladı.

Genç kadın, "Shell," diye fısıldadı. "Bir şey anlamadım. Fakat muvaffak olacağından eminim."

Böyle güzel yüzlü, şahane vücûtlu bir kadın tatlı tatlı size bakıp bu sözleri söylerse ne yaparsınız? Ne yaparsınız....?

Onu öpersiniz tabii. Onu kendinize çekerek vücûdunun yumuşaklığını ve hararetini hissederek uzun uzun öpersiniz.

Sirenler çalıyor, kapılar yumruklanıyordu. Vakit de yoktu.Fakat insan bazı hallerde vakti olmasa bile bir şeyler yapar. O anda polisler pencerelerden içeriye atlıyabilirlerdi.Mafia mensupları kapıları kırıp üstüme saldırabilirlerdi. Hattâ şeytan bile bacadan girip üstüme atlıyabilirdi.Bütün bunları rağmen ben Doody'i öperdim.

Hem her şeye değerdi bu. Bu busenin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum.Fakat pek kısa da değildi sanırım. Kollarımın arasındaki kadın bir

gün evvel tanıdığım kuş beyinli sarışın değildi. Yedi lisan bilen fevkalâde zeki bir afetti o. Hem kendisi yedi dille öpüşmesini de biliyordu galiba. Zira şimdiye kadar böyle zevk aldığımı bilmiyordum.

Doody'nin dudaklarını size tarif edemem. Bu dudaklar şarap gibi konyak gibi insanı çarpıyordu. Bu dudaklar ateşliydi. Bu dudaklar beni yakıyordu. Neredeyse kül olacaktım.

Sokak kapısının kırılmasıyla kendime geldim. Evet, kapıyı kırmışlardı.Enayiler kendilerine hazırladığım pencereyi görmemişlerdi galiba.

Kapının kırılmasıyla harekete geçmem lâzım geldiğini hissettim.

Hemen odadan çıkıp arka kapıya koştum.Fakat bunu rezelerinden çıkaracak yerde usulca açmayı tercih ettim. Dışarıya süzülerek karanlıklara karıştım.

Belki beni bekleyen on bin polis ve bir o kadar haydut vardı.Şeytan, hortlaklar, hayaletler yolumu keseceklerdi.Fakat bunların hepsi de bana vız geliyordu.İşin gerisini çabucak halledecektim.

Her şeyi başaracağıma inanıyordum.Haklıymışım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Pencere aralıktı. Bunu iyice yukarıya itip içeriye daldım.

Matthew Wyndham'ın Beverly Hiss'deki evine gitmiştim. Doody'i bırakıp kaçtığımdan beri tam iki saat geçmişti.

Arka kapıdan çıkıp yüzme havuzunun yanından dolaşmış bir duvardan atlamıştım. Ondan sonra da iki blok kadar koşmuştum. Fakat caddede koşarken bir polis arabasının sirenini duyarak bir ağacın arkasına gizlenmiş, ikinci seferinde ise hendeğimsi bir çukurun içine dalmıştım.

Ondan sonra da bir evin karanlık bahçesine girmiştim. Wyndham'ın evine kadar yürümeme imkân olmadığı için boş eve dalıp telefonu aramıştım. Gerisi kolay olmuştu. Hollywood'daki taksi şirketlerinden birine telefon ederek tanıdığım bir şöförü istemiştim. Vaktiyle iyiliğim dokunmuş biriydi o. Üstelik kendisi polisleri sevmeyen bir tipti. Girdiğim evin telefon numarasını verip yirmi dakika beklemiştim. Ama sonunda tanıdık şöför beni aramıştı. Ona evin adresini vererek kimseye bir şey söylemeden gelmesini tenbih etmiştim.

Adam, iki dakika evvel beni Wyndham'ın evinin önünde bırakmıştı. Ben de bu arada içeriye girmeğe muvaffak olmuştum.

Wyndham'ın evinin civarında hiç polis yoktu. Hoş polise ne lüzûm vardı. Wyndham, namussuz değildi ki. Kendisi Universal Electronics Şirketinin genel müdürüydü. Hem son derece dürüst bir adam-

dı o. Beverly Kulüp gibi lüks yerlerin azalarındandı.

Usul usul merdivenden çıktım.Yatak odalarının yukarıda olduğunu biliyordum. Zira böyle zenginlerin evlerinde yatak odaları hep üst katta olurdu.

Üç odaya girip ışıklarını yakarak baktım. Nihayet Wyndham'ın yatak odasını buldum. Bu arada Mrs. Wyndham'ın yatak odasına girmediğime memnundum tabii. Ama beni en fazla sevindiren Matthew Wyndham'ı bulmak oldu.

Adam yataktaydı. Fakat uyumuyordu.Işığı yakmadan evvel biliyordum bunu. Karanlıkta gözleri açık düşünüyordu o. Bugün olanlardan sonra ona hak vermemek kabil değildi.Ama daha eski hadiseleri düşünerek onu hiç haklı bulmadım.

Işığı yakarak kapıyı kapatıp yatağa doğru yürüdüm.Beni görünce doğruldu.Gözleri dehşetle büyüdü. Beni Azrail zannetmişti galiba.Yatağa yaklaşıp canını alacağımdan korkuyordu.Ağzını açtıysa da konuşamadı.Boğuluyormuş gibi hırıltılı bir ses çıkardı.

Hiç şaşmadım. Adam beni gördüğüne memnun kalmamıştı. Shell Scott'la karşılaşmaktansa şeytanı görmeği tercih ederdi.Üstelik ben kan içindeydim. Yaralarımı yalandan sarmıştım ama her tarafıma kan bulaşmıştı.Elbisem yırtılmış ve hendeğe girdiğim sırada da çamurlanmıştı. Yüzümdeki ifade de pek hoş değildi.En kötüsü elimde de bir tabanca vardı.Evet Colt boştu fakat Wyndham bunu bilmiyordu.

-"Merhaba Matthew," diye mırıldandım. "Beni gördüğüne pek memnun olmadın galiba."

Yine gargara edermiş gibi bir ses çıkardı.

Geçip yatağın ayak ucuna oturdum.Artık samimiyeti ilerletmiştim. Fakat Wyndham, be-

nim gibi düşünmüyordu galiba.Korkuyla geri çekilerek yatağın baş ucuna dayandı. Tabancayı yüzüne doğru çevirerek emniyeti açtım.Gözlerini kapatarak bekledi. Evet kurbanlık bir koyun gibi bekliyordu. Ama yine de ona acıdığımı iddia edemiyeceğim.

-"Korktun mu, Matthew? Yoksa sana dostların gibi 'Matt' diye hitap etmemi mi istiyorsun?"

Yine sesini çıkarmadı. Yalnız göğsü körük gibi inip inip kalkıyordu.

Devam ettim."Seni öldürecek değilim, Matthew, ahbaplığa geldim. Yani seninle konuşacağım. Daha da mühimi sen de konuşacaksın.Yani sorduğum suallere cevap vereceksin."

Bir müddet sonra gözlerini açtı. Halâ korkuyla elimdeki oyuncağa bakıyordu. Bir yılan görmüş tavşan gibi kalmıştı öyle.Gözlerini silâhtan ayırmıyordu.

-"Ne dersin, Matthew? Konuşacak mısın?"

Yutkundu ama daha kendisini toplayamamıştı. Onu fazla korkutmamalıydım. "Biraz sohbet edelim Matthew," diye tabancayı koltuk altımdaki kılıfa soktum.

Dudaklarını yalayarak endişeli endişeli beni süzdü. Nihayet, "Evet..." diyebildi. "Evet..."

-"Şimdi anlat bakalım. Yalnız sözlerime doğru cevap vereceksin. Aksi takdirde karışmam. Bugün beni temizliyeceklerini biliyordun değil mi?"

Titredi. "Evet, biliyordum. Onların ne yapacaklarını biliyordum. Ben daha...."

Bu sualin cevabını almıştım. Kaşlarımı çatarak, "John Key'i öldürdükleri gibi mi?" diye homurdandım.

Başını 'Evet' der gibi salladı.

-"Şimdi beni dikkatle dinle, Matthew. Ben sana bir masal anlatacağım. Her halde aynı şeyi

sen de bilirsin. Bir şey unutur veya atlarsam tamamlarsın.Key de benim gibi Scalzo'yla buluştuğundan şüphelenmişti. İkinizi bir arada gören olmamıştı.Fakat Key, sizin buluşup konuştuğunuzu öğrenmişti.Nihayet kendisi sizin at yarışlarında yan yana iki locada oturarak konuştuğunuzu da anladı.Perşembe günü, daha sen veya Scalzo Hollywood Park'a gelmeden o işe girişti ve senin locana bir mikrofon yerleştirdi.Fakat bu arada Scalzo durumdan şüphelenmişti.Mikrofonu bulunca bunu Key'in yapmış olduğundan şüphelenerek dedektifi temizlemeleri için iki adamını gönderdi.Doğru mu?"

Susup yüzüne baktım. Bu sefer zorlamama lüzûm kalmadan konuştu. "Evet. Axel....yani Scalzo, Key'i görüp şüphelenmişti.Adamın kulağına taktığı cihaz onu endişelendirmişti sanırım. Key'in büroma geldiği gün böyle bir şey takıp takmadığını sordu. Ben de 'Hayır' dedim. Hepsi bundan ibaret."

-"Sonra?"

-"Sonra...Scalzo, adamlarından biriyle konuştu. Ne söylediğini bilmiyorum.Fakat Hale adındaki adam, önce o locayı sonra da benim locamı aradı.Rafın altında bir şey buldu.Açıkçasını isterseniz ben ne bulduğunu da görmedim."

-"Ben gördüm."

Acı acı yutkundu. "Ondan sonra Hale ve diğer adam Key'e yaklaştılar. Gerisini bilmiyorum. Scalzo, bana hemen locadan ayrılıp evime dönmemi söyledi. Ben de oradan uzaklaştım."

-"Anlaşıldı. Peki Hale'in yanındaki adam kimdi? Yanağında yara izi olan biri mi?"

-"Anlaşıldı.

-"Hayır. Adı Deacon'du. Scalzo ona 'Deke' diye hitap ediyordu."

Demek John Key'i Hale ve Deke öldürmüştü. Onlar Scalzo'dan emir alarak hareket etmişlerdi. Ben üçünü birden temizlemiştim. Buna üzüldüğüm

de yoktu.

-"Matthew son konuşmamızda sana Ardis Ames'i sordum. Neden bana o kadını tanımadığını söyledin?"

Yüzü sapsarı kesildi. Dudakları titriyordu. Onu can alacak yerinden vurmuştum.

Devam ettim. *"Neden yalan söyledin? Ben* o kadının öldüğünü biliyorum. Fairlawn da bir mezara gömülmüş olduğundan da haberim var. Bana bu meseleyi anlatmak ister misin?"

Nedense sesini çıkarmıyordu.

-"Ardis Ames'i sen mi öldürdün?" diye sordum.

O vakit dayanamadı. "Hayır.. hayır öldü o. Fakat onu ben öldürmedim. Bilâkis... Kendisini çok seviyordum."

Belki şaşacaksınız ama ona inandım. Sesindeki hüzünden doğru söylediği belliydi.

-"Peki onu kim öldürdü?"

-"Kimse öldürmedi. Mamafih bir bakıma ben suçluyum." İçini çekti. "Ardis Ames hamileydi.Çocuk da benimdi.Fakat, bu çocuğu dünyaya getirmesine imkân yoktu.Onun için çocuğu aldırdık. Fakat çok geç kalmışız.Ardis öldü."

Başımı salladım."İş anlaşıldı."

Gözlerini yatak örtüsüne dikmişti.Fakat bu sözümü duyunca başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Sualini cevaplandırmadım. "Kadının öldüğünü nereden biliyorsun? Bunu kim söyledi?"

-"Kimse söylemedi Ardis'i gördüm.Ölmüştü o.."

İşte o vakit şaşırdım. Nasıl olurdu bu' "Gördün mü? Nerede? Nasıl olur?"

-"Bir cenaze evinde gördüm.O gece ölmüştü Ardis. Ona uzun uzun baktım. "Sesi çok hafiflemişti. Yine gözlerini önüne dikmişti. "Soğuk gö-

ğüslerine dokundum onun. Ölmüştü.Ardis ölmüştü.." Dudakları titremeğe başladı.Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Hattâ mezarına çiçek bile götürdüm." Omuzları sarsılıyordu. Kederinden ağlıyordu o. Ardis'i hatırlayınca karısını bile unutmuştu.

Birdenbire ona acıdım. Hattâ kabil olsaydı başka sual sormadan çıkıp gidecektim. Fakat buna imkân yoktu. Her şeyi öğrenmem gerekiyordu.O sırada aklıma bir şey geldi.Ardis'in bir kürtaj yüzünden öldüğüne inanmamıştım tabii. Kadın başka bir sebepten ölmüş olmalıydı. Scalzo gibi bir canavar rahat rahat kadını temizlemiş de olabilirdi. Belki de bu işte kadının ölmesi gerekmişti.

Bu bahsı daha sonra açmağa karar vererek, "Scalzo'yla ne alâkan var?" dedim. "Ondan bu kadar korkmanın sebebi nedir? Neden ondan bu kadar korkuyorsun?"

Birdenbire arkamdaki kapı açıldı.

Telâşla döndüm. İngiliz uşağına benzeyen Mrs. Wyndham içeriye girdi. Kadının sırtında kelimelerle tarif edilemiyecek kadar biçimsiz bir sabahlık vardı.Dünyadaki bütün kadınlar bu sabahlıktan giyselerdi muhakkak insan nesli çabucak tükenirdi.Sabahlığı size anlatamıyacağım. Zaten anlatmak da istemiyorum. Yalnız şunu söyliyeyim Mrs. Wyndham uyuz olmuş bir beygire benziyordu.

Kadın son derece sert bir sesle, "Bu ne demek?" diye haykırdı. "Bu saatte kalkıp ne yapıyorsun? Neden ışığı yaktın? Böyle şeylerden hoşlanmadığımı bilmiyor musun?" Kocasına bağırmaktan zevk aldığı belliydi. Zira bu yüzden beni farkedememişti. Gözleri bana ilişince kişnermiş gibi bir ses çıkarıp sustu.

Dikkatle bana bakınca beti benzi kül gibi oldu. Geri geri gitti. Bir elini havaya kaldırmıştı.

Galiba beni görmemek için gözlerini kapatmaya çalışıyordu. Evinde benim gibi bir mahlûk gördüğü için hem şaşırmış hem de korkmuştu. Dönüp kapıya koşarak bir çığlık attı. "Polis! İmdat!"

Wyndham'a baktım. "Karını durdurabilirim. Fakat bunu yapmak istemiyorum. Ona mâni ol. Ya dediğimi yaparsın ya da olanları kendisine anlatırım. Nasıl istersen? Nasıl olsa yakında iç yüzünü öğrenecek o. Ama dediğimi yapmazsar her şeyi şimdi anlar."

Matthew Wyndham, kederini filân unutmuştu. Rengi kül gibi olmuştu. Bir an donmuş gibi kaldı.Sonra kaşları çatıldı.Yüzünde hiddetli bir ifade belirdi. Ben ayağa kalktığım sırada o da yataktan çıktı....

Matthew pijamasının sadece pantalonunu giymişti.Terlikleri filân düşünmeden yalın ayak kadının peşinden giderek seslendi. "Maude! Maude!"

Kadın, kapıdan çıkmıştı.Kocasına cevap vermeğe bile tenezzül etmemişti o. Wyndham, tekrar seslenince Maude, homurdanarak bir şeyler söyledi.

Wyndham, "Kes sesini!" diye gürledi. Kadının tekrar çığlık attığını duydum. Her halde kocasından ilk defa böyle bir şey işitmişti.Bu iki kelime kocasının yatağında gebermeğe hazırlanan Shell Scott'dan daha korkunç gelmişti ona.

Wyndham, emretti. "Allah kahretsin! Buraya gel! Çabuk ol!"

Maude kapıdan içeriye girerek sendeleye sendeleye kocasına yaklaştı.Adam alçak sesle birşeyler söyledi.Fakat ben duyamadım.Mrs. Wyndham bir çığlık daha attı. Sonra çıkıp kapıyı çarparak uzaklaştı.

Wyndham, birdenbire cesaretlenmişti. Yanıma yaklaştığı zaman biraz evvelki gibi solgun olmadığını da gördüm. Karısını azarlamak onun

maneviyatını düzeltmişti.

-"Tamam," dedim. "İyi yaptın.Artık biz işimize bakalım. Biri seni tehdit ediyordu.Daha doğrusu sana şantaj yapmaktaydı. Sen çaresiz kalarak şirketin paralarını zimmetine geçirdin.Fakat işin ortaya çıkacağından korkuyordun.Kendini kurtarabilmek için bu işi Tangier'in üstüne attın.Eski bir ahbabına iftira ettin. Böylece Tangier senin yerine hapishaneye gönderildi.Fakat yine de o adamın elinden kurtulamamıştın.Bu arada Scalzo, zimmetine para geçirdiğini, Tangier'in suçsuz olduğunu öğrenmişti tabii. Onun için senden bazı şeyler istemeğe başladı. Doğru değil mi?"

Kafa tutmağa kalktı. "Ömrümde böyle bir şey duymadım. Bana nasıl iftira edebilirsiniz? Bana kimse şantaj yapmadı.Hem para çalmış da değilim. Bilâkis Ryder'e yardım edebilmek için elimden geleni yaptım. Onu kurtarmaya çalıştım. Fakat onun suçlu olduğunu biliyordum."

Yatağın kenarına ilişti. Kaşlarını çatmış beni dik dik süzüyor ve böylece elimden kurtulacağını sanıyordu.Fakat ben böyle numaralara alışıktım. "Buraya bak Matthew," diye söylendim. "Karını azarladığın için birdenbire cesaretlendin galiba.Fakat beni böyle yalanlarla başından atacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun.Onun için her şeyi itiraf et. Benim işimi de güçleştirme."

Dişlerini sıkmış yüzüme bakıyordu.İnadı tutmuştu.

Onun iyi bir insan olmadığını biliyordum Buna rağmen yine de istemeye istemeye mırıldandım. "Doktor Noble'e ne dersin? Daha onun doktor olmadığını öğrenmedin mi?"

O vakit apıştı.Dişlerini sıkmaktan da vazgeçti.Ağzı açık kaldı. Ben cevap bekliyordum.Fakat bana ne söyliyebilirdi. Wyndham, işin iç yüzünü bilseydi. Dan'ı bana 'Doktor Noble' diye tanıştır-

mazdı. Hem masum masum doktorun muayenehanesinin Western İnsurance binasında olduğunu söylemezdi. Bana zararsız ve doğru olan bir şeyi söylediğini sanmıştı o Anlaşılan Şık Dan ona iyi bir numara yapmıştı.

Nihayet, "Doktor değil mi?" diye sordu.

-"Hayır, Matthew.Doktor değil o. Kendisi Los Angeles'in en usta dolandırıcılarından biri. Hem sabıkalılar arasında onun adı 'Şık Dan'. Sana iyi oyun oynamış doğrusu."

Acı acı içini çekti. "İnanmam buna..Yalan söylüyorsunuz..Yalan söylüyorsunuz."

-"Seni ikna etmek için saatlerce konuşacak değilim.Fakat başka bir şey yapabilirim."

Endişeyle yüzüme baktı. "Ne gibi bir şey?"

-"Biraz sonra imkânsız olan şeyi göreceksin.Onun için hemen giyin gidiyoruz."

Wyndham'ın arabasına atlıyarak sür'atle Hollywood'a döndük.Angeles Sands Otelinin önünde arabayı park ederek içeriye girdik.Wyndham, bana yetişebilmek için neredeyse koşacaktı.Fakat ağır yürümeme imkân yoktu.Şehrin dört bir tarafında sirenler çalıyordu. Biz Hollywood'a dönerken polisler Wyndham'ın siyah Cadillac'ıyla meşgûl olmaya lüzûm görmemişlerdi. Zaten ben de arkada oturup boş tabancamla Wyndham'ı tehdit ederek vakit geçirmiştim. Yol boyunca bir sürü polis arabasına rastlamıştık.Halâ beni arıyorlardı tabii.Birdenbire polislerin bana karşı duydukları sevgi artmıştı. Ama bu ara beni durdurmamaları lâzımdı. Oyunun sonuna gelmiştik.

Müracaata uğramaya lüzûm görmeden asansöre binip üçüncü kata çıktık. 308 numaranın ka-

pısını çaldık.

İçeriden ayak sesleri aksetti. Kapı açıldı. Fakat karşımızdaki Şık Dan değildi. Kapıyı Mrs. Quick açmıştı. Scalzo'nun bahçesinde gördüğüm pembe bikinili sarışındı o. Fakat bu sefer öyle yarı çıplak değildi.Vücûdunu iyice örten bir sabahlık giymişti.Sadece yüzünü gizlemeğe lüzûm görmemişti.

Zaten o sırada beni alâkadar eden de onun yüzüydü.Kadın önce bana sonra da Matthew Wyndham'a baktı Sonra yine beni süzdü.Omuzlarını silkerek içini çekip, "Merhaba şişko domuz," diye mırıldandı.

Şişko domuz birdenbire haykırdı. "Aman Yarąbbi!" Sonra dizleri bükülüverdi. Bayılmıştı.

-"Ardis," dedim. "Hiç olmazsa onu içeriye sokmamız için bana yardım etmelisin.Oyunun bittiğini her halde anladın.Artık her şey değişti. İç yüzün anlaşıldı."

Halâ kapının önündeydik. Sanki yatak odasındaymışız gibi sabahlığının önünü açtı."Bu işi seninle bir konuşsak.Belki fikrini değiştirirsin. Böyle şeyler belli olmaz."

Bir kahkaha attım. "Buna imkân yok güzelim. Onun için boşuna uğraşma sen çoktan öldün."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Wyndham'ı götürüp divana yatırdık. Adam halâ baygındı. Ben de bir koltuğa yerleştim. Bir sigara yakarak arkama yaslandım. Ne kadar yorgundum bilseniz. Bu yetişmiyormuş gibi kalçamdaki kurşun yaraları sızım sızım sızlıyordu. Ardis Ames veya hakiki adıyla Mrs. Quick de geçip karşıma oturdu. "Kocan nerede?" diye sordum.

Dudak büktü."Bara gitti. Bu gece geç gelecek."

Aldırış etmedim. Zira Dan'ın gelmesi veya gelmemesi artık beni ilgilendirmiyordu.

Kadın, işin ortaya çıktığını anlamıştı.Onun için suallerime tereddüt etmeden cevap veriyordu. Belki de bu suretle kurtulacağını sanıyordu.

-"Wyndham'la ne vakit tanıştın?"

-"Bir sene evveldi sanırım. Dan onun zengin olduğunu Scalzo'dan duymuştu. Bir fırsatını bularak kendisiyle tanıştım. Gerisini biliyorsun. Kendisine aşıkmışım gibi numara yaptım. Bir kaç ay sonra da Dan'ın plânını tatbik ettik."

-"Peki, Scalzo'yla ne alâkan var senin?"

-"Scalzo, Wyndham'ı avucunun içine almak istiyordu. Onun için Dan'la konuşup bir plân hazırlamıştı. Ben de söylenilenleri tatbik ettim. Bu arada Wyndham'dan epeyi para çektim tabii. Daha sonra benim ölmeme karar verildi. O vakit Dan doktor rölüne girerek ortaya çıktı. Ben öldükten sonra da şantaja başladık. Wyndham, bize para yetiştirmek için şirkette yolsuzluk yapınca

onu Scalzo'ya devrettik. Böylece Scalzo onu eline geçirdi."

Genç kadın alaylı alaylı güldü. "Aptal Matt, sesini çıkarmadı. Dan, ona istediğini yaptırabilirdi. Budala benim ölümüme mi şantaja mı üzüleceğini şaşırmıştı."

-"Peki, işi nasıl ayarladınız? Yani Şık Dan Wyndham'ı nasıl Scalzo'ya devretti?"

-"Dan, Scalzo'nun durumu öğrenmiş olduğunu söyledi. Bu kadarı da Matt'a kâfi geldi."

-"Wyndham, seninle olan münasebetini sadece Scalzo ve Doktor Noble'in bildiğini sanıyordu değil mi?"

-"Evet."

-"John Key meseleyi tahkike başlayınca Dan, Wyndham'ın bürosuna gitmiş sanırım."

-"Evet. Key, geçen Cuma Matt'ın bürosuna gidip aptalın ödünü patlatmış.Matt da Cumartesi günü at yarışlarına gidip Scalzo'ya durumu açıklamış.Ne yapması gerektiğini sormuş.Axel, Matt'ın bir budalalık etmesinden çekinerek Dan'ı iki defa onun bürosuna gönderdi. Haddini bilmesi için yaptı bunu. Matt'a göz dağı verip 'Ardis'in Ölümünü'nü hatırlatmış Dan,"

-"Peki neden Key'den şüphelenmiş sanki?"

-"Pek emin değilim ama Key, bu serseriye Gabriel Rothstein'in hesabına çalıştığını söylemiş galiba.Matt da zimmetine geçirdiği paranın ortaya çıkacağından korkmuş.Neyse John Key'i temizlemişler.Fakat Axel Scalzo, Rothstein'in başka bir hafiye tutacağından şüphe ederek binanın civarına bir iki adamını koymuş. Onlar senin Rothstein'in yanına girdiğini anlamışlar. Peşine takılmışlar.

Mesele anlaşılmıştı. "Peki," dedim. "Wyndham'ı nasıl kandırdın? Yani öldüğüne nasıl inandırdın onu?"

Bir kahkaha attı. "O hadise aklıma geldikçe gülüyorum. Şişko domuz bana müthiş tutulmuştu. Ne desem inanıyordu. Gözleri benden başka bir şey görmüyordu. Bir akşam onu iyice içirip sarhoş ettik. Ben de yeni ameliyat olmuştum güya. Doktor Noble de doktorumdu. Bir cenaze evinin sahibi ahbabımız vardı. Onunla da anlaştık. Wyndham, bulut gibi bir haldeyken ben yalandan fenalaştım. Doktor Nable hemen beni alıp hastahaneye götürdü. Ama ben hastahaneye varamadan öldüm. Beni cenaze evinde bir mermerin üstüne yatırdı Dan, Çırılçıplak da soydu. Sonra gidip Matt'ı getirdi. Benim öldüğümü haber vermişti ona. Matt beni görür görmez, 'Ardis' diye ağlayıp dövünmeğe başladı. 'Ardis, seni ben öldürdüm. Ben öldürdüm.' Aklına gelmiyecek türlü lâflar etti.Ne kadar komikti bilsen."

-"Tahmin ediyorum." diye mırıldandım. "Fakat Matt, senin göğsüne dokunduğunu ve buz gibi olduğunu söyledi. Bunu nasıl yaptın? Yoksa Matt, sarhoş olduğu için mi öyle zannetti?"

Dudak büktü. "Çok kolay oldu bu. Dan, üstüme beyaz bir çarşaf örtmüştü. Sadece göğüslerim ve yüzüm açıktı. Dan vücûdumu buzlu ovdu. Zaten altımda da buz dolu lâstikler dizilmişti. Neredeyse donacaktım. Bir ara hakikaten öleceğimi bile sandım. Matt, gelip beni görünce göğsüme dokundu. Gıdıklanmaya başlamaz mıyım. O 'Ölmüş' diye haykırırken az kalsın kahkaha atıp doğrulacaktım. Gülmemek için canımı dişime taktım. Ne azap çektiğimi bilemezsin."

-"Çok komik," diye homurdandım.

O sırada Matthew Wyndham, kımıldandı. Kendisine gelmişti galiba. Gözleri açıldı. Adam etrafına bakındıktan sonra doğruldu.Ölüp dirilen biricik sevgilisi Ardis Ames'e baktı. Kesik kesik nefes alıyordu. Gözlerini kadından alamıyordu. Ayağa

kalktığı zaman kadının gırtlağına sarılacağını tahmin ederek hemen doğruldum. Bu ara böyle şeylerin sırası değildi.

Fakat Matthew aklıma gelmiyecek bir şey yaptı. Kadının önünde diz çökerek onun elini avuçlarna aldı. Bu eli okşayarak Mrs. Quick'in gözlerinin içine baktı.Hıçkırır gibi bir sesle, "Ardis." dedi."Ardis! Allaha şükürler olsun."

Ardis Ames veya Mrs. Dan Quick bana bakarak parmağıyla Wyndham'ı işaret etti. "Bu işe ne dersin? Sana bu serserinin ne kadar aptal olduğunu söylememiş miydim? Şu ahmağa bak." Başını arkaya atarak gülmeğe başladı.

Dolandırıcılar şirin, zeki ve neş'eli insanlardır.Gülmeğe bayılır onlar. Rahat rahat paranızı alır, kalbinizi kırarlar ondan sonra da katıla katıla gülerler. Sızdırdıkları parayı sayarlarken kahkahalarla gülerler. Dediğim gibi çok neş'elidir bu soysuzlar.

Nihayet kadın sustu. Odaya derin bir sükûnet çökmüştü. Hepimiz ayrı ayrı şeyler düşünüyorduk. Mrs. Quick, hapise girmemek için neler yapması gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu. Wyndham'ın kafasından geçenleri pek bilmiyorum. Fakat onun yerinde olmayı istemezdim doğrusu. Bu adam namussuzdu.Fakat buna rağmen yine de ona çok acıdım.

Ben de kendi işimle meşguldüm. Bir kaç dakika sonra Wyndham'a baktım. "Artık bana her şeyi anlatırsınız değil mi, Mr. Wyndham?" Onunla nazik konuşmayı tercih etmiştim. Bu kadının yanında başka türlü hareket edemezdim. Zaten adamın gururu iyice kırılmıştı.

Başını sallayarak, "Evet, Mr. Scott," diye cevap verdi. "Her şeyi anlatacağım." Yüzü sakindi. Hattâ gözlerinde huzurlu bir ifade belirmişti.

Arkama yaslanıp bir sigara yakarak din-

lemeye hazırlandım. Bu sefer adam beni beklet-medi. Her şeyi başından sonuna kadar anlattı. Böylece işi en küçük teferruatına kadar öğren-dim.

Ondan sonra da kalkıp telefona gittim. Polis Merkezini arayarak otele gelmelerini söy-ledim. Artık onlarla konuşmaya hazırdım.

Polisler hemen geldiler. Ne kadar çabuk geldiklerini bilemezsiniz.

◎ ◎

◎

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beni hapise attılar tabii. Ama içeride sadece üç gün kaldım. Ben hayatımdan memnundum. İşi ucuz atlatmıştım. Beni ömrüm boyunca bir hücreye de kapatabilirlerdi. Yalan söylemeyeyim. Beni hücreye bile koymadılar. Şehir hastahanesinin suçlulara ayrılan kısmında yattım.

Doktorlar bir hayli kan kaybettiğime kanaat getirmişlerdi. Zira ben oraya koşarken kalçamdaki yarayı düşünmeğe vakit bulamamıştım.

Hastahaneden çıkarılacağım gün Gabriel Rothstein beni görmeğe geldi.Milyarder pek neş'eliydi. O aksi halinden eser kalmamıştı. Fakat yine de sesi çok gürdü. Demek bu adam neş'elenince de bağırıyordu. Konuşmaya başlayınca duvarlardaki sıvalar dökülmedi ama öbür dünyanın civarında bulunan hastaların hepsi kendilerine gelip geri döndüler.

Rothstein, ilk iş hisse senetlerinin yükselmeğe başladığını müjdeledi. Bu işe memnun oldum tabii. Neticede ben de UE şirketinin hissedarlarındandım.

Rothstein bir çok şeye memnun olmuştu. Bir kere,onun adını temize çıkarmıştım.Yine gazeteciler evinin önünde bekliyorlardı ama bu sefer niyetleri iyiydi. Daha da mühimi Rothstein, bu işte büyük para yapmıştı. Neş'elenmesine hak verdim. Zira para kazanmak istemeyen insan yoktur. Yalnız insan parayı nasıl kazandığına dikkat etmeli. Axel Scalzo, Wyndham, Şık Dan ve Mrs.Quick

gibi şahıslar bol bol para kazansalar da sonunda kaybetmeğe mahkûmdurlar. Onun için para kazanmak istiyorsanız aynı usûllere baş vurmayın.

Universal Electronics'in hisse senetleri Pazartesi sabahı Borsada yükselmeğe başlamıştı. Hala da yükseliyordu. Hele Ryder Tangier'in suçsuz olduğu anlaşılınca vaziyet daha da fevkalâde bir hal almıştı. Wyndham suçunu itiraf edip her şeyi anlatınca Tangier'i San Quentin Hapishanesinden çıkarmışlardı. Adamın dehasını UE'ye hasredeceği de duyulunca senetler baş döndürücü hızla yükselmeğe başlamıştı. Hani neredeyse hisse senedimi satıp ben bile bir yat alacaktım.

Rothstein, sevincinden bana bir kaç hisse senedi daha vermeği teklif etti.Ama kabule yanaşmadım. Zira yaptığım işin karşılığını bol bol almıştım. Mamafih tahkikat sırasındaki masraflarımı ödemeye kalkınca sesimi çıkarmadım. Zira bu tahkikat çok masraflı olmuştu.Bir kaç arabayı hasara uğratmıştım.Üstelik bu arabalar da Polis Teşkilâtına aitti. Rothstein arabaları tamir ettirmeğe yanaşmadı. Bunların yerine yeni otomobiller hediye etti. Böylece herkesin neş'esi yerine geldi.

Ben Pazartesi günü yapılan yıllık toplantıda bulunamamıştım.Fakat Rothstein, bunun çok eğlenceli geçtiğini söyledi. Zaten o sırada da bir gangsterin Universal Electronics'i ele geçirmeğe çalıştığı da herkes tarafından duyulmuştu.

Axel Scalzo, şirketi ele geçirmek için türlü türlü usullere baş vurmuş ve Wyndham'a şantaj yapabilmek için Şık Dan'la karısını tutmuştu. Bu arada işlerin çok iyi gittiğine kanaat getirerek kendisi bir çok hisse senedi satın almış ve ahbapları vasıtasıyla da aynı şeyi yaptırmıştı.Fakat Scalzo'nun öldüğünü duyunca adamlar telâşa kapılarak hemen hisselerini zararına satmışlardı. Bunlar da Rothstein'in eline geçmişti tabii.

Adam tahmininden fazla para kazanmıştı.

Axel Scalzo, oyunu iyi tertiplemişti.Namussuz kafasını çalıştırarak fevkalâde bir numara tertiplemişti.Yalnız bir tek şeyi akıl edememişti. Hafiye öldürmenin daima kötü neticeler verdiği aklına gelmemişti.Ama sonunda o da öğrenmişti. Zaten Scalzo gibi serseriler çok zeki olmalarına rağmen daima hata yaparlar ve yakayı ele verirler.Yahut geberip giderler.

Hadiseyi öğrenen hissedarlar Pazartesi günü toplantıya gelmişlerdi.Fakat bu kadar insanın büyük salona sığmasına imkân olmadığı için bir ara toplantıyı stadyumda yapmağı bile düşünmüşlerdi. Neyse Rothstein, bir yolunu bulup onları toplantı salonuna sığdırmış ve hissedarlar senetleri daha fazla para ettiğini anlayınca ferahlıyarak evlerine dönmüşlerdi.Hisselerin kıymetlendiğini de Rothstein anlatıp herkesi ikna etmişti. Kim bilir milyarder nasıl konuşmuştu? İşte bu yüzden toplantıya gidemediğime üzülüyordum.Kim bilir Rothstein nasıl gürlemişti?

Rothstein gittikten sonra hemşireden kâğıt kalem isteyerek bir liste yaptım.Belki ilgilenirsiniz diye size de okuyacağım bunu.

Ölenler: Axel Scalzo, Hale Dekç, Luke Foster.

Tevkif edilenler: Matthew Wyndham, Şık Dan, Mrs. Quick ve muhtelif serseriler.

Serbest bırakılan: Ryder Tangier.

Daha da zengin olan: Gabriel Rothstein.

Aklı başına gelen: Mrs. Matthew Wyndham ve bir kaç serseri.

Halâ hasta olan: Hasta Eddy Sly.

Canı çıkan: Ben.

İşte bütün hadiseyi bu şekilde hülâsa etmek kâbildi....

Aradan tam bir hafta geçmişti. Evet, o hadiseli yarışlar bir hafta geride kalmıştı. Bu arada Cumartesi yedinci yarışı Şimşeğin kazanmış olduğunu da söylemeliyim. Kırkyılda bir kazanacak atı tahmin etmiş fakat bu sefer de bilet almaya muvaffak olamamıştım. Neyse bunu bırakalım.

Cumartesi gecesiydi. Doody'le buluşup lüks bir lokantaya gitmiştik. Yemekler çok nefisti.Şampanya da öyle. Hele gece mavisi ipek kadife bir elbise giymiş olan Doody, yani Julie Tangier, bir şahaserdi. Onun çıplak omuzlarına, güzel yüzüne bakarken her şeyi unuttum.

Hesap geldiği zaman garsonun bize yemek masasını, gümüşler, kristalleri ve hattâ lokantanın bir kısmını satmağa çalıştığına karar verdim.Fakat genç kadının yanındayken hesapla filân uğraşacak değildim.

Lokantadan çıkarak bir kaç gece kulübüne uğradık.Doody, hayatından son derece memnundu. Menekşe gözleri pırıl pırıl parlıyor, gülerken inci gibi dişleri gözüküyordu. Ryder Tangier, hapisten kurtulur kurtulmaz evine dönmüş ve bir kaç gün kızıyla oturup istirahat etmişti.Fakat adam işine son derece düşkündü. Üç gün sonra Universal Electronics'e giderek çalışmaya başlamıştı.Artık her şey normal halini aldığı için Doody de benim davetimi kabul etmişti.

Gece dörde doğru gece kulübünden çıkarak Cadillac'a atladık.Hava çok güzeldi. onun için arabanın tentesini de açtım.Biraz dolaşıp hava alacaktık.Böyle dolaşırken Hollywood'a kadar geldik. Bir de ne göreyim? Spartan Apartmanının önünde durmamış mıyız? Arabam yolu iyi biliyordu doğrusu.Birer içki içmek için arabadan inip apartmana daldık.

Doody, dairemi pek beğendi.Gülerek balıklara baktı. Sonra çıplak Amelia'yı kötü kötü süz-

dü. Zaten şimdiye kadar Amelia'yı beğenen bir kadına daha rastlamamıştım. Nihayet bir duvarı boydan boya kaplayan çikolata rengi divanıma oturup bacaklarını uzattı. Ben de karşısındaki koltuğa geçtim. Daha doğrusu bol buzlu birer viski hazırladıktan sonra oturdum.

Neş'eli neş'eli konuşmaya başladık.

Nihayet, "Aklıma bir şey geldi," dedim. "İkimiz de gaz odasından kurtulduğumuza göre biraz eğlenmek hakkımız sanırım.Neden seninle seyahate çıkmıyoruz sanki? Biraz deniz havası almak ikimize de iyi gelirdi.Gabriel Rothstein Acapulaco'ya gidecekmiş. Sinirleri bozukmuş biraz. Kendisi sekiz milyon dolarlık yatıyla gidecek.Bizi de davet etti. Ne dersin? Epey eğlenirdik değil mi?"

-"Bizi mi davet etti?"

-"Şey..Beni çağırdı.Fakat bir arkadaşımı da yanıma alabileceğimi söyledi.Yani istediğim kadını götürebileceğim..Yalnız daha kararımı vermedim. Meselâ Carmen...Fakat Carmen fazla hareketlidir.Orada bir hadise çıkarabilir.Veya Gloria.....Ama şimdi kendisi bir gece kulübünde çalışıyor.İşini bırakıp gelemez."

Güldü, "Beni unuttun, Shell."

-"Doğru.Fakat seni götürmeyi pek arzu etmiyorum.Fazla akıllısın sen.Belki de benimle Lâtince konuşmağa kalkarsın."

-"Sana Lâtince fısıldarım," diye cevap verdi. "Mehtapta fısıldarsam ne dediğimi zaten pek aldırmazsın.Veya ....Julie Tangier'i götürme. Yanına Doody'i al."

Bir kahkaha attım. "Fena fikir değil.Doody tek bir dil biliyor.Benim anladığım dili konuşuyor o."

Genç kadın, manâlı manâlı beni süzdü. "Julie de öyle. Hem sen Julie'yle başa çıkacak kadar akıllısın." Birdenbire ciddileşti."Scalzo ve

o korkunç adamlar beni odaya kapattıkları zaman her şeyin bittiğini zannettim. En sonunda Scalzo'-nun seni yendiğini sandım. Ama sen odaya dalınca kalbim duracaktı."

Sırıttım. "Az kalsın benim de kalbim duracaktı, yavrum. Açıkçasını istersen oraya girmeyi arzu etmemiştim. Fakat zayıf bir anımda hislerime mağlûp oldum. Doody'i kimselere bırakamıyacağıma karar verdim. Bu işi yapacak başka gönüllü de yoktu."

-"Sen daima böyle işlere kalkışacaksın, Shell. Zaten hoşuma giden huylarından biri de bu. Aslında sen çılgının birisin."

-"Doğru."

-"Neden yanıma oturmuyorsun?" diye mırıldandı.

Tebessüm etti. "Sen yaralandığını sanıyorsun. Bir şeyin yok." Birdenbire sesi hafifçe tizleşti. Uzun kirpiklerini kırparak bana baktı. "Yine bir çılgınlığa kalkmanı istiyorum, Shellie."

Genç kadına baktım. Menekşe gözleri, kadife gibi yumuşak etli dudakları, son derece biçimli vücûdu, başımı döndürüyordu.İster Julie, ister Doody olsun ona hayrandım.Kuş beyinli olması veya yedi dil bilmesi de beni üzmüyordu artık.

-"Shellie....Shell..."

Kalkıp onun yanına oturdum. Sonra olanlar sizi alâkadar etmez tabii.

- SON -